

Giới thiệu Tình Triền Khốc Mỹ Mi

Truyện Tình Triền Khốc Mỹ Mi, một câu chuyện tình cảm lãng mạn nhưng cũng có chút hài hước, tìm cảm giữa họ tuy ban đầu có hơi lạnh lùng xa lánh nhau không thừa nhận tình cảm dành cho đối phương nhưng họ cũng nhanh chóng trao cho nhau tình cảm đó sau nhiều năm xa cách.

Cô từ nhỏ đã được gia đình chiều chuộng rất cưng chiều, lớn lên lại là một cô gái xinh đẹp chính vì sự che chở đó khiến cô cảm thấy cô đơn không có được tự do và tuổi thơ đẹp như những người con gái khác. Rồi có một ngày tình cờ cho cô gặp được một anh chàng luôn tò mò với vẻ đẹp của cô và anh ấy đã bức hôn cô một lần, sau lần đó cô biến mất một cách kì lạ.

Một thời gian dài và hai người vô tình gặp lại nhau trong hoàn cảnh rất thiêng liêng và thơ mộng và ngay lúc đó họ mới thừa nhận tình cảm của mình dành cho đối phương là không ai có thể thay thế được.

Bạn đang đọc truyện *Tình Triền Khốc Mỹ Mi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Đài Loan nổi tiếng cấp năm rong chơi, khách sạn Tường —— Ứng sảnh Tường ngày hôm nay có vẻ náo nhiệt ào ào

Tường ứng sảnh, nơi cửa phòng trát đầy phấn hồng, phấn tím cùng màu trắng mỗi bó hoa tươi và bóng hơi cùng rực rỡ đeo ruy băng cùng nhau tạo ra thành một tòa cổng vòm cao ước chừng hai mét rưỡi mộng ảo đến không thể tưởng tượng nổi.

Chiếm diện tích ước chừng trăm bình yển trong phòng khách, tiếng người ồn ào bất luận cả trai lẫn gái, cụ già phụ nữ và trẻ em tất cả đều trang phục lộng lẫy tham dự bữa tiệc này được xem là trường hợp hôn lễ thế kỷ long trọng

Trong phòng ngoại này trừ bạn thân cô dâu, chú rể ra thì toàn thuộc về truyền thông là nhiều nhất. Bất kể là truyền thông bình thường, TV truyền thông tất cả đều đến phỏng vấn chỉ vì đối với cô dâu, chú rể này thân phận, địa vị, gia thế đều hết sức xuất chúng, cuộc hôn lễ này có thể nói chính là tiêu điểm muốn người chăm chú.

Mà cô dâu Hạ Tri Hi trừ bỏ gia đình bối cảnh giàu có, thân ra ngoài làm nữ nghệ sĩ thân phận đặc thù cũng thập phần đã bị chú ý. Trước hôn nhân cô tuyên bố chấm dứt đóng phim tuyên ngôn tỏ rõ bản thân sau khi cưới sẽ thờ ơ nghệ thuật biểu diễn, trừ phi có bộ phim hay mới có thể tái nhậm chức quay phim, sau khi cưới ngay cả dự định đáng lẽ phát hành đĩa cũng đã gác bỏ, còn dự định toàn tâm toàn ý quảng người ta vào sân hảo hảo làm thiếu phu nhân.

Nguyên nhân chính là như thế các nhà truyền thông lại càng chen chúc tới hy vọng có thể lấy được hình ảnh trực tiếp, dù sao lần tới lại nhìn thấy Hạ Tri Hi đã muốn không biết là chuyện năm nào tháng nào rồi.

Rốt cục đang lúc mọi người ngẩn cổ hy vọng chờ mong dưới này, cô dâu, chú rể ngoại hình xuất chúng cuối cùng đã đi ra gặp khách rồi.

Bọn họ vừa xuất hiện là được làm ánh mắt tiêu điểm

Chú rể Trác Duệ thân mặc Tây phục laman ni tôn quý màu đen khiến cho hấn xem ra cao lớn tuấn mỹ. Giờ phút này từ trước đến nay khuôn mặt tuấn tú không thích cười bên trên lại lộ vẻ ra nụ cười mềm mại.

Mà bên cạnh hấn cô dâu Hạ Tri Hi thì dịu dàng kéo tay hấn, từng bước một chậm rãi đi tới trong phòng. Cô một thân sang quý áo cưới PRADA xinh đẹp động lòng người, phấn điều ngọc mài giống như khuôn mặt nhỏ nhắn căn bản không cần má hồng trang điểm liền đã trôi nổi tự nhiên đỏ ửng, khiến cô nhìn càng xinh đẹp động lòng người.

“Thân thương em luôn luôn đáp phải váy sợ thật sợ. Anh nhất định phải đỡ lấy em thật tốt!” _ Tiểu Hi khò lên khuôn mặt nhỏ nhắn nói khẽ với chồng.

Nếu em ngã té phóng viên tuyệt đối sẽ không buông tha một màn đáng quý này. Sáng mai anh suất chút nữa đã quên bọn họ còn phải xe S NC đến rồi, đợi lát nữa em ngã té bộ dáng hiện trường cũng sẽ bị trực tiếp đi đến Đài Loan đấy.” _ Trác Duệ ý xấu đe dọa cô.

“Quá đáng!” _ Tiểu Hi cầm giận gặm hấn một cước nhưng hấn vui vẻ cười khẽ một tiếng.

Hai người mặc dù đang xì xào bàn tán nhưng mà ngẫu nhiên sóng mắt trao đổi đều là ngọt ngào lưu luyến như thế, làm cho người bên ngoài thấy bộ dáng bọn họ hạnh phúc cũng yêu thích và ngưỡng mộ không thôi.

Nghê Dạ Hi đứng ở một góc dễ dàng không bị chú ý nhất, lẳng lặng mà quan sát tình cảnh náo nhiệt trước mắt, trong lòng không cũng không tránh được tràn đầy hâm mộ tình cảm.

Cô và cô dâu Hạ Tri Hi là bạn thân được mời trước tới tham gia hôn lễ. Vốn Tiểu Hi là mời cô làm phù dâu nhưng cô sớm đoán được sẽ có một đồng

truyền thông nghe thấy mà đến cho nên cô sau khi cần nhắc vẫn là từ chối.

Nhìn vào giai đoạn ngày hôm nay—— may mắn là cô từ chối. Nghe đêm hi ở trong lòng âm thầm may mắn nhưng vẫn là thật lòng, bạn tốt nhiều năm yêu say đắm có kết quả mà cảm thấy vui vẻ.

Hạnh phúc nhìn như đến được dễ dàng nhưng trong quá trình trải qua đau khổ cùng nước mắt, cũng là những người đứng xem không thể nhận thức chỉ có người trong cuộc mới hiểu rõ, trong đắng cay đó lại có chua ngọt nha!

Từ trước đến nay mặt không chút thay đổi xinh xắn, khuôn mặt hiếm thấy lộ ra một tia cười yếu ớt.

Ngay tại lúc cô nhìn cô dâu, chú rể say sưa thì đột nhiên bên tai truyền đến một giọng nói nam trầm thấp ôn hòa

“Tôi nói rồi chưa? Cô cười lên đẹp hơn nhiều”.

Bất thành linh quấy nhiễu không khỏi làm cô hoảng sợ!

Nghê Dạ Hi phút chốc hướng chỗ tiếng nói phát ra nhìn lại, lúc này mới giật mình hóa ra tại góc không thu hút này còn có một người khác tồn tại.

Trước mắt chàng trai này cao lớn rắn chắc trên người Tây phục tinh tế, nhìn ra được chất liệu phi thường làm nổi lên thân hình cao to xuất ra từ hắc; cô đem ánh mắt dò hướng lên trên, vốn là thấy hể ra mang theo màu sắc tường vi, độ dày vừa phải mang theo cánh môi cười; cô hơi chau mi lên một cái giương mắt lại đúng lúc đối với đôi mắt kia bởi vì ý cười mà hơi gấp

Cặp mắt đen kia giống như lờ lờ tỏa sáng đôi mắt giống như mang theo luồng điện nhảy mắt chà qua toàn thân cô kinh động mỗi một tế bào

Cô ngực bất ngờ run lên nhất thời cảm thấy được chàng trai này giống như đã từng quen biết, nhưng mà cẩn thận nghĩ sâu rồi lại không nhớ nổi được hắc đến tận cùng là ai, mà hắc vừa mới nói lời như thế nào giống như cùng cô quen biết? Nhưng cô xác thực tin chính mình không quen biết hắc chính là cảm thấy được hắc có chút quen thuộc.

Nghê Dạ Hi càng thêm thu chặt mi tâm tâm phòng bị chột lên cao!

“Xin hỏi anh là?”

“Đã lâu không gặp cô một chút cũng không thay đổi.”_ Đoạn Uyên Kỳ vẫn chưa tự giới thiệu chỉ dùng giọng điệu rất quen cùng cô nói chuyện.

Hắn đem hai tay cắm vào túi quần tây túi thấy cô thần tình mờ mịt trong mắt của hắn, bên môi ý cười chưa từng giảm xuống ngược lại càng sâu

Nếu hắc không có nhớ lầm hắc và cô hơn một lần gặp mặt là ở tám năm trước.

Lúc ấy vẫn là học sinh lớp mười, cô giữ lại một đầu tóc đen xinh đẹp chạm vai, khuôn mặt luôn mang theo một tầng màu sắc lãnh mạc, tự vệ luôn một bộ cự tuyệt người ngoài, ngàn dặm, bộ dáng lạnh nhạt khó trách ở lúc ấy sẽ thắng được núi băng người đẹp phủ kín. Cô bề ngoài lạnh lùng ở lúc ấy cũng đưa tới không ít anh chàng mãnh liệt theo đuổi đâu!

Khi đó ngẫu nhiên hắc tại trong lúc một đôi này rậm mắt to phát hiện một tia phản nghịch bị không cố ý che dấu hắc vĩnh viễn đều nhớ rõ khuôn mặt cô hể ra bao nhiêu quật cường

Nhưng mà chính là chỗ mặt ngoài không phù hợp này quật cường kiên cường, kì thực yếu ớt không chịu nổi bộ dáng làm mọc lên sở hữu suy nghĩ muốn hiểu rõ ý nghĩ của cô, nhưng năm đó cô cứ như vậy đột nhiên biến mất hắc cũng không có tiếp tục tìm tòi nghiên cứu nữa. Không nghĩ tới sau khi xa cách gặp lại cô vẫn như cũ còn là xinh đẹp mà lạnh nhạt như thế.

Hắn như thế nào cũng không nghĩ ra sự tình xa cách rất lâu hắc lại có thể sẽ ở trong hôn lễ bạn tốt Trác Duệ gặp cô. Liếc thấy cô đầu tiên mắt hắc liền nhận ra là cô, căn bản không có gì nghi hoặc hắc chính là xác định!

Nghĩ đến đây Đoạn Uyên Kỳ bên môi ý cười càng thêm sâu.

“Anh từng gặp tôi?”_ Nghê Dạ Hi gắt gao khóa lại cái đôi đồng mâu giống như sâu không thấy đáy u ám hơi khó hiểu hỏi.

Đoạn Uyên Kỳ đôi mắt buồn bã.

Hóa ra cô đã quên hắc rồi.

Đoạn Uyên Kỳ thu lại mắt di động thân hình cao lớn chậm rãi đến gần cô. Ngay lúc cô muốn lui về phía sau tránh đồng thời nhanh chóng cúi đầu ở bên tai cô nói nhỏ: “Tôi nghĩ cô hẳn là nhớ rõ nụ hôn trước của chúng ta tám năm trước kia mới đúng”

Nghê Dạ Hi trừng lớn mắt hơi thờ đột nhiên cứng lại!

Cô giống gặp quỷ thông thường chết từng mắt hắc.

Đánh chết cô, cô cũng sẽ không quên nụ hôn kia!

Đó là nụ hôn đầu của cô, cô coi như mất đi trí nhớ cũng nhất định sẽ chặt chẽ nhớ kỹ!

Kẻ vô lại này tự nhiên còn dám nhắc tới năm đó cướp lên nụ hôn của cô? Chẳng lẽ hắn đã quên chuyện khi đó hắn từng hôn trộm cô sau khi bị cô thưởng một bạt tai sao?

Nghê Dạ Hi hai mắt tức giận trừng mắt hận nụ cười đáng ghét, trí nhớ trong đầu giống phủ đầy bụi đã lâu dày nặng như sách vở chậm rãi, chậm rãi từng tờ một bị mờ ra

Đoạn ngắn ngủi kia như bèo nước gặp gỡ, trí nhớ cũng từng mảnh nổi lên trong óc.

Tám năm trước

Cái trang này nằm ở đầu bậc duy nhất tòa hoa viên căn nhà tổng thể thiết kế hết sức độc đáo.

Ở cửa lớn khoảng chừng cao hai mét cao, là do màu trắng điêu khắc cửa lớn tạo thành, đẩy cửa ra sau có thể đem xe chạy vào đường xe, đi tới vào bên tay trái có thể cất chứa hai tới bốn chiếc xe ga ra loại nhỏ; bên tay phải còn lại là một mảnh thảm cỏ cùng cây xanh biếc. Chậu gỗ trồng hợp thành sân nhà còn dựa vào tường che góc sáng sủa trồng lên mấy cây, nhánh cây Diệp đang theo gió lay động

Dưới đại thụ có tòa bàn đu dây mà cửa hàng dựng nên trong đó thì cột lấy võng. Dưới tầng cây còn bày ra cái bàn để chủ nhân nơi này làm chỗ chiêu đãi khách nhân uống trà

Căn nhà lớn chủ nhân Nghê Bang An chính là người phụ trách công ty tiêu thụ Đài Loan nổi tiếng. Mà hôm nay Nghê Bang bảo An phụ nhân Cao Uyển Tú đặc biệt mời mấy vị khách nhân đến trong nhà làm khách.

Cao Uyển Tú là một giáo sư đại học, hiện này đảm nhiệm chức vụ nào đó cho đại học Đài Loan nổi tiếng; hôm nay mời hơn mười vị khách nhân tất cả đều là cùng bà ở cùng sở đại học phục vụ đồng sự, giảng dạy nhóm.

Một buổi chiều nghiêm chỉnh chỉ thấy Cao Uyển Tú ra ra vào vào cộng với bận rộn, mãi đến khi một nhóm dời đi ra ngoài sân hưởng thụ trà chiều Cao Uyển Tú lúc này mới thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Bà đỡ một búi tóc hơi nghiêng lệch lại duỗi thân tay đẩy sống mũi cao lên, làm kính mắt trượt xuống, sau khi đem dung nhan sửa sang lại rồi mới hướng những khách nhân cười nói: “Các vị trước khoan hãy dùng tôi đi kêu Dạ Hi xuống lầu diễn tấu mấy thủ khúc cho các vị”

Một danh nữ giáo sư nghe xong liền thật to tán thưởng nói: “Thật tốt quá! Tôi chờ đợi ngày này đã lâu, từ lần trước nghe qua khúc nhạc của Dạ Hi sau đó tôi liền luôn luôn nhớ mãi không quên đấy!”

“Phải! Tôi cũng chờ mong đã lâu” _ Một nữ danh trượng phu trẻ tuổi khác vui sướng nói.

Đối với cái ca ngợi đó Cao Uyển Tú lễ phép cười cười mới xoay người vào nhà.

Mọi người không phát hiện chính là trong lúc bà quay người lại trên mặt lễ phép tươi cười lập tức chuyển biến thành kiêu ngạo, và lại đặc ý độ cong thật lâu không lùi.

Sau khi vào nhà Cao Uyển Tú hướng lầu hai giương giọng kêu lên: “Dạ Hi! Dạ Hi! Mang theo đàn vi-ô-lông của con xuống lầu khách mọi người muốn nghe con diễn tấu.”

Lầu hai Nghê Dạ Hi chờ đợi tại trong phòng chính mình, cô vốn đang ngồi lật xem truyện tranh. Nghe thấy mẹ kêu to cô ghét cay ghét đắng nhún lại mi tâm thanh tú, cổ găng nắm nắm chịu đựng dù trong lòng không thích.

Lại tới nữa! Trong nội tâm cô thầm nghĩ.

Cô không phải Nghê gia mời đến làm chuyên gia diễn tấu vì cái gì luôn muốn khách nhân đến thăm là bức cô xuống lầu diễn tấu đàn vi-ô-lông giải trí cho mọi người chứ? Chẳng lẽ chỉ cần có khách nhân đến thăm bất luận lúc ấy cô là bận hay không bận đều nhất định phải buông tay sự tình đến biểu diễn vì mọi người sao? Vì sao cô phải hy sinh thời gian của mình để giải trí cho khách nhân chứ? Cô ghét hận cực kỳ cha mẹ luôn muốn bắt cô khoe ra tâm tính!

Nghê Dạ Hi nắm chặt nắm tay càng nghĩ đến càng căm giận, ngực cũng phập phồng bất định theo

“Dạ Hi con có nghe thấy không?” _ Cao Uyển Tú không kiên nhẫn đề cao âm lượng.

Nghê Dạ Hi phút chốc buông ra nắm tay xinh đẹp khéo léo trên khuôn mặt tràn đầy miễn cưỡng.

Cô hít sâu một hơi ra vẻ nhẹ nhàng trả lời: “Đã biết con lập tức đi xuống ngay”.

Cô quay về cái gương bắt buộc chính mình lộ ra nụ cười thích hợp, vì chính mình làm tốt tâm lý sau khi xây dựng xong lúc này mới tới cảm hộp xuống lầu.

Cha mẹ già có một đứa con gái, cô làm sao lại không biết cha mẹ khổ tâm bồi cho cô? Hai người bọn họ dốc hết toàn bộ khả năng để bồi dưỡng cô chỉ hy vọng cô có thể mọi thứ đều dốc lòng.

Nhưng mà vợ chồng Nghê Bang An thật không ngờ chính là Nghê Dạ Hi chán ghét chết loại không tự do này, và lại nơi chốn đã bị giới hạn, cuộc sống kia sắp làm cô thở không được đây.

Cha mẹ dụng tâm bồi dưỡng khiến cho cô vốn đang thích đọc sách, cô ở dưới tâm tính khoe khoang của cha mẹ dần dần trở nên chán ghét sách vở, nhưng lại ngại làm trái ý cha mẹ không tốt. Như trước nhiều lần đứng đầu trong danh sách làm cho cha mẹ mặt mũi có ánh sáng, bước đi có gió

Cô mọi thứ đều theo cha mẹ thân an bài chỉ trừ một sự kiện —— cô từ nhỏ liền yêu thích Judo.

Cô muốn quang minh chính đại mà tập Judo biết bao! Nhưng cha mẹ lại không đồng ý, nói là con gái không thích hợp học những trò thô lỗ kia, toàn tâm toàn ý buộc cô học đàn vi-ô-lông. Nàng sắp chịu đủ rồi!

Trước kia cô luôn ngoan ngoãn nghe lời cha mẹ nói cái gì cô làm cái gì, làm con gái hiền thực là nhất. Nhưng một hai năm gần đây đối với cha mẹ mà nói cô bắt đầu bằng mặt không bằng lòng. Có khi còn làm rơi đàn vi-ô-lông, trốn giờ học, khi còn bé bắt chước cháu trai bà vú nhà mẹ cô học Judo. May mắn thầy cô giáo dạy đàn vi-ô-lông giữ kín bí mật không mách leo với cha mẹ cô, mới có thể để cho cô miễn cưỡng có một chút vui sướng thuộc về mình

Nghê Dạ Hi lộ ra một chút nụ cười xinh đẹp bước chân không nhanh không chậm bước đến đi vào trong sân, cô một thân màu trắng âu phục ngấn tay tôn lên màu da cùng một đầu tóc đen mềm mại bên vai, nhìn qua quả thực không giống người nhân gian, tựa khói lửa tiên tử.

Khách trong đám người một vị tóc mái hai bên hơi trắng, đàn ông trung niên thấy cô đi vào liền cười nói: “Dạ Hi vừa nãy chúng tôi đang thảo luận tài năng từ lần trước nghe qua diễn tấu của cô, lúc sau cái lỗi tai chúng tôi liền ngửa đã lâu, mẹ cô sau khi biết liền hẹn chúng tôi đi liên hoan, giải trừ xong triệu chứng ngửa lỗi tai của chúng tôi”

Khách nhân khác nghe xong tất cả đều cười ha ha thẳng phụ họa nói: “Phải a! Giáo sư Chu nói đúng!”

Cao Uyển Tú nghe xong trên mặt không lộ ra kiêu ngạo về mặt lại vẫn lấy khiêm tốn giọng điệu nói: “Ài da! Giáo sư Chu ông ngàn vạn lần đừng nói như vậy, như vậy sẽ làm cho Dạ Hi chúng tôi kiêu ngạo lên. Ha ha a —— Dạ Hi mẹ nói đúng không?”

Nghê Dạ Hi hạ xuống hai tròng mắt điềm tĩnh cười nói: “Dạ! Giáo sư Chu ông đừng thổi phồng cháu, cháu sẽ xấu hổ đến xấu hổ vô cùng.”

“Tôi nói chính là sự thật! Dạ Hi ngày thường xinh đẹp như vậy thành tích rộng mở, lại có tài hoa, những giáo sư khác chính là rất vừa ý Dạ Hi làm vợ đây, giáo sư Hán chu thờ dài nói: “Chỉ tiếc tôi không có con trai, bằng không tôi nhất định là người đầu tiên đem Dạ Hi dự tính làm vợ.”

Đối với cái đề tài này mọi người lại bắt đầu nghị luận sôi nổi thảo luận rất thân thiện.

Nghê Dạ Hi một đôi mắt không để lại dấu vết xẹt qua mỗi một người khách nhân. Mặt cuối cùng trở lại trên mặt mẹ mình ——

Vì sao phải giả dối như vậy?

Đủ rồi! Thật sự đủ rồi! Cô đã muốn chán ghét những việc này, cô không biết những lời khen ngợi kia có phải thật tình hay không, cô nghĩ có một ngày cô rốt cuộc chịu không được loại giả dối này, cô có dự cảm ngày nào đó cũng sắp muốn tới

Cao Uyển Tú thấy con gái mang theo hộp đàn giống bị phạt đứng liền đứng lên thấp giọng thúc giục: “Dạ Hi con còn đứng đó làm gì? Bắt đầu nhanh lên!”

Ác thật. Nghê Dạ Hi từ trong hộp đàn lấy ra đàn vi-ô-lông rồi cô bắt đầu biểu diễn.

Trong sân tiếng nhạc tung bay mà trong lòng cô chống lại ý niệm lại càng ngày càng rõ ràng

Cô không muốn tiếp tục làm cô gái ngoan ngoãn cũng không muốn lại tiếp tục làm con rối bị mẹ điều khiển, cho dù cô muốn lấy cuộc sống đã qua của mình, cô muốn ném đàn vi-ô-lông xuống mặc vào đạo phục tập Judo.

Trước mắt tất cả chuyện này tất cả đều cắt qua một bên đi!

Trường học Đài Loan siêu cấp tiếng tăm lừng lẫy —— học viên tư nhân Thánh Tâm quy mô thật lớn chia làm nhiều cái bộ phận theo nhà trẻ, bậc tiểu học, trung học cơ sở cho đến cao đẳng đều có. Xem như thăng thăng lên kiểu phương thức dạy; nhưng mà hiệu khu trong đó cách một đoạn lớn, khoảng cách mỗi cái học khu trong lúc đó cũng không có cùng xuất hiện.

Đứng đầu tốt nghiệp trung học nhà trường sẽ trực tiếp sắp xếp phân phối cho học sinh bay đi tại các châu Âu, Mỹ, Úc các anh chị em giáo viên liền học lấy văn bằng.

Nói ngắn gọn học sinh có thể học ở trường học Thánh Tâm mỗi người sinh ra đều là hàm chứa vững chắc tiểu thiếu gia, tiểu thiên kim gia thế bối cảnh phi phú tức quý.

đến trường, tan học có tư gia xe đưa đón, trường học trang bị các trường thông thường không theo kịp

Ở trong sân trường to như vậy vốn là thời gian lên lớp yên tĩnh, nhưng mà thỉnh linh xảy ra tiếng chửi bậy giận dữ lại không khoan nhượng phá hủy sự yên lặng này ——

“Nghe Dạ Hi! Mày đừng chạy!”

Chỉ thấy một đám nữ sinh thờ hồng học đuổi theo một cô gái dáng người cao gầy mảnh khảnh, các cô gái mỗi người lao đi khuôn mặt nhỏ nhắn trướng hồng thì vẫn còn không buông tha gấp gấp ở phía sau.

Nghe Dạ Hi nghe tiếng dừng lại.

Cô xoay người hai tay ôm ngực bịt mắt mà vẫn thông dong liếc lên đám kia, cách cô thật xa nữ sinh màu hồng cánh môi hướng hai bên giờ lên độ cong thành quạt ngao.

Thật sự là một đám nữ sinh ngây thơ.

Vừa mới ở trong phòng ăn bọn học sinh đàn chị này tiến đến bên trong liền thật sự muốn ăn chút cơm, bảo cô tránh ra để ưu tiên các cô ăn cơm.

Cô chẳng qua nói câu “là tôi tới trước mời các chị xếp hàng.” Như vậy các cô liền mất hứng ý vào mình là đàn chị tìm cô học sinh năm nhất phiền toái này, nói cô không biết tôn kính đàn chị.

Quả thực có bệnh!

Nghe Dạ Hi lộ ra đùa cợt cười thấy các cô dần dần tới gần lại tuyệt không lo lắng. Dù sao cô biết cuối cùng có hại nhất định không phải mình.

“Nghe, Nghe Dạ Hi có dũng khí, có dũng khí..mày, mày liền đứng ở đó, nơi đó đừng, đừng chạy...”

Bọn này vốn là nhóm Đại tiểu thư ông ọ cũng rất ít vận động, hiện tại bắt quá chạy một đoạn đường lại làm mỗi người càng thở dốc, thờ hồng học, thờ như trâu ngay cả một câu đều không thể một hơi nói xong.

“Tôi chỗ nào cũng sẽ không đi, thì đứng ở chỗ này chờ các cô”_. Nghe Dạ Hi che dấu cười bình thản nói.

Đi đầu nữ sinh —— Phương Tinh Tinh bởi vì vừa rồi chạy một trận nhanh hai chân đều sắp xụi lơ rồi. Nhưng vẫn cậy mạnh đi lên trước, tiến tới trước mặt Nghe Dạ Hi ngửa đầu la hét hỏi nói: “Mày rốt cuộc có muốn nhận sai hay không?”

Nghe Dạ Hi thân cao ước chừng một mét bảy đứng ở bên trong bọn cô gái này có thể nói là hạc trong bầy gà vừa nổi bật lại sáng lên. Cô từ trên hướng xuống liếc lên Phương Tinh Tinh thẳng thắn trả lời. “Tôi cũng không cảm thấy mình sai lắm gì. Tôi tới trước đương nhiên là tôi ăn cơm trước, các cô không đạo lý muốn chen ngang, các cô là phụ nữ già yếu và trẻ em sao? Nếu như là tôi nhất định mất mặt”.

Phương Tinh Tinh nghe xong lời nói này của cô, khuôn mặt đều bóp méo. Cô cắn răng hừ nói: “Được lắm mày cũng rất ra vẻ tao sẽ cho mày nếm thử sự lợi hại của chúng tao xem mày có còn dám hung hăng can quấy hay không!” Cô hô: “Các chị em cùng nhau làm cho nó biết lợi hại của nhóm đàn chị”

Tuy rằng các cô từ nhỏ cuộc sống sung sướng nhưng mà người đông thể mạnh cũng không tin năm người đánh không lại một người!

Nghe Dạ Hi không tránh cũng không trốn liền đứng nguyên tại chỗ chờ đợi các cô phát động đợt tấn công.

Phương Tinh Tinh hét to hướng về năm người đàn chị năm thứ ba một loạt mà lên mỗi người lộ ra nụ cười dữ tợn lớn, tu sửa móng tay dầu xinh đẹp dự tính cho Nghe Dạ Hi nhìn biết tay một chút

Nhìn cô sau khi bị không nể nang, vẫn còn tỏ vẻ oai!

Ái —— các cô ra dấu phát ra tiếng hét chói tai hung hãn bắt đầu công kích!

Ai nhưng mà đều không ngờ rằng Nghe Dạ Hi toàn thân thật bản lĩnh, không chỉ lần lượt tránh né móng tay dài của các cô, hoàn lại với vài động tác nhanh nhẹn xinh đẹp, nhưng không đến mức thương tổn các cô, dễ dàng liền đem các cô lần lượt ngã xuống đất mỗi người luân phiên phát ra kêu rên.

“Ái...ơ...eo của tôi” Phương Tinh Tinh nằm thẳng trên mặt đất, trên người đồng phục sẫm nhiễm lên bụi đất, cô đang ấn lấy thắt lưng đau của cô không ngừng rên.

Mặt khác bốn nữ sinh kia cũng ngã thành một đoàn, mỗi người trên mặt đều lộ ra vẻ thống khổ giống như bị làm nhục qua, đau đớn giống nhau không chịu nổi.

“Các cô thật sự yếu ớt như vậy sao?”_ Nghe Dạ Hi thì thầm tự nói.

“Cái này bắt quá là mấy bộ kỹ thuật bắt tóm mà thôi! Có nghiêm trọng như vậy không?”_ Cô còn chưa có đánh ra toàn lực nha!

Lại nói cô đã muốn tận lực giảm bớt lực đạo, có thể đem bọn họ quạt ngã, lại không đến mức làm bị thương lực đạo của bọn họ để đối phó bọn họ. Cô xuống tay vẫn là quá nặng sao? Vẫn là mấy thiên kim tiểu thư này da mềm nộn là chưa từng bị đối đãi qua như vậy đối đãi?

Phương Tinh Tinh nhủ mày kêu khóc. “Đau chết mất mày lại còn nói lời châm chọc?”

Xem ra các cô trên chộc lằm người coi như các cô xui xẻo!

Nghê Dạ Hi lấy lại tinh thần mặt không chút thay đổi nói: “Đây là nhóm các cô bức tôi,tôi vô ý động thủ.”

“Dạ dạ việc này là toàn bộ chúng tôi tự chuốc lấy.” Thấy Nghê Dạ Hi muốn lại gần Phương Tinh tinh sợ tới mức nhảy người lên vội vàng lui ra phía sau rồi xa không ngớt lời hỏi: “cô cô cô cô cô phải làm thôi?Cô đừng kích động tôi đáp ứng từ nay về sau không tìm làm phiền cô,chúng tôi sẽ cách cô càng xa càng tốt!”

Thấy cô tới gần có cần phải giống như gặp quỷ đường không? Nàng chẳng qua muốn đỡ các cô ấy đứng lên thôi! Quên đi hảo tâm bị lời thân.

Nghê Dạ Hi bĩu môi không phản đối: “Chỉ hy vọng như thế.”

Cô nghiêng qua các cô liếc mắt một cái sau đó xoay người rồi đi. Nhưng cô không có đi trở về phòng học ngược lại hướng trường học bên cạnh tường che đi đến, ý đồ là cái gì đã muốn phi thường rõ ràng.

Gặp được loại sự tình này thật là làm cho người cảm thấy không vui,làm cho cô vô tâm đi học, rõ ràng trốn học sao!

Dù sao lần trước cô đã nói với chính mình không muốn làm con rối của cha mẹ nữa,khiến cho cô phản nghịch một lần, mặc cho một lần đi!

Nghê Dạ Hi căn bản khinh thường chung quanh, nhìn gần xung quanh cô ngẩng đầu mong quan sát trước mắt ước chừng tường che cao hai thước,phải làm như thế nào dùng sức mới có cách nhảy ra tường che?

Hôm nay là lần đầu tiên cô trốn học thật sự không quen.

Nghê Dạ Hi nhìn tường cao xuất thần .Nhưng mà có bước chân người đang đến nhẹ nhẹ đến nỗi cô không chú ý tiếng bước chân tới gần ,hoàn toàn không nhận thấy được cách chỗ mình đang đứng mấy mét có một chàng trai nhả nhặn,tuần tú.

Ai!Muốn ra cửa trường chỉ đành phải thử trèo tường thôi.

Nghê Dạ Hi cầm quyền hít một hơi sau khi đã chuẩn bị tâm lý xong,cô một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm hướng trên tường nhảy —— Cô thành công nằm tại trên tường che

Trời ạ! Tường có cao như vậy sao? Nghê Dạ Hi cau mày bối rối không thôi.

Chỉ thấy nửa người trên của cô ở bên ngoài tường che, chính là hai chân thì vẫn còn treo ở bên trong tường che,nhất thời làm cô khó có thể dùng sức cả người liền giữ lại ở trên tường che nhúc nhích

Shit!

Ngay lúc cô hồi hồi đến trường đỏ mặt lúng túng hết sức lại nghe thấy bên trong tường che bay tới một giọng nam ngâm vịnh tán thưởng tuyệt đẹp——

‘Ông trời! Thật là ô mai đáng yêu’

Bạn đang đọc truyện *Tình Triền Khốc Mỹ Mi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Cái gì, cái gì? Cái gì đáng yêu? Cái gì ô mai?

Chờ một chút!

Người đó tại sao lại biết ngày hôm nay cô mặc quần lót ô mai yêu thích?

Àm một tiếng Nghê Dạ Hi cả khuôn mặt đột nhiên phát hồng!

Trực giác cô xác định bên trong tường che có người và lại đang hướng lên nhìn vào.Cô thuộc loại thiếu nữ phản bằng không cô sẽ không cảm thấy có cổ lửa thiêu nóng rực ,cảm giác bên trên chính mình bị thiêu đốt ra.

Ông trời ! Cô lại có thể quên mình mặc váy ngắn ngủn,hơn nữa cô cho rằng xung quanh tường không có người! Ai ngờ

“Không được nhìn! !”

Cô muốn đem hai tay duỗi ra sau che lại phần bị lộ ra—— nhưng nửa người trên treo lơ lửng giữa trời tại bên ngoài tường nếu như mất đi hai tay chống đỡ cô bất cứ lúc nào cũng có thể té xuống.

Để duy trì cân bằng một đôi tay cô căn bản không có khả năng che hết, chỉ thấy cô chặt vật lắc lắc thân thể, nhưng vô ích, vấy bẩn quần cứ như thế làm cho người ta nhìn đã mắt

Rủi rít! “Thực sự là đáng yêu” _ Đứng ở cạnh tường Đoạn Uyên Kỳ không khách khí nhìn chằm chằm cô giầy dựa, bờ môi trẻ mang theo ý cười rất có hứng thú tán thưởng tay chân hình dạng luống cuống của cô.

“Tôi bảo không cho anh nhìn!” _ Nghê Dạ Hi thiếu chút nữa thét chói tai.

Cô quơ hai tay vội vã muốn che lấp lại nhưng thiếu chút nữa mất cân bằng rơi xuống. Cô kinh hô thất thanh. Ai da cái hán này cô chỉ vịn được tường mặc người khác lấy ánh mắt xâm phạm

Đoạn Uyên Kỳ nhìn đủ rồi, lúc này mới thấy việc nghĩa hăng hái làm mà hỏi thăm: “Cần hỗ trợ sao?”

“Miễn!” _ Nghê Dạ Hi tức giận cự tuyệt.

Cô đập hai chân hai chân muốn thành công leo lên tường, tiếc rằng mặt tường trơn nhẵn, căn bản không có bất cứ cái gì lên được. Cô căn bản không thể nào trở mình lên tường trừ phi cô trở lại bên trong tường lặp lại một lần.

Thế nhưng nếu cô muốn về trong tường chỉ cần không cẩn thận một cái phần lưng ắt sẽ hướng xuống, té ngã xuống đất, ngộ nhờ không may đụng phải đầu vậy cũng thật là lợi bất cập hại(mất nhiều hơn được)

Thấy cô đang hấp hối giầy dựa Đoạn Uyên Kỳ lại cười nói: “Đừng khách khí! Tôi thích nhất giúp đỡ người khác. Nhìn cô là muốn xuống dưới chỉ cần nói ra một tiếng là được. Cô nếu như muốn xuống dưới tôi sẽ đưa tay đỡ cô, nếu như cô muốn ra ngoài tôi có thể đẩy cô một cái”

Bức tường kia là nơi hán muốn rút ra thuốc hoặc là muốn thanh tịnh một lát thì hán đều sẽ đến nơi đây. Mà mới vừa rồi hán lại bất ngờ gặp được cô cùng một đám nữ sinh đánh nhau, dễ dàng lấy một chọi năm chiến thắng; hán nghĩ tình huống thật là thú vị cũng liền theo đuôi mà đến. Tiếp theo lại thấy cô đi tới bức tường này. Vừa nhảy giống con mèo nhỏ linh hoạt nhưng bị giữ lại ở trên tường như thế.

Dịch qua, lần này có nói chuyện qua lại hán bỗng nhiên phát hiện cô còn rất gây cười, khác với vừa rồi, lúc cùng người khác giằng co thì vẻ mặt bộ dáng hờ hững

“Câm miệng!” _ Nghê Dạ Hi âm thanh giận dữ, tiếp theo cô không chút do dự đem thân mình ngửa ra sau nghĩ thăm: Đập trúng đầu thì đập trúng đầu cô chấp nhận!

“Đừng”

Chờ đợi giữa đầu đón vẫn chưa đến, bên tai trái lại truyền đến một trận kêu rên trầm thấp không phải của cô làm cô thoáng ngu ngơ

“Sao lại vậy?”

“Cô, cô thật to, lại nặng đè tôi đau quá” _ Đoạn Uyên Kỳ thở gấp nói

Lòng ngực của hán bị cô đè lên hô hấp có chút cất lực nhưng không đến mức khó khăn hán là cố ý nói như vậy. Tuy rằng chưa cùng cô bé này đánh đối mặt nhưng cô vừa mới tức giận tiếng nói cùng động tác vung về lại ngoài ý muốn làm hán cảm thấy hứng thú cho nên mới giúp đỡ cô chưa rời đi.

Bị hán vừa nói Nghê Dạ Hi lúc này mới phát giác mình đang ngồi ở trên một lòng ngực rắc rối. Hóa ra cô đem hán trở thành đệm khó trách một chút cũng không đau

“! Xin lỗi, xin lỗi” _ Cô vừa xin lỗi vừa đứng dậy, hai đầu gối quỳ tại bên người hán, lo lắng xem xét kỹ lưỡng hán có bị thương hay không

Vừa nhìn thấy khuôn mặt này cô lại ngây ngốc

Người này người này không phải là một trong những nhân vật làm mưa làm gió tại trường học—— Đoạn Uyên Kỳ sao? Hán được bàn là trình độ chỉ bảo nhiệt tình cô không muốn biết cũng không được.

Chỉ là cô không nghĩ tới Đoạn Uyên Kỳ trong miệng mọi người nhả ra, lịch sự lại là loại sẽ nhìn lên quần lót lớn, nhỏ của nữ sinh!

Đoạn Uyên Kỳ vươn một đôi cánh tay làm bộ yếu ớt yêu cầu. “Có thể, có thể kéo tôi lên được không? Tôi, tôi không còn sức lực, đứng lên”

Nghe hán hơi thở mong manh Nghê Dạ Hi không nói hai lời tay nhỏ bé cầm nắm tại bàn tay to của hán đem hết sức lực muốn kéo hán lên. Ai ngờ hán tự nhiên trái lại dùng sức một cái. Cô khẽ kêu một tiếng cả người ngã vào hán, trên bộ ngực thiếu nữ mềm mại cứ như thế đang ôm sát trên lòng ngực rắn chắc của hán

“Ngại quá!” _ Hán thoải mái mà than thở một tiếng.

“Anh kia!” _ Hai bàn tay cô dán tại trên lồng ngực ,liền đỏ mặt rồi khỏi hấn.

“Tôi là ân nhân cứu mạng cô nha! Tại sao có thể nói tôi chứ?” Đoạn Uyên Kỳ chậm rãi đứng lên tùy ý vỗ vỗ y phục.

“Bệnh tâm thần!” _ Nghe Dạ Hi trừng mắt liếc hấn ,lại giả vờ lạnh lùng giọng mỉa mai trách mắng.

Ngày hôm nay quả là không may trốn học một lần lại bị lộ quần rồ thật là...

Cô không hề để ý hấn nữa,cắn môi dưới thẳng nhìn tường xây cao suy tư làm thế nào mới có cách ra được bên ngoài

Lúc này Đoạn Uyên Kỳ lại mở miệng.

“Nhìn dáng vẻ của cô hình như vội vã đi ra ngoài ha! Cần hỗ trợ không?”

Nghe Dạ Hi vốn có trực giác yếu một mực cự tuyệt nhưng khi cô quay đầu lại nhìn thấy giữa hai tròng mắt hấn lóe ra quang mang thì chẳng biết tại sao tự nhiên gật đầu nói: “Được !”

Đoạn Uyên Kỳ mím môi cười nói: “Thế nhưng có một điều kiện trao đổi” _ Thấy cô sắc mặt khê biến hấn vội vã làm sáng tỏ nói: “Cũng không phải quá khó khăn chỉ là muốn biết xưng hô với cô thế nào mà thôi.”

Mọi cách không muốn cô vẫn là nói. “Nghe Dạ Hi”.

“Nghe Dạ Hi? À” —— Hóa ra đàn em mắt sáng này chính là núi băng trong miệng mọi người_ Người đẹp Nghe Dạ Hi ?

“Tên của tôi đã nói cho anh rồi”_ Cô lạnh lùng ám chỉ hấn nên thực hiện hứa hẹn.

“Tôi biết rồi” _ Đoạn Uyên Kỳ với tay dài chân dài thường chơi bóng rổ nhảy đánh lực dễ dàng trong nháy đã lên tường vững vàng .Mà giang chân lên bên dưới Nghe Dạ Hi đang ngây người vron tay.

“Đến đây đi.”

Nghe Dạ Hi tức tối bất bình thầm nghĩ: “Người này thoát nhìn yếu hơn gió,tại sao lên đây được mình lại không được chứ?”

Ai quên đi không tranh giành với hấn dù sao muốn trốn học chính là chính ! Cô không hề do dự vron tay cảm giác được tay hấn tỏa ra hơi nóng ấm áp huân đỏ gương mặt của cô. Cô thầm chê bai chính mình một tiếng ép toàn tâm nên chú tâm chuyện trèo tường này.Bên trên lúc này mới thoáng giãn ra hai má nóng đỏ ửng.

Cuối cùng cô nương theo lực đạo của hấn dễ dàng leo tường ra.

Nghe Dạ Hi vững chãi đứng ở phía ngoài cửa tường,trên lễ đường cô ngẩng đầu nhìn dáng tươi cười chân thành của Đoạn Uyên Kỳ suy nghĩ nên nói lời cảm ơn hay không?

Một tia mặt trời xuyên thấu qua ngọn cây roi tại trên người hấn làm hấn nhìn giống một thiên sứ. Đáng tiếc đó là ảo giác! Hấn là không phải thiên sứ?

Nghe Dạ Hi bĩu bĩu môi không có gì thành ý nói: “cảm ơn!Tôi nợ anh một lần”

Nói xong cô cũng không chờ Đoạn Uyên Kỳ đáp chạy đi cực nhanh.

Cô không có phát hiện đang lẻ ngò ở trên tường Đoạn Uyên Kỳ lại xoay người sang cô chớp mắt cũng theo nhảy xuống tường đi theo phía sau cô,hướng giống nhau mà đi

Hấn thật muốn nhìn một chút cô là vì chuyện gì mà trốn học

Đây là đầu Đoạn Uyên Kỳ đối một người lần đầu gặp mặt như vậy cảm thấy hứng thú.

Nếu đi ra rồi thì nên đi chỗ nào chứ? Cô toàn thân mặc đồng phục học viện Thánh Tâm rồ ràng như vậy dễ dẫn tới trên đường đi người đi đường nhìn chăm chú không được tự nhiên .

Nghe Dạ Hi đón lấy gió nhẹ đi ở trên vỉa hè,khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nhúu trong đầu nhiều lần suy tư. Đột nhiên trong lúc đó ánh sáng trong đầu cô chợt lóe hai mắt sáng ngời!

“Đi đến nhà bà vú đi,được! đã lâu không đi”

Cô lộ ra bất thường hiện rõ dáng tươi cười thoải mái, hải lòng sôi nổi nhảy nhót hướng dự định mục đích mà đi đến

Mới đi một vài bước bỗng nhiên một trận gió cuốn gần bên người cô, cơn gió này mang theo nhẹ nhàng khoan khoái ánh mặt trời thích thú thổi tới chớp mũi cô. Cô rất thích tự mình hít một hơi thật sâu bên tai liền truyền đến tiếng nói quen thuộc——

“Cô muốn đi đâu?”

Nghê Dạ Hi bị hù hoàng sợ cô phút chốc quay đầu thấy vẻ mặt mỉm cười Đoạn Uyên Kỳ phút chốc treo cao tư tưởng lúc này mới xác định

Hóa ra là hân.

Cô vỗ về kinh hồn chưa định thần,bộ ngực trong nháy mắt mang theo một chút tức giận. Nhưng rất nhanh liền bị cô che giấu đi. Đối với câu hỏi của hân cô tương ứng không để ý tới mặt cười nghiêm liền quay đầu rồi đi.

Đoạn Uyên Kỳ hai tay cầm ở túi quần mò ra. Hân một đôi chân dài thoải mái nhàn nhã đi chơi theo sát phía sau cô,biết rõ còn cố nói: “Cô không muốn để ý tôi?”

Nghê Dạ Hi càng thêm mỉm chặt cánh môi hồng,bước chân nhanh hơn muốn vùng thoát khỏi hân.

“Tôi nhớ tôi vừa mới giúp cô,cô đối với ân nhân dù sao cũng không nên là thái độ như thế chứ?” _ Đoạn Uyên Kỳ không nhanh không chậm tiếp tục diễn kịch hài.

Ặc! Hân có phiền hay không? Chân tại sao dài như vậy?Cô đi đến sắp thở chết rồi,hân còn ở nơi này chuyện trò vui vẻ? Nghe Dạ Hi buồn bực đầu giống như đang cùng hân thi đi bộ càng chạy càng nhanh.

“Tôi nhớ cô vừa nói nợ tôi một lần”_. Đoạn Uyên Kỳ lòng tốt mà nhắc nhở.

Nghê Dạ Hi bỗng nhiên dừng lại bước chân,mà một tiếng xoay người lạnh lùng trừng mắt hân giọng điệu mang theo mùi thuốc súng. “Anh rút cuộc muốn thế nào?”

“Chỉ là muốn biết cô muốn đi đâu.”

“Không liên quan chuyện của anh”.

“Là tôi giúp cô leo tường đi ra”_. Hân cười cười lần thứ hai nhắc nhở.

Thấy hân thành thoi như vậy một mối lửa đang trong lòng ngực Nghe Dạ Hi hừng hực bốc cháy,cô ở trong lòng thầm kêu xui xẻo tự nhiên chọc phải ôn thần!

Cô cắn môi dưới cắn giận trừng hân một hồi lâu , thấy hân vẫn như trước cười ôn hòa cô không có cách nào hừ một tiếng quay đầu bước nhanh rồi đi.

Quên đi hân thích đi theo để hân cùng đi.

Đoạn Uyên Kỳ thấy cô không phản đối nữa liền đi theo bước chân của cô,xuyên qua hẻm nhỏ phố lớn,sau cùng đi tới một chỗ chợ truyền thống xé chiều;cô giống như bọn côn đồ rất quen hướng đi bên trong ,đầu chui qua hân cũng không có chân chờ theo sát lên.

Có lẽ là hai người bọn họ tướng mạo xuất sắc; hoặc giả là đồng phục trên người bọn họ mặc quá bắt mắt toàn bộ mọi người trong chợ truyền thống đi qua lại cũng không ngừng nhìn bọn họ liếc mắt một cái

Cuối cùng Nghe Dạ Hi dừng ở trước một quầy hàng bán rau xanh ,hoa quả .vốn là khuôn mặt căng thẳng tự nhiên toàn bộ buông lỏng xuống tới bên môi ,cười có vẻ hồn nhiên vui sướng.

“Vú!”_. Cô làm nũng hô.

Đang thu dọn rau xanh phụ nữ trung niên dừng lại động tác thấy cô đi tới kinh ngạc vui mừng nói : “Dạ Hi tiểu thư? Sao cô lại tới đây? Bây giờ không phải là thời gian lên lớp sao?”

“Cháu nhớ bà mà!”_ Nghe Dạ Hi tiến vào bên trong quầy hàng lôi kéo cánh tay Trần Tuyết một bộ cô gái nhỏ trẻ con nhõng nhẽo.

Đoạn Uyên Kỳ thiêu thiêu tuần mi nhất thời bị diện mạo cô biến thành như vậy mê hoặc

Lúc cùng người khác đánh nhau thì cô rõ ràng một bộ dạng lạnh lùng; mà lúc bò lên tường bị hân phát hiện thì cô lại là vẻ mặt xấu hổ , rồi lại làm bộ cao ngạo lạnh lùng; lúc này đối mặt với người phụ nữ mặt mũi hiền lành cô lại giống như một cô bé thích làm nũng, thật làm cho người ta hiếu kỳ cô đến tột cùng là một người như thế nào.

Trần Tuyết lúc này mới chú ý thiếu niên đẹp đứng ở trước quầy hàng liền hiếu kỳ hỏi: “Dạ Hi tiểu thư vị này chính là..”

Nghê Dạ Hi bẹp miệng buồn bực trả lời: “Con không biết hân”

“Không biết?”_ Cái này Trần Tuyết cũng mơ hồ.

“Chào vú cháu là Đoạn Uyên Kỳ là bạn của cô ấy,bà có thể gọi Uyên Kỳ.”_ Đoạn Uyên Kỳ nho nhã lễ phép tự giới thiệu ,hân tác phong nhanh nhẹn lại sạch sẽ nhã nhặn đáng đáp rất nhanh liền thu được cảm tình tốt của Trần Tuyết

“Yên Kỳ xin chào,xin chào. Cháu là chàng trai đầu tiên Dạ Hi đưa đến cho ta nhìn đây!

“Vù!” Nghe Dạ Hi đỏ bừng lên khuôn mặt,luống cuống khẽ gọi.

Trần Tuyết không để ý tới cô kêu la nắm tay Đoạn Uyên Kỳ hướng sau xe quầy hàng vẫn nhiệt chào hỏi: “Nếu như cháu không ngại có thể vào đây ngồi một chút”.Bà vội vàng đưa cái ghế để Đoạn Uyên Kỳ ngồi

“Cảm ơn Vù.” _ Đoạn Uyên Kỳ cũng thực sự tiến vào bên trong quầy hàng ngồi ở ghế Trần Tuyết xếp đặt cho hẳn

Cơ trí hai trông mắt nhìn chung quanh cảnh vật bốn phía,sau cùng tầm mắt dừng lại ở trên bóng lưng Nghe Dạ Hi nhu mì xinh đẹp ,trong mắt mang theo hứng thú dù bận vẫn ung dung đánh giá cô

Nghe Dạ Hi tại sao lại cảm thấy phía sau lưng này như ngọn lửa,gióng như nóng cháy tầm mắt chứ?

Vì vậy động tác của cô bắt đầu không được tự nhiên, tương đối hiểu rõ cô Trần Tuyết tự nhiên cũng chú ý tới rồi

“Dạ Hi tiểu thư kỳ thực Uyên Kỳ là bạn trai của cô sao?” _ Trần Tuyết che miệng cười trộm ở bên tai cô nói nhỏ hỏi.

“Vù!Bà không nên nói bậy như vậy!” _ Nghe Dạ Hi vội vã phủ nhận.

“Ài ôi! Vù từ nhỏ chăm sóc cô làm sao nhìn không ra được? Nếu như nói cậu ta là người theo đuổi cô,cô đã sớm đuổi cổ người ta rồi,sao còn có thể để cho cậu ta theo tới chỗ vù chứ?”

“Mới không phải! Là chính bản thân anh ta muốn theo tới ,đuổi cũng không đi cháu cũng không có biện pháp nha!” _ Nghe Dạ Hi phủ nhận đồng thời lên lên quay mặt ngấm Đoạn Uyên Kỳ, liếc mắt thấy hẳn mỉm cười đang nhìn mình tiếng lòng run lên vội vã quay đầu lại hai gò má mơn hờ nóng lên!

“Chết tiệt! Hẳn nhìn cái gì vậy?” _ Nhìn nữa cô sẽ móc con ngươi hẳn xuống!Cô thờ phỉ phỉ nghĩ đến

“Ha ha xấu hổ rồi!” _ Bà vù pha trò nói cô: “. Tiểu thư cô trước tiên giúp vù coi quầy hàng, vù đi mua chút đồ uống. Nói xong bà vù liền hướng trong đám người luôn đi,chỉ chốc lát sau liền không thấy bóng người.

Trong lòng vì hẳn mà nảy sinh một chút cảm giác khó chịu,thể nên tiếng rao hàng của cô cũng không cách nào đưa khách vào đổi lại càng thêm thừa thớt. Đoạn Uyên Kỳ đại khái nhìn không được rồi Vì vậy hẳn đứng lên đi đến hướng cô.

“Cần giúp đỡ không?”

Hắn thỉnh thoảng tới gần khiến cô bị dọa cho hoảng sợ một chút. Nghe Dạ Hi dưới đáy lòng thầm mắng mình nhất gan, ngoài miệng làm bộ bình tĩnh hỏi lại: “Giúp đỡ cái gì?”

“Ừm tôi không thể không nói cô mời chào khách công lực thực sự còn phải tăng cường”. Đoạn Uyên Kỳ nói thẳng.

“Anh lợi hại thì anh tới quầy hàng rao thử” _ Cô không cần giúp đỡ, loại tình huống này ngày hôm nay không biết làm sao hẳn ở đây khiến cho cả người cô đều không được tự nhiên.

“OK giao cho tôi đi” _ Đoạn Uyên Kỳ hướng cô nháy mắt mấy cái. Vẻ mặt trẻ con giống như ánh mặt trời làm trái tim cô ấm áp

“Tôi sẽ nhìn xem lợi hại của anh”. _ Nghe Dạ Hi lăm bắm nói xong lui tới một bên nhìn hẳn biểu diễn.

Đoạn Uyên Kỳ cũng chưa từng có loại kinh nghiệm này liền học quầy hàng rong xung quanh,kéo ra giọng rao hàng. “Các bác gái,các cô các tiểu thư mau đến nhìn xem rau dưa hoa quả tươi mới,không tươi mới không lấy tiền mọi người mau đến xem. . .”

Cũng không biết là hẳn đích tiếng nói đặc biệt hay là ngoại hình nhã nhặn tuấn tú, hẳn thét to khắp nơi ,không đầy một lát sau trước quầy hàng tự nhiên này lên một đám đàn bà,phụ nữ bắt đầu tuyển chọn đồ ăn. Một số thì bắt đầu lựa chọn hoa quả ,trên tay vội vàng ngoài miệng cũng không nhàn rồi thỉnh thoảng cùng hẳn bắt chuyện nói chuyện phiếm bầu không khí náo nhiệt. Nhất thời quầy hàng bà vù buôn bán tốt làm cho những ông chủ khác rất tức giận.

Nhìn trước mắt đất khách Nghe Dạ Hi có chút há hốc mồm không hiểu người này rốt cuộc có sức hấp dẫn gì? Chẳng lẽ là miệng mồm đủ ngọt sao? Xông đến một đồng lẻ mề,chập chạp bảo là tiểu thư, chị lớn thảo nào lẻ mề,cũng nở gan nở ruột cam tâm tình nguyện bỏ tiền ra cùng hẳn mua bán.

Lúc này Trần Tuyết khi trở về thấy tất cả quầy hàng không còn cũng theo ngay người không hiểu được chuyện gì đã phát sinh? Không phải là bị rau quả bị đạo tặc cướp đoạt chứ?”

“Dạ Hi tiểu thư cái này,cái này ..là chuyện gì xảy ra ?”

“Anh ta giúp bà đem đồ vật bán sạch rồi” _ Nghe Dạ Hi lạnh nhạt nói.

“? Thực sao?” _ Trần tuyết xem ra mừng rỡ như điên. Bà lôi kéo tay Đoạn Uyên Kỳ liền tiếp nói lời cảm ơn. “Cảm ơn cậu Uyên Kỳ cậu thật biết buồn

bán cửa hàng đó?”

“Đừng nói như vậy lần đầu tiên tới chợ cảm giác cũng rất thú vị”.

“Nếu bán hết sớm vậy không bằng đến nhà vú ăn cơm chiều có được hay không ? Coi như đáp tạ Uyên Kỳ giúp vú bán đồ ăn ha ha ha”

Đoạn Uyên Kỳ đang muốn mở miệng đồng ý liền bị Nghê Dạ Hi giành lên tiếng, trước: “Vú không cần, anh ta không rảnh đâu! Hơn nữa ba mẹ cũng không cho phép cháu ăn ở bên ngoài”

“Như vậy ...được rồi” _ Trần Tuyết xem ra khá thất vọng.

“Lần sau được không? Lần sau đến lượt cháu mời vú ăn” _ . Đoạn Uyên Kỳ cười hỏi.

“Vậy sao được! không biết xấu hổ” _ Trần Tuyết lúc này mới bật cười

Nghê Dạ Hi mắt thấy sắc trời tối vội vã trở về nhà. “Vú! cháu đi trước lần sau trở lại tạm biệt!”

Thấy bóng lưng cô từ từ rời đi Trần Tuyết đầu tiên là thờ dài mới nói: “Tiểu thư thực sự là đáng thương tuổi còn trẻ trước mặt người khác luôn luôn không khí trầm lắng; ài cậu hẳn là cũng biết cha mẹ tiểu thư đối với cô ấy quản giáo luôn luôn nghiêm khắc như thế một chút không gian nghỉ ngơi cũng không cấp cô”

Đoạn Uyên Kỳ không có nói leo mặc cho bà vú nói xong chuyện có liên quan đến Nghê Dạ Hi. Nghe được càng nhiều, hẳn càng say mê, hẳn vẫn như cũ nhìn hướng cô rời đi nhàn nhạt vung lên khóe miệng.

Nghê Dạ Hi thật là cô gái thú vị

Vừa mới tiến vào cửa nhà Nghê Dạ Hi liền cảm thấy một trận áp suất thấp tới gần

Quả nhiên cha mẹ từ lâu ngồi ở trong nhà phòng khách xem ra giống đang đợi cô về nhà. Mẹ ở nhà rất bình thường, nhưng mà bình thường bận rộn công việc.. cha cũng đã ở nhà vậy thực sự ngoài ý muốn rồi.

Cao Uyển Tú vừa thấy cô hai tay không, ngay cả túi sách cũng không cầm, giữa lông mày sắc mặt càng trầm. Bà liền trực tiếp nghiêm khắc hỏi: “Dạ Hi con ngày hôm nay buổi chiều đi đâu vậy?”

Nghê Dạ Hi quen nếp mà mím môi không muốn nhiều lời.

Cô giống như một đứa bé phạm sai đứng ở cửa trước, hai tay rũ xuống đặt ở bên hông, thỉnh thoảng chăm chú nắm chặt thành quyền, có lúc lại đột nhiên buông ra giống như buông thả con giận cùng kiềm chế của cô.

Nghê Bang An thấp giọng giận dữ nộ : “Dạ Hi nói mau!”

“Con không có đi đâu”.

Nghe cô vừa nói như thế Cao Uyển Tú bỗng nhiên đứng lên đi tới trước mặt cô hùng hổ dọa người hỏi: “Con không đi đâu? Vậy tại sao buổi chiều giáo viên gọi điện thoại nói với mẹ con trốn học chứ? Con từ khi nào lại nhiễm thói quen không tốt này? Con nói !”

Nghê Dạ Hi chậm rãi ngẩng đầu cùng với mẹ nhìn nhau. Cô bình tĩnh nói: “Con chỉ là chịu đủ rồi.”

“Chịu đủ rồi?” _ Nghê Bang An nhéo mi lên.

“Con không muốn làm tượng gỗ của cha mẹ. Cha mẹ căn bản không hiểu tâm tình của con chỉ biết nhiều lần bức con, con chịu đủ rồi , tất cả mọi thứ” _ . Một phen bình thần nhưng phản loạn ngôn từ thật sâu chấn động vợ chồng Nghê gia làm cho bọn họ á khẩu không trả lời được.

Nghê Dạ Hi thu lại mắt cắt bước lướt qua mẹ đi tới cửa thang lầu dừng lại

Cô đưa lưng về phía cha mẹ trầm thấp nói: “Hiện tại con có thể chịu đựng cha mẹ gia tăng cường ép, tất cả mọi thứ trên người của con đến lúc nào con không chịu nổi chính con không biết” _ Bỏ xuống ý nghĩa lời nói không rõ, cô liền đi lên lầu , để lại hai mặt nhìn nhau, vợ chồng Nghê gia đều có đăm chiêu.

Trầm mặc qua đi Cao Uyển Tú đầu tiên bộc phát.

Bà nói mang theo oán trách: “Đều là ông mỗi ngày ở tại công ty bận đến chẳng phân biệt được ngày đêm, ngay cả con gái học cái xấu cũng không biết được!”

“Trách tôi? Tôi còn chưa trách bà đấy!” _ Nghê Bang An hừ lạnh một tiếng. “Mỗi ngày ở nhà cùng con gái ở chung , bà rõ ràng ngay cả con gái trốn học cũng không biết , lại còn có thể không xấu hổ trách mắng tôi?”

“Ông, ông ông vừa nói cái gì? Tất cả đều trách tôi? Con gái là một mình tôi sinh phải không?” _ Cao Uyển Tú liền tiếp run rẩy.

Nghê Bang An trước tiên tỉnh táo lại hấn trầm giọng nói: “Chúng ta trách cứ nhau cũng không phải cách, hiện tại trước hết nghĩ ra hướng giải quyết”.

Cao Uyên Tú nhủ mảy suy nghĩ một hồi lâu mới nói: “Chỉ bằng đem Dạ Hi đưa ra nước ngoài đi! Uyên Dung đang ở Vancouver • đem Dạ Hi đưa đến chỗ Uyên Dung đi!” _ Cao uyển Dung vốn là em gái Cao Uyên Tú ,đã lấy chồng bà hiện đang ở Canada _ Vancouver

“Có vội vàng quá hay không?” _ Nghê Bang An biểu tình ngưng đọng lại

“Việc này còn có thể kéo dài sao?” _ Cao Uyên Tú dưới đáy lòng hạ quyết tâm sau đó nói: “Mấy ngày nay tôi sẽ bớt thời giờ thu thập thông tin du học có liên quan, chuyện việc này chính là nhanh chóng làm thỏa đáng mới tốt.”

“Được rồi.”

Nghê Dạ Hi lên lầu sau đó cầm quần áo liền đi vào phòng tắm gội đầu

Cô nhìn chính mình trong gương đột nhiên trong lúc đó cô lộ ra một tia mỉm cười ,đáng lẽ là tức giận,toàn bộ cảm xúc tan biến mất .

Cô rốt cục nói ra lời tư tưởng trong lòng giấu kín đã lâu rồi nha!Chuyện này nên đáng hài lòng cô hà tất tiếp tục xụ mặt sinh hờn dỗi chứ? Sau khi đem những lời kia nói ra trong miệng ,cô cảm thấy thật nhẹ nhàng,nhiều năm áp lực trói đê trên ngực cũng đã quét sạch rồi.

Không tự chủ được cô bắt đầu ngâm nga giai điệu không biết tên tháo gỡ quần áo và đồ dùng hàng ngày bắt đầu lau thân thể.

Trong lúc cô cời vẩy dài thấy bên trong hình ô mai bên trong quần lót nhỏ thì đóng băng mặt cười trong nháy mắt tan rã biến thành một mảnh đỏ rực.

Cô nhìn đến quần nhỏ của mình liền nhớ lại Đoạn Uyên Kỳ.

Đây là lần đầu tiên trong đời cô vì người khác mà xấu hổ,tim đập đập

Bạn đang đọc truyện *Tình Triền Khốc Mỹ Mi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Cô không hiểu nổi vì cái gì cô nhất định mặc bộ lễ phục buồn cười theo ý cha mẹ cô căn bản không biết tiệc sinh nhật nhân vật là ai?

Nghê Dạ Hi vừa xuống xe liền cúi đầu đi theo phía sau cha mẹ đi vào hội trường yến hội; trên đường cha mẹ lần lượt thấy người quen liền dừng lại lập tức bắt chuyện ,luôn luôn giới thiệu người khác con gái kiều hãnh của bọn họ; mà ở đây đồng thời cô vẫn phải phối hợp nâng lên mặt lộ ra nụ cười thích đối đáp.

Mệt mỏi quá thật sự mệt mỏi quá. Nếu không phải trong nội tâm cô vẫn còn tồn hiếu thuận đối với cha mẹ cô là chết cũng không muốn bước chân vào xã hội này,nhìn thấy những điều này giống như đội mặt nạ gương mặt giả dối cô cảm thấy được ghê tởm cực kỳ.

Sau khi cùng vài vị người quen hàn huyên Nghê Dạ Hi nhin không được thâm hít một hơi thật sâu, tiếp tục chậm rãi phun ra để biểu đạt cảm xúc buộc chặt trong lòng

Cô lặng yên giương mắt nhìn khắp bốn phía ——

Nơi này long trọng phô trương xem ra tiệc sinh nhật nhân vật nói vậy hẳn là lai lịch không nhỏ; do chỗ ngồi này chiếm diện tích khá lớn dinh thự tráng lệ mức độ cùng tham dự hội nghị nhân sĩ đều là tiếng tăm lừng lẫy đại nhân vật liền nhìn hạn hẹp

Cô quan sát tầm mắt cuối cùng dừng ở dinh thự chỗ mặt nước bên cạnh

bể bơi

Trên mặt ao rắc đầy các loại hóa năm màu hỗn loạn rất chói mắt ,đóa hoa mềm mại theo sóng nước lân lân dao động mê hoặc mắt của cô

Đang lúc cô như đi vào cõi thần tiên Thái Hư Cao Uyên Tú đột nhiên lôi kéo tay cô bước nhanh đi hướng nơi nào đó

Mẹ Dạ Hi dẫn cô đến làm quen với Đoàn gia phu nhân.

Nghê Dạ Hi khó nén vẻ mặt, mờ mịt mãi đến khi mẹ dừng lại bước chân. Theo bản năng cô thoáng nghiêng người đem mình giấu ở phía sau mẹ

Cao Uyên Tú ý cười đầy mặt nhẹ nhàng; ngay cả giọng nói cũng có vẻ vui mừng thoải mái. “Đoàn phu nhân xin chào đã lâu không gặp sinh nhật vui vẻ.”

Ai da! Nghe phu nhân cảm ơn bà đến đây tham gia party sinh nhật của tôi thật khiến cho người ta vui vẻ a!” Đoàn phu nhân cũng là vẻ mặt tươi cười. Hôm nay là sinh nhật bốn mươi tuổi của bà, bà chăm sóc vô cùng tốt hoàn toàn nhìn không giống là phụ nữ bốn mươi tuổi đã kết hôn

“Chúng tôi mới phải cảm ơn lời mời của bà đây!” _ Cao Uyển Tú ha ha cười nói.

“Sao lại nói như vậy”. Đoàn phu nhân thấy Nghe Dạ Hi núp ở phía sau Cao Uyển Tú kinh ngạc hỏi: “vị tiểu thư xinh đẹp này là?”

“Đây là con gái tôi tên là Dạ Hi hiện đang học’ học viện Thánh tâm. Vừa nãy tôi mới nghe ta tiên sinh nhắc tới hóa ra lệnh công tử cũng là học sinh ‘Thánh tâm’

Lúc này có người đi qua bên cạnh bọn họ nhìn thấy Cao Uyển Tú kinh hi kêu lên:”Bà chủ Nghe! Như thế nào? Bà cũng tới chỗ này?”

“Đoàn phu nhân thật ngại tôi phải xin lỗi không tiếp chuyện được”. Cao Uyển Tú trên mặt thật có lỗi nói

“Đừng để ý tôi” _ Đoàn phu nhân nhẹ nhàng lắc đầu cười nhìn Nghe Dạ Hi liếc mắt một cái nói : “Nghe phu con gái của bà có thể cho tôi mượn một chút hay không?”

“Đương nhiên có thể. Vậy tôi đi trước xin lỗi không chuyện được”. Cao Uyển Tú nhìn thấy người quen cùng Đoàn phu nhân chào hỏi liền cùng người họ đi hướng bên kia vui vẻ nói chuyện với nhau.

Sau khi Cao Uyển Tú rời đi Đoàn phu nhân cầm tay nhỏ bé Nghe Dạ Hi thoáng lạnh như băng thấp giọng hỏi: “Dạ Hi cháu cũng học’Thánh tâm’ ?” .

Nghe Dạ Hi lẳng lặng quan sát Đoàn phu nhân một lúc lâu phát hiện bà bề ngoài tuy rằng cao nhã quý khí nhưng trong đôi mắt lại tàn mát ra một cổ chân thành không có bất kỳ một tia con buôn cũng không giả dối điều này làm cho cô ngoài ý muốn cảm thấy thực tự do một loại tự do cực nhỏ chưa từng có

“Dạ con hiện đang học cao trung bộ năm nhất”. Cô hiền thực trả lời.

“Ồ? Lớp mười nha! Con cô học cấp ba không biết các con có biết nhau hay không? Cô sai người đi mời nó lại đây mà không biết đã gặp mặt liền nhận ra không” _ Đoàn phu nhân cực kỳ hứng thú muốn người đi gọi con trai lại đây. Đang trong quá trình chờ đợi bà từ đầu đến cuối nắm tay Nghe Dạ Hi giống như muốn truyền nhiệt độ cơ thể của mình cho cô.

Nghe Dạ Hi hoang mang nhìn Đoàn phu nhân tạo nhả khía cạnh đối với cô thật là tốt cảm giác tăng gấp bội. Vì cái gì mẹ của cô không thể giống Đoàn phu nhân đây? Ôn nhu hiền lành không cần hùng hổ dọa người như vậy nếu như là như vậy cô nhất định sẽ không giống như bây giờ đè nén bản thân kia trong lòng mình

“Mẹ tìm con?”

Sau lưng bọn họ truyền đến thanh âm quen thuộc quen thuộc đến mức làm Nghe Dạ Hi trợn lớn mắt đẹp cơ hồ là hấn, mở miệng đồng thời nhanh chóng quay đầu nhìn phía chỗ phát ra thanh âm

Lại là Đoàn Uyên Kỳ _ Nghe Dạ Hi hé ra mặt cười hơi chút bóp méo như thế nào cũng không có lúng túng được con trai trong miệng Đoàn phu nhân lại có thể chính là Đoàn Uyên Kỳ?”

Đoàn Uyên Kỳ nhìn thấy Nghe Dạ Hi cũng khó dấu kinh ngạc.” Là cô!”

“A—— các con quen nhau? _ Đoàn phu nhân cả kinh kêu lên. Bà đôi mắt hưng phấn tới tới lui lui nhìn con trai cùng Nghe Dạ Hi tựa hồ muốn thăm hỏi cái gì lại không muốn người khác biết tin tức.

“Mẹ cô ấy là đàn em bậc tiểu học của con mấy ngày hôm trước mới quen” _ Kinh ngạc đi qua Đoàn Uyên Kỳ lộ ra trêu chọc mỉm cười một đôi cơ trí con người đến cũng mang theo ý cười nhìn chăm chăm cô. Sự kiện trời tường trốn học đi qua mấy ngày nay hẳn thường chạy tới bên cạnh tường che cố gắng muốn tiếp tục gặp được cô trốn học; không có bất kỳ lý do hẳn chính là muốn gặp lại cô. Bất đắc dĩ cô lại không có xuất hiện.

Hắn hiểu được mình ở trong sân trường nổi tiếng cũng không thể tự mình lên lớp cô tìm cô sợ gây cho cô quá nhiều. Há lại đoán được lần thứ hai gặp lại cô chính là ở trên yến hội sinh nhật mẹ!

“Hóa ra là như vậy!” _ Đoàn phu nhân lúc này mới chợt hiểu ra. Bà vỗ vỗ tay nhỏ bé của Nghe Dạ Hi lạnh như băng ôn nhu cười nói: “Vậy ta không quấy rầy các con, các con tâm sự vui vẻ!”

Nói xong Đoàn phu nhân rất nhanh tránh ra để không gian cho người trẻ tuổi nói chuyện

Nghe Dạ Hi mất thấy Đoàn phu nhân rời khỏi nhất thời cả người cứng ngắc. Cô quay mắt về phía hướng Đoàn phu nhân rời khỏi chính là không chịu đối mặt đoàn uyên kỳ.

“Không nghĩ tới cô sẽ đến.” _ Hắn theo trái qua bồi bàn trong khay tay lấy ra một ly nước trái cây đi lên trước vài bước đưa cho cô.

Nàng vốn bướng bỉnh không chịu nhận nhưng hắn nắm ly tay khẳng khẳng chờ đợi cô bất đắc dĩ tiếp nhận ly nước trái cây kia. Miệng mút nhẹ cô thần nhiên nói: “Nếu biết đến đây gặp anh đánh chết tôi cũng không đến”

“Như vậy không muốn gặp lại tôi? Tôi tại sao không biết mình khi nào khiến người chán ghét như vậy chứ?” _ Cho dù cô lạnh nói mà chống đỡ Đoạn Uyên Kỳ vẫn là duy trì tươi cười.

“Thực vinh quang và may mắn là tôi cho người lĩnh ngộ sự thật.” _ Miệng của cô tăng thêm giọng mỉa mai.

Đoạn Uyên Kỳ phát ra tiếng cười nhẹ tuàn suốt trăm thấp kia không hiểu trêu chọc lên cô từ trước đến nay bình tĩnh vô ba tâm hồ tạo thành lần lượt lổ xoáy

Không hiểu sao Nghe Dạ Hi cảm thấy một cỗ bất an cùng buồn bực. “Nếu không có việc gì tôi muốn một mình đi xung quanh”. Cô đem cái ly trống không thả lại khay trong tay bồi bàn xoay người muốn đi.

Đoạn Uyên Kỳ đối với bóng lưng của cô hỏi: “cần tôi đi cùng cô không?”

“Không cần” _ Cô khẽ đơn giản từ chối sau đó rất nhanh biến mất trong đám người.

Thật sự là cô gái bướng bỉnh. Hẳn mím môi chẳng biết tại sao nở nụ cười.

Bọn họ đều không có phát hiện khi bọn họ vừa mới bắt đầu nói chuyện liền có một đôi mắt ghen tị chặt chẽ khóa tại bọn họ. Cặp mắt kia thấy Nghe Dạ Hi một mình rời đi khi cũng đi theo nhanh chóng biến mất trong đầu đám người

Nghe Dạ Hi mới vừa đi tới sân sau phòng yên tĩnh không người liền cảm giác có người hướng sau lưng mình tới gần cô vốn tưởng rằng là Đoạn Uyên Kỳ không thức thời theo kịp đang muốn mặt lạnh đối mặt hẳn khi quay đầu lại mới phát hiện người đi theo mình không phải Đoạn Uyên Kỳ —— mà là cô gái tuổi xấp xỉ cùng mình

Thấy người thiếu nữ kia lấy ánh mắt không thân thiện nhìn mình Nghe Dạ Hi thoáng nhú mi nhưng vẫn hữu lễ hỏi: “Xin hỏi có chuyện gì sao?”

Cô gái lời kéo của làn váy lễ phục nhỏ của mình về mặt ngạo mạn hướng cô đi tới cuối cùng ngạo nghễ đứng ở trước mặt cô ngưỡng cao thấp ba chất vấn nói : “Cô là ai?”

Nghe Dạ Hi bình thản trả lời: “Nghe Dạ Hi”.

“Cô và anh Uyên Kỳ là quan hệ như thế nào?” _ Cho dù cô gái cố gắng giả bộ hung ác cao ngạo lại vẫn không thể che hết bộ dạng âu lo, hồi hộp trong mắt cô.

Là sao? Người ái mộ hẳn tìm tới cô thị uy khoe khoang sao?

Chẳng biết tại sao Nghe Dạ Hi trong lòng cảm thấy không lắm thoải mái liền lãnh mạc đáp: “Tôi và anh ta không quen chính là học trưởng cùng quan hệ đàn em mà thôi.”

“Nhưng mà tôi vừa mới thấy các người nói chuyện bộ dạng không giống không quen! Anh Uyên kỳ ca còn đối với cô cười đấy! “Cô gái tức giận thấp gào lên

“Anh ta đối với ai đều không cười? Tên du côn kia”. Nghe Dạ Hi đùa cợt nói.

“Đối với cô thì không giống! Căn bản không giống!” Cũng không nói làm sao không giống cô gái lại đột nhiên nảy sinh ác độc tiếp cận cô uy hiếp nói : “Cô tốt nhất cách anh Uyên Kỳ xa một chút biết không?”

“Cô nên tôi bảo anh ta cách tôi xa một chút mới đúng” _ Nghe Dạ Hi mang theo giễu cợt phản bác.

“Nghe kỹ tôi kêu là Thẩm Linh Dao tôi quen biết anh Uyên Kỳ, bắt đầu từ ngày đó tôi đã thích anh ấy cô tốt nhất đừng đến theo tôi cướp đoạt nếu không...” Thẩm Linh Dao mặt lộ vẻ dữ tợn mang theo bảo lưu.

Loại uy hiếp này cô thật có hứng thú Nghe Dạ Hi hai tay vòng ngực khoe miệng chứa đựng một chút độ ảm không thấu đáo cười khiêu khích hỏi: “Nếu không cô sẽ như thế nào?”

Thẩm Linh Dao đột nhiên tới gần mãnh liệt nói: “Nếu không tôi sẽ thương cô mấy cái tát đánh hoa mặt của cô xem cô lấy cái gì nói anh Uyên Kỳ “ _ vừa mới nói xong cô một tay cao cao giơ lên nháy mắt lạnh lạnh vang dội một chương liền dừng ở trên gương mặt trắng nõn.

Của Nghe Dạ Hi

Nghe Dạ Hi không dự đoán được cô gái nhìn chiều chuộng thế nhưng sẽ động thủ trong khoảng thời gian ngắn cũng choáng váng. Cô cảm thấy trên gương mặt nóng bỏng đau đớn lập tức truyền tới

Nghe Dạ Hi hai con ngươi đen buồn bã xuất phát từ bản năng tự vệ cô ra tay đem Thẩm Linh Dao lấy ném qua vai quật ngã xuống đất một giây sau liền nghe Thẩm Linh Dao thảm thiết kêu ra tiếng. Ai cách — thỉnh linh xảy ra tiếng kêu thảm thiết đi qua ,Căn bản khí thế hung hăng Thẩm Linh Dao giờ phút này cả người chặt vật ngã té trên mặt đất trên người bộ lễ phục nhỏ sang quý biến thành một mảnh dơ bẩn

Nghe Dạ Hi nhìn Thẩm Linh Dao lạnh lùng phóng nói. “Cô tốt nhất quản tốt người yêu của mình bảo hắn đừng đến quấy tôi nữa”. Sau khi nói xong Nghe

Dạ Hi cũng không quay đầu lại rồi đi phòng sân sau trở lại sân trước giữa nơi náo nhiệt tính toán xuyên qua đám người rồi đi Đoàn gia.

Khi sắp đến cửa mẹ Dạ Hi đuổi theo thấy Dạ Hi mặt lạnh liền giữ chặt cô truy hỏi: “Dạ Hi đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có việc gì. Con không thoải mái con muốn về nhà trước.” Nghe Dạ Hi tránh ra tay của mẹ ,tự mình ngồi trên xe rất nhanh rời xa đoạn trạch.

Ngồi trên xe Nghe Dạ Hi về mặt lạnh lùng.

Đêm nay hồng hết! Cô tại sao lại phải loại vô lý này, sự kiện kẻ địch trả thù? Học có một chút công phu quyền cước chính mình tự nhiên còn khinh thường làm cho đối phương quăng một bạt tai? Đây thật sự là sỉ nhục lớn. Tất cả chuyện này tất cả đều là cái tên Đoàn Uyên Kỳ kia làm hại.

Làm cái gì? Hắn sẽ không quản tốt người mền mộ mình chứ? Còn mặc cho cô ta chung quanh giương oai đánh người? Quả thực không hiểu ra sao cả tới cực điểm!

Vừa nghĩ tới hắn cô liền mình đầy lửa

Cô không hiểu trong thân thể cái nắm lửa kia không biết là bởi vì bị tát bạt tai đẩy lên phần nộ chi hỏa hay là bởi vì một phen tên là ngọn lửa ghen tị đây?

Nghe Dạ Hi tròn lón hai mắt không dám tin.

Ghen tị? Ông trời! Cô đang ghen tị?Sao có thể?

Cách ngày trong học viện thánh tâm sau thời gian đến trường liền bắt đầu đi học hết thầy đều như thường ngày.

Mà không bình thường đại khái chính là Đoàn Uyên Kỳ mới đến.

Học viện Thánh tâm các cũng biết trường học bốn vị nhân vật quan trọng —— Đoàn Uyên Kỳ, Lôi Dập, Hạ Tường Dã, Trác Duệ bốn người dòng họ ba đời kết giao bốn người là từ nhỏ cùng nhau lớn lên bạn bè có thể nói là như hình với bóng, tiêu mạnh không rời nhưng mà bởi vì Lôi Dập theo ông nội đến vùng nam bộ phụng dưỡng người già cho nên tạm thời rời khỏi nhóm bốn người này.

Bình thường mấy người kia chưa tới giữa trưa chắc là sẽ không tới trường học đi học; bình thường muốn trốn học liền trốn học căn bản mặc kệ trường học kỷ luật hung hăng can quấy thật sự đáng giận. Nhưng mà bởi vì tứ đại gia tộc này hàng năm quyền khoán tiền làm như tài chính trường học các thầy cô đối với hành vi của bọn họ cũng chỉ là mở một con mắt, nhắm một con mắt.

Dù thế nào đi nữa hắn nhóm cho dù không đến trường học đi học bài học vẫn là không chịu thua người ta cũng theo bọn họ đã đi.

Ngày hôm nay Đoàn Uyên Kỳ một mình sáng sớm đến trường sau đó ngay cả lớp củ mình cũng còn chưa tiến vào liền tới đến khu phòng học năm nhất

Hắn đứng ở cửa phòng học năm nhất ban A cao lớn nhả nhận hắn đứng ở đó rất nhanh liền khiến cho một trận gió xoáy tất cả mọi người mặt lộ vẻ hưng phấn mà suy đoán người này ở trong trường chỉ có thể từ xa nhìn không thể khinh suất nhân vật quan trọng đến phòng học năm nhất làm cái gì?

Đoàn Uyên Kỳ tập trung một gã em trai năm nhất bậc tiểu học hắn đi qua một tay khoát lên trên vai em trai tiểu học thân mật cười nói:”nhóc có thể thu xếp giúp anh được không?”

Bị hắn giống anh em dường như thông đồng lên vai em trai bậc tiểu học được sủng ái mà lo sợ liên tục gật đầu. “Được”.

“Nhóc quen Nghe Dạ Hi chứ? Anh muốn tìm cô ấy”.

Xung quanh quan sát nhìn nghe trộm nhóm đàn em vừa nghe thấy hắn muốn tìm Nghe Dạ Hi tất cả đều thật rút ngum khí lạnh không thể tưởng được bọn hắn lại có thể trực tiếp biết được chuyện xấu của Đoàn Uyên Kỳ và Nghe Dạ Hi?

“Ách được tôi, tôi đi kêu cô ấy.” Em traitiểu học sững sốt đi vào phòng học trong lòng bắt đầu khóc. Không thể nào? Giác mộng của hắn Nghe Dạ Hi lại có thể đã cùng Đoàn Uyên Kỳ ở cùng một chỗ? Ô ô ô ô ô ô tại sao có thể như vậy?

Chỉ chốc lát sau Nghe Dạ Hi mang theo vẻ mặt trong sạch đi tới vừa thấy là hắn hơn nữa quanh mình mọi người tò mò ánh mắt khác thường ,sắc mặt cô càng chìm ngay cả cùng hắn lời nói nói cũng không chịu thẳng quay đầu tránh ra.

Đoàn Uyên Kỳ lơ đãng cười cười bước mở chân dài cùng ở sau lưng cô

Nàng không mở miệng hắn cũng không nói chuyện kiên nhẫn cùng ở sau lưng cô đi đến bọn hắn vừa đến bên cạnh tường che kia cô mới dừng bước lại.

Nghe Dạ Hi chưa có quay đầu lại cô quay mắt về phía tường che đàm hỏi: “Tìm tôi có việc?” _ Vừa nhìn thấy hắn liền nhớ lại tối hôm qua Thẩm Linh Dao theo như lời nói một trận khó chịu ở cô,ngực gắt gao dây dưa lên khiến cô thực không thoải mái cho nên cũng vô pháp cho hắn nhìn sắc mặt tốt

Ngày hôm qua một cái tát của Thẩm Linh Dao kia làm hại mặt cô má sưng, phiểm hồng cô về nhà sau đó lấy băng gối đắp cả đêm lúc này mới sút giảm rất nhiều; may mắn Thẩm Linh Dao lực tay không lớn nếu không cô hôm nay đừng hồng đi học.

Tất cả chuyện này tất cả đều là hắn làm hại.

Thấy nàng dị thường lãnh mạc Đoạn Uyên Kỳ hai tròng mắt hơi âm hẩn nhẹ nhàng chậm chạp tới gần thấp hỏi: “Tôi hôm qua cô vì cái gì vội vàng rời đi?”

“Tôi không thích nơi đông người”_ Nghe Dạ Hi tẩm tựa tường che ngồi xuống một tay bắt đầu nhỏ cỏ trên mặt đất không biết đang tháo gỡ lên cảm xúc gì.

Là thế này phải không? Nếu cô nói như vậy hẳn cũng không tiếp tục truy hỏi, theo cô tới gần ngồi ở trên cỏ

Bọn họ nhìn phương xa trên sân thể dục những học sinh chạy băng băng vui đùa âm ỉ hai người rất có ăn ý đều không có mở miệng.

Qua hồi lâu Đoạn Uyên Kỳ đột nhiên đứng dậy Nghe Dạ Hi cho là hẳn muốn đi trong lòng thế nhưng cảm thấy một tia mắt mát; ai ngờ hẳn đều không phải là đi chính là lui lại cách chỗ xa chỗ cô vài bước lấy ra một điều thuốc lấy hộp quẹt châm thẳng hút thuốc.

Nhìn thân hình hẩn rắn chắc cao to Nghe Dạ Hi đột nhiên ra vào một câu. “Có thể cho tôi một ngụm được không?”

Đoạn Uyên Kỳ nhú mày không có kinh ngạc lâu lắm hẳn như không có việc gì nói :” không nghĩ tới cô lại hút thuốc.”

Cô căn bản sẽ không hút thuốc chỉ là người có chút buồn rầu ,khi rút lên một điều thuốc làm cô tò mò hút thuốc có thể thật có thể tháo gỡ phiền não trong lòng hay không? Nghe Dạ Hi mỉm môi không trả lời

“Nhưng mà chỉ còn lại có điều thuốc trong tay tôi gốc nếu không để ý cô cầm đi”. Đoạn Uyên Kỳ đem nửa điều thuốc còn lại một đưa cho cô

Nghe Dạ Hi chần chờ cô hồi tưởng bất chợt động tác hẳn vừa mới bắt đầu hút thuốc động tác cô ngậm điều thuốc ở bên môi hút một hơi ——

Phốc —— khụ khụ khụ! Khụ khụ! Khụ khụ khụ khụ —— chỉ thấy Nghe Dạ Hi đột nhiên ném điều thuốc kia, hai tay đè nặng ngực bắt đầu mãnh liệt ho khan khụ đến nước mắt đều rơi ra rồi còn lại khụ.

Đoạn Uyên Kỳ thấy cô chống đỡ như vậy cũng minh bạch vài phần rồi. Hẩn dương cao môi mang cười mắt nói : Cô thật sự bướng bỉnh cô biết không? Đã không hút thuốc còn muốn học người khác hút thuốc thật sự là đáng yêu.”

Nghe Dạ Hi đỏ mặt cô ân nhần lên ngực mơ hồ là không thích cây mạnh nói: “Ai nói tôi không có hút thuốc?”_ Nói dối làm cô hé ra mặt càng thêm hồng thắm!

Đoạn Uyên Kỳ thấy thế nhìn không được cười khẽ một tiếng. Hẩn nâng tay nhẹ nhàng đụng vào hai má rất nóng thấp giọng nói nhỏ: “Đừng che dấu nữa, cũng đừng tiếp tục kềm nén, con người thật của cô kỳ thật khá đáng yêu. Tôi không biết cô là vì cái gì mà vô trang chính mình giống con nhím nhưng kỳ thật lại không phải Giống như vậy biết cười, lại mặt đỏ, sẽ không khống chế được, cô mới là chính cô”. Như là bị ai giẫm lên một chút chỗ đau dường như Nghe Dạ Hi rung động đến không thể trả lời.

Cô trừng lớn mắt trong mắt loáng thoáng hiện lên nước mắt trong suốt. Không muốn bị hẩn nhìn thấu vì thế cô nhanh chóng cúi đầu mỉm môi ra vẻ kiên cường hừ nói: “Anh lại biết tôi thực sự là cái dạng gì sao? Thật sự tôi còn là giả dối tôi chỉ có chính mình rõ ràng”.

Đoạn Uyên Kỳ từ trước đến nay mang nụ cười khuôn mặt tuần tú giờ phút này chụp lên vẻ lo lắng. Hẩn thấp giọng chậm nói : “Biết không? Cô bướng bỉnh sẽ chỉ làm người khác càng muốn can chỉnh phục”

Nghe Dạ Hi sừng sốt không hiểu ý tứ trong lời hẩn nói.

Mà hẳn cũng không có để cho cô thời gian tại đây trong khoảnh khắc sắc cây tường vì môi mỏng liên bao trùm ở cô, bởi vì kinh ngạc ngu ngơ mà hé mở cánh môi. Âm áp chống lại lạnh như băng đã hình thành không thể tưởng tượng nổi điên cuồng lốc xoáy đưa hai người bọn họ gắt gao hấp thụ

Nghe Dạ Hi cảm giác được hẩn âm áp cánh môi mềm nhẹ thông thả mát lấy của mình tựa như một cỗ nhiệt khê chà qua lạnh như băng thân thể của mình thông thường kỳ dị âm áp lòng của cô

Không! Đây là không đúng ! Hẩn sao có thể đối xử với cô như thế?

Nghe Dạ Hi đột nhiên trừng lớn mắt hai tay để ở trước đòi ngực hẳn đem hết khí lực dùng sức đẩy hẳn ra.

Có lẽ là Đoạn Uyên Kỳ còn đắm chìm tại nụ hôn ngọt ngào này cho nên hẳn không chút nào phòng bị liền bị cô đẩy ra.

Khi hẳn chưa kịp phản ứng thì nghe thấy bàn tay nóng bỏng tát một tiếng liền cảm giác được một cỗ theo gương mặt của hẳn tàn ra

Đoạn Uyên Kỳ giật mình đi qua chỉ thấy cô nổi giận dùng dùng bóng lưng rời đi.

Hẩn nhẹ vỗ về hai má sưng của mình cũng không hiểu mình là làm sao vậy? Như thế nào lại dường đột như vậy? Đường đột đến mức hôn môi một người mới quen không lâu thậm chí không phải quan hệ bạn gái chẳng trách cô lại ra tay đánh người.

Hẩn bấu bấu môi lại kéo theo trên má dấu ấn hẳn kêu lên một tiếng đau đớn cười khổ nghĩ: Cô thật đúng là không lưu tình một chút nào!

Sau đó hẳn cũng không biết đây như thế nào hẳn một lần cuối cùng nhìn thấy Nghe Dạ Hi; nụ hôn này cũng thành kỷ niệm cuối cùng

Nghê Dạ Hi đỏ mặt nổi giận đùng đùng rời khỏi trường học, sau đó cô cũng không có trực tiếp về nhà ngược lại đi đến trước nhà Vũ, cùng cháu trai vú là Trần Công luyện JuDo trong chốc lát để biểu đạt nội tâm cảm xúc kích động. Mãi đến khi tới giờ tan học cô mới từ nhà Trần Tuyết trở về nhà mình.

Sau khi về đến nhà Nghê Dạ Hi vừa mới vào cửa nhà liền phát hiện hôm nay, giữa nhà náo nhiệt dị thường, trong phòng khách ngồi mấy người lạ; ngay cả bình thường bận rộn Nghê Bang An cũng bất ngờ có ở đây, tình huống thực không bất thường

Nhìn tình huống bên trong Nghê Dạ Hi do dự là nên vào cửa, hay là nên lui ra khỏi nhà ngay tại lúc cô tiến thoái lưỡng nan Nghê Bang An đầu tiên đã phát hiện cô

Nghê Bang An sắc mặt trầm xuống. “Dạ Hi lại đây.”

Nghê Dạ Hi nhăn lại cẩn thận ấn đường mi nghe lời đi vào phòng khách. Còn chưa có ngồi xuống cô liền thấy hé ra khuôn mặt quen thuộc nhất thời sững sờ

Khuôn mặt lỗ này tuy rằng lộ vẻ một ít vết thương nhưng cô tuyệt sẽ không nhận sai là Thẩm Linh Dao tối hôm qua ở trên yến hội tự xưng là cô gái ái mộ Đoạn Uyên Kỳ kia

Thẩm Linh Dao lấy một loại ánh mắt thẳng lợi liếc Nghê Dạ Hi, ánh mắt kia giống như viết: Cô nhất định phải chết.

Trong lòng nổi lên một cỗ dự cảm bất tường khiến cho Nghê Dạ Hi vốn mặt không chút thay đổi khuôn mặt càng thêm lãnh khốc. Cô bình yên tự nhiên ngồi đối diện Thẩm Linh Dao yên lặng đợi cha mẹ phát biểu.

“Dạ Hi con tối hôm qua ở bữa tiệc sinh nhật Đoàn phu nhân đối với Thẩm tiểu thư động thủ phải không?” _ Nghê Bang An nghiêm khắc chất hỏi con gái.

“Phải” Nghê Dạ Hi hồ hững trả lời.

Một bên Cao Uyển Tú nghe xong hết sức kích động kêu lên: “Làm sao con có thể tùy tiện đánh người chứ? Con không biết như vậy sẽ hình thành tội thương tổn sao?” Bà cầm lấy trên mặt bàn để một trang giấy ở trước mặt Nghê Dạ Hi vung vung rồi nói tiếp: “Hiện tại người ta mang theo bác sĩ, luật sư cùng giấy xét nghiệm tổn thương tới cửa đến tìm con, con muốn sao bây giờ” _ Nếu có thể dùng tiền giải quyết kia chuyện kia hoàn hảo, nhưng mà Thẩm gia ở thương giới cũng coi như rất có danh vọng làm sao để ý vấn đề tiền bồi thường?

Cùng đến đây với Thẩm Linh Dao nam sĩ là luật sư của cô mà một bên cô gái còn là bác sĩ Thẩm gia gia đình

Nghê Dạ Hi nghe xong vẫn là như vậy vẫn đạm phong khinh. Cô đối diện lên Thẩm Linh Dao mắt hơi giễu cợt nói: “Nên làm cái gì bây giờ không phải hỏi tôi mới đúng Thẩm tiểu thư cô muốn tôi làm sao bây giờ?”

Thẩm Linh Dao tính toán

Tối hôm qua bị Nghê Dạ Hi động thủ như vậy cô trước tiên trở về đến nhà liên lạc bác sĩ gia đình đến khám bệnh cho cô, cuối cùng khám nghiệm ra tổn thương. Ngày hôm nay cô liền cầm khám nghiệm tổn thương cùng luật sư và bác sĩ cùng đi đến Nghê gia phao tin, không thể giải hòa muốn tố cáo Nghê Dạ Hi thương tổn làm Nghê gia cha mẹ khẩn trương vô cùng.

Hừ! Cô thật muốn nhìn Nghê Dạ Hi đuối lý muốn cùng cô đấu như thế nào

“Điều kiện của tôi rất đơn giản Nghê tiểu thư nhất định có thể làm được”. Thẩm Linh Dao định liệu trước cười nói: “Tôi hi vọng Nghê tiểu thư có thể rời khỏi Đài Loan chuyện này tôi sẽ xem như chưa từng phát sinh”

“Rời khỏi Đài Loan?” _ Có ý tứ gì? Nghê Dạ Hi đóng băng suy nghĩ.

“Mặc kệ cô muốn đi quốc gia nào chính là không được tiếp tục ở Đài Loan”. _ Chỉ cần Nghê Dạ Hi không lại hiện ra trước mặt anh Uyên Kỳ cứ như vậy anh Uyên Kỳ là của cô ha ha ——

Nghê Bang An đầu tiên phản đối hần lắc đầu nói: “không được. Công ty tương lai vẫn là do Dạ Hi tiếp nhận nó không trở lại như vậy sao được?” _ Tuy rằng hần và phu nhân sớm liền định đem Dạ Hi đưa đến Vancouver đi học nhưng muốn Dạ Hi vĩnh viễn không trở về Đài Loan thì không được. Thẩm Linh Dao cùng luật sư liếc mắt một cái nhún vai nói: “điểm ấy tôi thỏa hiệp. Thời gian năm năm là được rồi chỉ cần cô hiện tại cách, mờ, thai, vịnh.” _ Cô từng chữ từng chữ tăng thêm cường điệu.

Nghê Dạ Hi trầm mặc một lát thấp giọng mở miệng. “được tôi đáp ứng cô”

Như vậy cũng tốt rồi đi Đài Loan cha mẹ không ở bên cạnh cô, cũng không cần lại tiếp tục làm con rồi mặc cho cha mẹ an bài. Vậy cũng là một chuyện tốt!

“Cám ơn phối hợp của cô. Hi vọng cô càng nhanh rời đi càng tốt đừng quên ước định của chúng ta nội năm năm cô đều không được trở lại Đài Loan”. Thẩm Linh Dao ngạo mạn cười cùng đi theo luật sư và bác sĩ cùng nơi đứng dậy rời khỏi Nghê gia.

Này ngày một tuần sau Nghê Dạ Hi như mong muốn của Thẩm linh rời khỏi Đài Loan đến nhà đi ở Vancouver một lần nữa bắt đầu cuộc sống của cô

Chương 4

Trở lại thời điểm tám năm sau hiện trường tiệc cưới Nghe Dạ Hi trắng noãn hai má bởi vì trong ký ức hôn môi mà nóng phiem hồng,cô cắn môi dưới suy nghĩ trong khoảng thời gian ngắn không biết nên như thế nào đối mặt hẳn.

Đoạn uyên kỳ thấy bộ dáng cô cố chấp che dấu ngưng ngưng trên khuôn mặt tuần tú ý cười có vẻ dị thường ôn nhu.

“Xem ra cô hẳn là nhớ ra tôi là ai.”

Nghe Dạ Hi để ý trùng hướng trong miệng hẳn thấp giọng xuy nói : “Giống như anh vậy vô lại bảo người khác muốn quên cũng quên không được.”

Cái lỗ tai nhạy bén Đoạn Uyên Kỳ tự nhiên là nghe thấy được nhưng hẳn lựa chọn không chú ý lời nói không tốt của cô: “Không nghĩ tới cô cũng tới tham gia cuộc hôn lễ này cô hẳn là bạn bè của Tiểu Hi?”

Nghe Dạ Hi không có trả lời.Cô ở trong lòng chán nản nghĩ: thật sự là sơ suất! Cô tại sao đã quên chồng Tiểu Hi _Trác Duệ và Đoạn Uyên Kỳ là một nhóm chứ?

Mặc dù cô không để ý Đoạn Uyên Kỳ vẫn là bám riết không tha tiếp tục đặt câu hỏi: “Đúng rồi cô lần này trở về là vì tiếp nhận công ty sao?Cô rốt cuộc là trở về từ khi nào?Tôi tại sao đều không có nghe nói chứ?”

“Nghe nói?anh có thể nghe ai nói?”

Hắn cùng với mọi người bên cạnh cô cũng không quen, cũng không còn cùng xuất hiện cô thật không biết hẳn có thể từ nơi này biết được tin tức của cô đâu! Nghe Dạ Hi hừ nói.

Đoạn Uyên Kỳ cười mà không nói.

Không thể phủ nhận sự xuất hiện của cô lại một lần nữa đẩy lên sáng khoái ban đầu,hắn đối với cô thật là chú ý. Nhưng việc này không vội bởi vì cô trở về đã tiếp nhận công ty như vậy chứng tỏ cô sẽ tiếp tục ở lại Đài Loan.

Hắn nhìn xung quanh rồi nói : “ Xem ra không sai biệt lắm nên nhập tiệc bằng không chúng ta ngồi cùng một chỗ đi cô cảm thấy thế nào?”

“Tôi vì sao phải với anh cùng nhau ngồi?” _ Nghe Dạ Hi khẽ gọi.

“Chúng ta là quen biết cũ ngồi cùng một chỗ cũng không có gì không đúng! Hơn nữa chúng ta tám năm không thấy nhất định có rất nhiều lời muốn nói.”

Gặp quý! Ai cùng hẳn tới quen biết cũ chứ?

Nghe Dạ Hi phết môi nhỏ tức giận nói: “Thật xin lỗi tôi với anh không lời nào để nói.”

Liên tiếp bị cô gọi nước là Đoạn Uyên Kỳ không có...chút nào hờn giận bên môi ý cười ngược lại sâu

“Được rồi cô đã như vậy,không muốn ngồi cùng tôi,tôi đây cũng không miễn cưỡng” _ . Hẳn buông buông hai tay thẳng lên vai rộng.

Nghe Dạ Hi không hề liếc hẳn một cái liền muốn tránh ra thế nhưng hẳn lại hướng về phía bóng lưng của cô hỏi: “Đúng rồi hôm nào tôi đến công ty cô thăm cô nhé?

Không phải chứ! Nghe Dạ Hi quay đầu lại một bộ cho hẳn là mang bệnh nặng gì hay là người cũng giống thế

Đoạn Uyên Kỳ vẫn là cười đối với cô trùng mắt nhìn thấy biểu tình cô kinh ngạc hẳn ngược lại chứa đựng càng khoái trá tươi cười hoà thuận, đi hội họp cùng bằng hữu vợ chồng Lôi Đáp, vợ chồng Hạ Tường Dã

Hắn rốt cuộc muốn làm cái gì?

Nghe Dạ Hi xoa từ từ sườn trán đau trong lòng nổi lên dự cảm bất tường (điềm xấu)

Vào lúc giữa trưa Nghe Dạ Hi đang ở cơ quan thuộc quyền công ty toàn năng buôn bán như trước bận tới mảy tới mặt.

Từ khi cô tiếp nhận công ty tới nay mỗi ngày đều là bận rộn như thế ,may mắn gần đây cô đã dần dần bước vào nề nếp cũng đã tương đối thích ứng thời gian của mình.

Hai ngày trước tân hôn không lâu Tiểu Hi gọi điện thoại riêng báo tin cho cô nói mấy ngày nữa cô sẽ cùng vị hôn phu Trác Duệ mới kết hôn đi Địa Trung Hải độ nguyệt.

Nghê Dạ Hi nghe xong cũng bắt đầu nghĩ muốn đi nghỉ ngơi. Chính là nghỉ việc này còn phải hoãn một chút đợi cô quen thuộc hơn bộ phận làm việc trong công ty lúc sau lại sẽ tính toán.

Ngay tại lúc cô chui đầu phê duyệt đồng báo cáo cao như núi phụ tá của cô Hứa Nhạc Nhạc thông qua nội tuyến (*) hướng cô báo cáo.: “Nghê giám đốc có hai vị khách nhân tới chơi đối phương họ Mạch thay mặt cho ‘Đoàn thị xí nghiệp’ đến cùng ngài trao đổi cơ mật hợp tác kế hoạch. Hiện tại nên để cho bọn họ vào trong chứ?”

(*)đường điện thoại nội bộ

Đoàn thị xí nghiệp? Không phải là cùng Đoàn Uyên Kỳ có quan hệ chứ? Có thể là đối phương họ Mạch kia mặc dù là cùng Đoàn thị xí nghiệp có quan hệ ,người tới cũng không phải Đoàn Uyên Kỳ!

Nghê Dạ Hi hướng về ngọn đèn màu đỏ lóe lên trong điện thoại nhú hạ lông mày nhỏ nhắn ở trong lòng suy tư một phen lúc sau này mới hạ lệnh. “Được!Mời bọn họ vào”

Chỉ chốc lát sau Hứa Nhạc Nhạc liền dẫn khách nhân tiến vào trong văn phòng mời đối phương ngồi sofa sau đó Hứa Nhạc Nhạc liền rời khỏi văn phòng đi chuẩn bị nước trà đón tiếp khách

Nghê Dạ Hi phê duyệt công văn trong tay xong,lúc này mới đi hướng bình phong khu ngăn cách tới khu tiếp khách.

Chỉ thấy một gã nam tử đưa lưng về phía cô, một người ngồi ở trên ghế sofa Nhạc Nhạc không phải nói có hai vị khách sao?

Cho dù trong lòng cảm thấy nghi hoặc Nghê Dạ Hi vẫn là đi vào phòng khách bên tay trái cạnh người ngồi trên ghế sofa Nói : Mạch tiên sinh chào ngài,tôi họ Nghê”.

Nam tử nghe tiếng đứng lên hữu lễ khom nửa người trả lời: “Xin chào Nghê tiểu thư”.

Giọng nam này quá mức quen thuộc làm Nghê Dạ Hi sững sờ!

Người đàn ông đứng thẳng thân mình đồng thời cô cũng thấy rõ khuôn mặt anh ta nhất thời cô hai mắt mở to thần tình kinh ngạc. “Làm sao anh chính là anh?”

Ngày ấy hôn lễ Tiểu Hi hẳn từng nói qua sẽ tới thăm cô nhưng tính đến ngày hôm qua mới thôi hẳn một chút động tĩnh đều không có,cô cũng bẽ bọn đắcy đã quên chuyện này không nghĩ tới hôm nay hẳn thật đúng là đã tìm tới cửa.

Đoàn Uyên Kỳ nhất phái nhẹ nhàng quý công tử dạng nhã nhặn cười. “Tôi nói rồi tôi sẽ tới thăm cô”

“Nhưng mà thư ký của tôi người đến là họ Mạch anh làm gì nói dối thân phận như vậy?”_ Nghê Dạ Hi hơi giễu cợt nói: “Chỉ cần anh nói rõ thân phận của anh, tin tưởng thư ký của tôi sẽ cung kính mở cửa mời anh vào đây.”

“Tôi cũng không có nói dối thân phận nha! Phụ tá của tôi họ Mạch đúng vậy. Mạch trợ lý cùng thư ký của cô là quen biết cũ tôi để cho hắn ở bên ngoài cùng với Hứa tiểu thư tâm sự”.

Đoàn Uyên Kỳ ngồi trở lại trên ghế ngồi hai chân tao nhã vén khụy tay để ở trên tay ghế sofa ,hai tay mười ngón giao ác lóe lên hứng thú ý cười con người đen nhìn cô.

Nghê Dạ Hi đột nhiên không nói một câu đi tới cạnh cửa dùng sức kéo cửa ra gọi lại thư ký. : “Hứa Nhạc Nhạc không cần pha trà vị tiên sinh này sẽ đi liền”_ Mắt thấy Nhạc Nhạc ngây ngốc ngồi trở lại sau bàn công tác,Nghê Dạ Hi mới trở lại ,đứng cạnh sofa

Cô không tình nguyện ngồi xuống ,mặt cười một bộ giải quyết việc chung khẩu khí nói : “Được rồi! Vậy xin hỏi Giám đốc Tổng tự mình đến thăm có chuyện gì không?”

“Đến ôn chuyện”_ Hẳn lựa chọn lông mày

“Ôn chuyện?”_ Nghê Dạ Hi suất nửa tức giận đến phẫn nộ.Cô phết môi hừ nói: “Tôi nhớ được trước đó không lâu ở trong hôn lễ Trác tiên sinh tôi đã nói rất rõ ràng tôi cùng Đoàn tiên sinh không lời nào để nói.”

Cô lạnh lùng biểu tình cũng không có để cho hắn nửa đường bỏ cuộc. Hẳn hạ xuống đôi mắt khẽ cười nói: “ Phải không? Chính là trong lòng tôi cũng có nghi hoặc cần cô tới cho tôi đáp án đây”

“Làm sao dám làm”_ Nghê Dạ Hi hờ hững nói. Người này thật khiến cho người ta khó có thể đoán,gì phút này rủ xuống suy nghĩ làm cho không người nào có thể nhìn thấu hẳn suy nghĩ cái gì

Bỗng nhiên Đoàn Uyên Kỳ đột nhiên giương mắt chống lại, cô không kịp từ trên người hắn thu hồi ánh mắt ,bên môi nụ cười thoải mái đột nhiên biến

mất.

“Tôi muốn biết lúc trước cô vì cái gì không nói một tiếng liền rời đi.”

Không thể tưởng được nghi ngờ của hắn lại là cô vì cái gì đột nhiên mất tích? Nghe Dạ Hi khó tránh tim đập mạnh và loạn nhịp rồi mới đáp: “Tôi không nói một tiếng rời đi? Chẳng lẽ không phải bị anh báo sao?” _ Cô suyt nữa muốn thất lễ cười ra tiếng.

“Cô quả nhiên một chút cũng không có thay đổi vẫn là giống con nhím nhỏ, luôn muốn đâm dả thương người khác” _ Đoạn Uyên Kỳ có thâm ý khác mà nhìn vào cô. “Tôi chỉ là tò mò cô vì cái gì đột nhiên xuất ngoại, đơn thuần là đối với bạn bè quan tâm—— Cô hẳn là không phản đối tôi nói như thế?”

Bạn bè? Hắn đem cô làm bạn bè sao? Nghe Dạ hi không nói lấy, trầm mặc tỏ ý chấp nhận hắn nói

Thấy cô cam chịu Đoạn Uyên Kỳ liền nói tiếp: “Trừ người nhà của cô, tựa hồ không có ai biết cô đi nơi nào. Tôi chỉ là muốn biết biết nguyên nhân cô vội vàng đi như vậy”.

Hắn đã muốn tận lực hỏi đến nghe nhàng thoải mái, nhưng từ trước đến nay ôn hòa ánh mắt ở trong nháy mắt lại trở nên cực phú xâm lược bộ dạng âu lo lộ ra một tia toan tính ở hắn

Nghe Dạ Hi không sợ sệt nghe nhìn ánh mắt hắn nóng cháy bên môi mang theo mơ hồ cười lạnh nói: “Sao anh không đi hỏi Thẩm tiểu thư?”

“Thẩm tiểu thư?” _ Hắn thủ độ nhíu mày.

“Thẩm Linh Dao. Anh hẳn là quen biết chứ” _ Cô cẩn thận quan sát vẻ mặt của hắn phát hiện hắn thật sự không rõ ràng lắm vị Thẩm tiểu thư trong miệng này là thần thánh phương nào.

“Tiểu Dao?” _ Đoạn uyên kỳ chau lên một đôi mày kiếm hiển nhiên cảm thấy bất thường nghi hoặc. Hắn khó hiểu hỏi: “Vì sao ta phải đi hỏi Tiểu Dao?”

Tiểu Dao? Kêu đến cũng thật thân thiết? Nghe Dạ Hi thản nhiên nhướn mày nói : “Về nguyên nhân tôi xuất ngoại trừ người nhà của tôi, Thẩm Linh Dao cũng biết. Chuyện này để tôi nói hình như là tôi đang giống như kiện cáo, nếu anh thật sự muốn biết thì tự mình đến hỏi cô ta đi.”

Cô rốt cuộc đang bàn cái gì về? Vì cái gì lại cùng Tiểu Dao có quan hệ? Đoạn Uyên Kỳ thật sự là tò mò cực kỳ!

Nghe Dạ Hi dần dần đứng lên không khách khí nói: “Đoạn tiên sinh tôi sắp đi vội. Ngụ ý tức là: anh có thể đi rồi”.

“Nếu như vậy tôi sẽ không quấy rầy.” _ Đoạn Uyên Kỳ cũng rất biết điều đứng lên hắn đi tới cửa xoay người du côn du côn cười nói: “Cô biết không? Tám năm trước tôi đã muốn nói với cô...” _ Đến đây hắn đột nhiên cảm mồm giống như đang nâng lên lòng ham muốn của cô.

Nghe Dạ Hi nhất thời không bắt bẻ theo ý của hắn truy hỏi: “Nói cái gì?”

Đoạn Uyên Kỳ thu mắt phát ra cười khê. “Cô bộ đáng bướng bỉnh sẽ kích thích đàn ông thương tiếc và muốn chinh phục ý nghĩ của cô” _ . Hắn lúc này mới lại nhìn thẳng cô.

Không biết làm tại sao hắn này vừa nói trong phút chốc Nghe Dạ Hi trong đầu lại hiện lên năm đó hắn đường đột hôn môi của mình một màn kia hắn hơi bạc nhưng ấm áp mềm mại, môi bao trùm ở môi nàng cảm giác tựa hồ vẫn còn

Lạnh xuống mặt cười áp lực khẩu khí vẫn tiết lộ ra một tia con tức Nghe Dạ Hi chỉ vào cửa lạnh lùng đuổi: “Đi ra ngoài cho tôi!”

Đoạn Uyên Kỳ dương dương tự đắc mi mang theo thần tình khoái trá ý cười cùng trợ lý cùng nhau rời đi

Hiện tại hắn được đầu tiên biết rõ ràng nguyên nhân thực sự lúc trước làm cô đột nhiên rời đi Đài Loan

Từ Lôi Dập, Hạ Tường Dã cùng với Trác Duệ lần lượt sau khi kết hôn bốn bạn tốt tụ cùng một chỗ ,thời gian có thể nói là càng khó an bài cho nên bọn họ quyết định mỗi tháng cố định bài xuất một ngày đi vào trong nhà người kia mang theo vợ con cùng nhau tham gia tụ họp.

Hôm nay chính là bọn họ tụ họp địa điểm ở Hạ gia bởi vì bà xã Hạ Tường Dã- Phương Á Tịnh mới vừa sinh hạ con trai Hạ Vi ,chuyện này đáng chúc mừng trong cuộc sống ,tất cả mọi người đến đông đủ.

Loại này lễ loi một mình Đoạn Uyên Kỳ không khỏi làm cho người ta thương tiếc hơn nấy tiếng, hơn nữa khi hắn từ trong miệng Thẩm Linh Dao biết được nguyên nhân tám năm Nghe Dạ Hi vội vàng xuất ngoại, sau đó giữa ngực hắn lại càng có nắm lửa không thể tắt.

Nhưng hắn từ trước đến nay đều là khuôn mặt tươi cười đón khách cũng sẽ không biểu lộ cảm xúc chân thật của mình, nhưng mà mặc dù hắn cái gì cũng không nói, cùng hắn cùng một chỗ lâu dài, bạn bè vẫn có thể nhận thấy được cảm xúc không bình thường của hắn.

“Ôi có lão vợ thật tốt “ _ ngồi ở trong phòng khách Hạ gia trước mắt có đôi có cặp, hình ảnh vợ chồng làm Đoạn Uyên Kỳ không khỏi khoa trương tiếc nuối.

“Đúng vậy, rất có mùi vị đàn ông” _ Lôi Dập nghe xong không khỏi cười ha ha nói : “Làm sao bây giờ? Thật sự là quá tệ rồi. Mỗi một lần tụ họp tó đều cảm giác được oán niệm của cậu càng ngày càng sâu, này có phải thay mặt bà xã Đoạn sắp xuất hiện hay không vậy? Ha ha ha” _hắn phóng khoáng

cười to.

“Có khả năng sao?” _ Trong lòng ôm âu yếm con trai Hạ Tường Dã lơ đãng đáp.

Đoạn Uyên Kỳ ngẩn khòe miệng ỉu xiu không cười nói: “Tớ chỉ là thấy cảnh thương tình chứng kiến nhóm các cậu đều là một đôi ngay cả tiểu tử A Dã này cũng sinh ra con trai nhưng tớ vẫn còn cô độc một mình khó tránh cảm thấy vắng vẻ!”

Lôi Dập noi theo lời của hắn nói: “Cậu có cảm giác cô đơn này nếu như Thím Đoàn biết nhất định sẽ cảm động đến liều mạng rơi lệ đấy?Thím Đoàn muốn bông cháu muốn vô cùng cố tình cậu chính là không có bình thường kết giao bạn gái.,ôi xem ra thím Đoàn còn phải đợi sao!” Lôi Dập chiếu hướng vợ Lê Tiên An bên cạnh nháy mắt mấy cái,ra sức tôn hại lên Đoàn Uyên Kỳ rước lấy An An liền tiếp cười duyên.

Hừ! Không thể trách hắn muốn tổn hại Uyên Kỳ thật sự là bởi vì Đoàn Uyên Kỳ rất được người oán rồi

Nhớ ngày đó hắn và bà xã An An cảm tình chưa biến hóa rõ ràng đang ở vào thời gian xấu hổ ,mờ mịt thì Đoàn Uyên Kỳ chỉ dùng thủ đoạn dè hèn ra sao hại hắn ăn không ít phí dầm chua. Hắn từng thề một khi Đoàn Uyên Kỳ thực sự yêu thích phụ nữ hắn nhất định sẽ mang cả tiền lời đòi lại!

Ha ha bắt luận cần đợi bao lâu hắn cũng chờ ha ha!

Đoạn Uyên Kỳ không ngừng bị bạn Lôi Dập của mình giấu cọt liếc mắt một cái quyết định không để ý tới hắn. Tiếp theo đưa ánh mắt chuyển hướng bên cạnh Tiểu Hi ý dựa vào Trác Duệ luôn trầm mặc không nói. “Tiểu Hi!Anh Uyên Kỳ muốn hỏi em mấy vấn đề”.

Tiểu Hi vội vàng ngồi thẳng người thật cẩn thận nói: ‘Dạ anh Uyên Kỳ xin hỏi’.

Chỉ thấy ánh mắt mọi người tập trung đều đặt ở hắn và trên người Tiểu Hi và lại mỗi người đều vánh tai muốn nghe xem cái gọi là vấn đề của hắn đến tột cùng là cái gì.

Đoạn Uyên Kỳ lộ ra thần bí tươi cười đứng dậy. “Tiểu Hi chúng ta đổi chỗ nói chuyện”

“A! “ _ Tiểu Hi đi theo đứng lên.

Trác Duệ nhần lại tuấn mi thủ độ mở miệng. “Ừừừ”.

Đoạn Uyên Kỳ quay đầu lại thấy Trác Duệ hung ác nham hiểm ánh mắt hắn vội vàng mờ ra hai tay thực biết điều nói: “OK tớ hiểu Trác Duệ cậu có thể cùng đi” _ Dù sao Trác Duệ người này cũng không thích nói chuyện, cũng không nhiều miệng để cho hắn cùng đi cũng không sao cả.

Trong lúc vợ chồng Lôi dập và vợ chồng Hạ Tường Dã buồn bực tầm mắt nhìn theo Đoàn Uyên Kỳ dẫn vợ chồng Trác Duệ đi vào sân trước Hạ gia cạnh bể bơi. Hắn nhìn mặt nước dao động suy tư ,đang suy nghĩ nên hỏi vấn đề nào

“Anh Uyên kỳ ?” _ Tiểu Hi ở sau lưng của hắn thử khẽ gọi.

Đoạn Uyên Kỳ hoàn hồn. “Tiểu Hi em quen biết Nghê Dạ Hi hả?”

“Tiểu Dạ? Anh Uyên kỳ cũng quen biết Tiểu Dạ?” Tiểu Hi xem ra thực kinh ngạc.

“Uh khi trung học từng có vài lần duyên phận.” Hắn lời mang theo giữ lại.

Tiểu Hi cũng không nghi ngờ gì. “Em cùng Tiểu Dạ là quen biết ở Vancouver chúng em học cùng một trường bởi vì đều đến từ Đài Loan, hơn nữa dòng họ hai bên cũng đều biết cho nên dĩ nhiên là rất quen.Cô ấy so với em sớm học tập xong quay về Đài Loan cũng trở về được một lúc”

Vancouver? Thì ra là thế. Đoàn Uyên Kỳ cái này mới hiểu được hóa ra cô đã đi Vancouver. “Vậy em cảm thấy Nghê Dạ Hi thế nào?”

Tiểu Hi nhũu mày trầm tư một lát mới nói: “Tốt lắm! Tuy rằng người khác xem bọn em một bộ núi băng người đẹp,bộ dạng chính là Tiểu Dạ sẽ hay nói giỡn ở trước mặt em cũng sẽ lộ ra tươi cười nhưng mà cô ấy thật sự xem em là bạn bè!”

“Hả? Không chỉ hay nói giỡn còn có thể cười? Đó là đối bạn bè mới có thể biểu hiện một loại diện mạo khác sao?” _ Đoàn Uyên Kỳ một tay vỗ về chơi đùa hàm dưới, cảm giác mãnh liệt được trong lòng mình đối với cô thật là tốt kỳ càng ngày càng nặng, nghe Tiểu Hi nói như vậy hắn lại càng cấp muốn nhìn thấy cô chỉ đối bạn bè bày tỏ một mặt kia

“Em từng nghe cô ấy đề cập qua vì cái gì đến Vancouver học chưa?”

“Không có” _ Tiểu Hi nhún nhún vai. “Có lẽ cũng giống em xuất ngoại du học như thế là chuyện rất bình thường !”

Đại khái tựa như chúng ta như vậy xuất ngoại học bài thật là bình thường sự đi!

Đoạn Uyên Kỳ gật đầu phụ họa. “OK không vấn đề”.

Tiểu Hi gật gật đầu nhưng mà hai mắt lại nhìn chằm chằm hắn. “Anh Uyên kỳ anh nói thực đi anh hỏi nhiều vấn đề về Tiểu Dạ như vậy không phải anh thích Tiểu Dạ chứ?”

Đoạn Uyên Kỳ không trả lời thẳng gần là hay nói gờn trách mắng: “Chuyện người lớn, con nít đừng để ý”

“Em, em không phải con nít?” _ Tiểu Hi cong lên miệng không phục nói: “Muốn nói con nít anh Uyên Kỳ mới là con nít chứ? Em là con gái đã kết hôn!” _ Cô đương đương đắc ý nói.

Đoạn Uyên Kỳ phát ra tiếng cười vui mừng.

Hắn phát hiện mình đối với Nghê Dạ Hi ngoại trừ cảm thấy tò mò ở ngoài còn có cảm giác thật là lạ lùng. Cũng nên là như thế này nếu không hắn sẽ không ở thời điểm sau khi cô biến mất còn muốn lên tìm hiểu tin tức của cô.

Nếu như vậy hắn nghĩ hắn nên triển khai thế công.

Sáng sớm vừa mới tiến đến văn phòng Nghê Dạ Hi liền xem thấy trên bàn mình bày biện một bó hoa hồng màu hồng phấn ngay cả đóng gói đều chọn dùng dây buộc hồng nhạt.

Cô hơi nhăn lại mi đến gần phát hiện trong bó hoa gắn một tờ thiệp nhỏ. Cô cầm lấy tấm thiệp đọc một hàng chữ bóng rộp rèm mắt của cô——

“Nghê tiểu thư.”

“Có thể mời cô đi ăn tối hay không?”

Phía trên còn kèm theo số điện thoại. Cô xem hướng cuối cùng tấm thiệp, cứng cáp mạnh mẽ kí tên —— Đoạn Uyên Kỳ?

Đoạn Uyên Kỳ?

Nghê Dạ Hi đông lạnh nghiêm mặt đem tấm thiệp ném xuống trong điện thoại tuyến lần đầu tiên không khống chế được kêu to. “Hứa Nhạc Nhạc lập tức vào đi!”

Nhạc Nhạc tưởng là mình làm sai cái gì tự nhiên chọc trúng núi băng cấp trên phát cáu vội vàng buồn bực đầu nhỏ chạy bộ tiến vào ngập ngừng hỏi: “Nghê, Nghê giám đốc có chuyện phân phó sao?”

Nghê Dạ Hi cố gắng khống chế cảm xúc chệch đường ray hít một hơi thật sâu mới nói: “Giúp tôi đặt hoa” _ Tiếp theo cô bắt đầu phân phó tỉ mỉ mãi cho đến khi Nhạc Nhạc gật đầu tỏ vẻ hiểu biết. Cô lo lắng bổ sung nói: “Nhớ rõ bảo cửa hiệu giúp tôi viết lên tấm thiệp bảo anh ta đừng quấy rầy tôi nữa hiểu không?”

Nhạc Nhạc về mặt nghiêm túc liên tiếp gật đầu: “Tôi sẽ giải quyết”.

Nghê Dạ Hi phát phát tay ý bảo cô hành động nhanh lên

Sau khi chờ Nhạc Nhạc rời khỏi văn phòng Nghê Dạ Hi dùng sức thở ra một hơi cô ngồi ở trên ghế làm việc bỗng nhiên như tứ chi vô lực giống như làm công tác gì tiêu hao thể lực.

Đáng lẽ là rũ xuống tầm mắt ,tự mình bắt ngờ ngược đầu lên bó hoa hồng đặt ở trên lạng yên thất thần

Hắn rốt cuộc muốn làm cái gì? Theo đuổi cô sao? Có khả năng sao?

Nếu nếu hắn muốn theo đuổi cô là vì cái gì? Thích cô sao? Nhưng mà cô rõ ràng đã biết phó bộ dạng lạnh như băng đàn ông bình thường đều chỉ dám giữ một khoảng cách xa xa tán thưởng không dám tới gần, nếu như không phải bởi vì muốn chinh phục gia thế nhà của cô

Cô nhớ lại lời hắn đề cập qua cô bướng bỉnh như vậy sẽ làm cho đàn ông dâng lên chinh phục

Nếu hắn là nghĩ như vậy cô tuyệt sẽ không để cho hắn thực hiện được!

Nghê Dạ Hi âm thầm nắm tay lúc này mới tự nói với mình nên giải quyết việc chung không nên vì cái tên vô lại lưu manh kia mà chậm trễ tiến độ công tác ngày hôm nay

Sau khi hạ quyết tâm cô liền hoàn thành công việc điên cuồng bắt đầu lọt vào một đồng báo cáo chồng chất

Không biết qua bao lâu.

Cốc cốc! Ván cửa truyền đến tiếng gõ.

Nghê Dạ Hi đầu cũng không ngẩng liền phân phó nói: “Vào đi”.

Chỉ chốc lát sau cửa bị người đẩy ra Nghê Dạ Hi chưa ngẩng đầu chớp mũi liền truyền đến một cỗ mùi hoa nồng đậm. Cô nhú mày mở miệng hỏi: “Nhạc Nhạc mùi gì đó?”

“Nghe, Nghe giám đốc đây là...” Nhạc Nhạc luống cuống tiếng nói.

Nghe Dạ Hi ngưng lên mặt cười ngẩng đầu cảnh tượng trước mắt cho dù bình tĩnh như cô cũng không thoát bị kinh hãi rồi

Chiều rèm mắt người chính là một đồng hoa ước chừng năm sáu cánh,mặc quần áo làm việc tuổi còn trẻ chàng trai trong tay đều đang cầm một bó to hoa đang hướng trong văn phòng nhét. “Nếu cô cho là chỉ có số lượng trước mắt này thôi vậy là mười phần sai rồi đó”

Chàng trai buông bó hoa trong tay ra lúc sau lại đi ra văn phòng không lập tức lại trở lại trên tay lại cầm nhiều bó hoa tựa như làm ảo thuật, dường như trong văn phòng đã bị biển hoa bao phủ

“Đây là có chuyện gì?” _ Nghe Dạ Hi lạnh lùng đặt câu hỏi.

Chàng trai lai lịch trông khá tốt,một cái khăn mặt đặt lên trên cổ lau mồ hôi, nghe thấy câu hỏi của cô liền từ trong túi áo lấy ra một tờ giấy đưa cho cô. “Nghe tiểu thư mời cô ký nhận đây là ‘Đoàn thị xí nghiệp’ muốn chúng tôi đưa tới”.

Nghe Dạ Hi nhìn cái này đã hiểu.Cô liền cực kỳ nhanh ký tên xong,đưa mắt tiễn người của tiệm bán hoa rồi đi mà Hứa Nhạc Nhạc thấy giám đốc về mặt âm tình bất định cũng không dám ở lại lâu hơn liền đi theo người cửa hàng bán hoa rồi khỏi văn phòng.

Hiện trường trống rỗng Nghe Dạ Hi lập tức quơ lấy điện thoại chiếu vào số điện thoại trên tấm thiệp gọi điện thoại, rất nhanh đường giây liền được nối

Đầu giây điện thoại bên kia truyền đến giọng nam nhẹ nhàng sang sảng :”Xin chào tôi là Đoàn Uyên Kỳ.”

“Anh rốt cuộc muốn thế nào?” _ Phần nộ của cô rốt cuộc cũng vô pháp che dấu.

“A là cô, tôi biết cô sẽ gọi tôi.Thích những bó hoa đó sao?Cô tặng tôi bó hoa hồng phấn của tôi, tuy rằng làm cho tôi bị nhân viên cười nhạo một phen nhưng tôi nghĩ có lẽ cô thực thích loại hoa này,để tỏ lòng đáp lễ tôi muốn trợ lý Mạch giúp tôi tặng lại cô một ít hoa hồng phấn,hi vọng cô thích.” _ Đoàn Uyên Kỳ nói chưa đủ ,cơ hội nói chuyện vẫn còn nói rất nhiều không chán

“Quý mới thích! “ _ Nghe Dạ Hi nổi trội tiếng nói.”Anh có thể đừng quấy nhiễu tôi được không? Anh rốt cuộc muốn như thế nào?”

“Tôi chỉ là đơn thuần muốn mời cô ăn cơm chuyện Tiểu Dao làm tám năm trước đối với cô, làm những chuyện như vậy với cô tôi muốn xin lỗi cô” _ Đoàn Uyên Kỳ khẩu khí nghe tới thực thành tâm nhưng trên thực tế chỉ có hấn tự mình biết hấn thật sự muốn gặp cô,Tiểu Dao chỉ là màn che mà thôi.

Vừa nghe đến tên Thẩm Linh Dao _Nghe Dạ Hi kích động khẩu khí nhất thời dịu đi xuống dưới. Cô lãnh mặc hừ nói: “Giúp cô ta xin lỗi? Không phải chứ?

“Vậy nếu bảo Tiểu Dao không liên quan,đơn giản là tôi muốn gặp cô? Hấn hạ giọng tiếng nói trở nên trầm thấp.

Nghe Dạ Hi phản ứng vốn là sững sốt rồi sau đó lửa lớn trách mắng: “Đừng nói giỡn”

Tiếp theo đang lúc Đoàn Uyên Kỳ muốn nói tiếp thì cô đột nhiên dùng sức tắt một tiếng cúp điện thoại ,sức lực to lớn làm Đoàn Uyên Kỳ cái lỗ tai mơ hồ bị đau.

“Điện thoại này quả nhiên...” Đoàn Uyên Kỳ nhìn vào trong tay, lời nói dương lên cao khỏe miệng nở nụ cười.

Càng đến gần cô lại càng cảm giác được cô bề ngoài lãnh mặc lại hòa tan vài phần. Vừa vặn cô khẩu khí luống cuống bao nhiêu giống cô tám năm trước nha

Bạn đang đọc truyện *Tình Triền Khốc Mỹ Mi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Khó có được đích ngày nghỉ Nghe Dạ Hi cho phép chính nghỉ một ngày

Trở về cũng sắp một năm rồi,cô căn bản không có nghỉ ngơi qua, ngày hôm nay coi như an ủi chính mình đi!

Sau buổi chiều Nghe Dạ Hi bảo tài xế đưa cô ra ngoài. Cô theo trừ ký ức lướt qua ngã tư quen thuộc rồi lại xa lạ tìm kiếm nhà bà vú Trần Tuyết.

“Ổ chỗ này thả tôi xuống” _ Cô muốn tài xế đem xe dừng ở cửa ngõ,cô bước đi đi vào là được. Sau khi xuống xe cô quay đầu lại cùng tài xế nói : “Được rồi Tiểu Phan anh về trước đi tôi muốn nghỉ ngơi một lúc lâu,khi nào trở về thì tôi sẽ gọi điện thoại gọi anh qua đây” _ Tài xế Tiểu Phan gật đầu bày tỏ hiểu biết liền đem xe rời đi

Đứng ở cửa ngõ nhìn vào, đường rãnh thay đổi rất nhiều Nghe Dạ Hi chậm rãi hướng nhà Trần Tuyết đi đến. Không biết vú có chuyển nhà hay không?

Đều do cô vô tình lúc trước vội vã phải đi chỉ gọi điện nói ngắn gọn cùng vú báo cáo mình sắp xuất ngoại du học; trong tám năm này cô căn bản cũng chưa từng bước về Đài Loan cũng cùng vú mất đi liên lạc.

Vú có trách cô hay không?

Nghe Dạ Hi mang tâm tình lo lắng, bất an đi vào nhà Trần Tuyết.

Nhà Trần Tuyết một gian đạo quán, nói đạo quán vốn là cháu trai Trần Tuyết _ Trần Công tại đây ngày nghỉ sau buổi chiều có một vài học viên nhỏ ở đây luyện tập

Cô nhìn bên trong trẻ em nói làm bầm : “Uhm này cố gắng luyện quyền không được lộ ra tươi cười.” _ Ngoại trừ Tiểu Hi ra chỉ có vú có thể làm cho cô có cảm giác vui vẻ

Tuy nói cô rời khỏi Đài Loan nhiều năm nhưng cô chưa từng gián đoạn qua việc học Judo, cho dù không tham gia bất cứ trận đấu, kiểm tra nhưng tài nghệ vẫn là không thể khinh thường.

Nghe Dạ Hi đứng ở nơi đó thập phần làm người khác chú ý. Không chỉ học viên nhỏ chú ý tới tồn tại của cô, ngay cả thầy dạy Trần Công cũng phát hiện cô đã tới.

“Xin chào! xin hỏi có chuyện gì sao?” _ Trần Công chỉ cảm thấy cô có chút quen mặt nhưng nhận thức không được cô đến tột cùng là ai.

“Chú Công chú quên cháu rồi?” _ Nghe Dạ Hi chỉ vào mình, chân thật cười.

Trần Công nghe thấy xưng hô quen thuộc bỗng nhiên trừng lớn mắt đem cô từ trên xuống dưới nhìn qua một lần sau đó kinh hi kêu to. “Dạ Hi?”

Nghe Dạ Hi gật đầu cũng rất hưng phấn. “Chú Công chính là cháu, chính là cháu! Đã lâu không gặp”

“Con bé kia! Mấy năm nay rốt cuộc chạy đi đâu? Chỉ nói muốn xuất ngoại du học liền vừa đi không trở về nữa?” _ Trần Công giọng vốn có liềm rồng lớn lên một cái, đường tắt , quán vắng về mọi người đều hướng nơi này nhìn.

“Con không phải đã trở về rồi sao? Ban đầu muốn tới còn sợ nhận lầm đường này! Cửa ngõ rộng hơn một chút, nơi này nhà cửa cũng xây lại thực sự thay đổi rất nhiều”

Trần Công liền oán giận nói: “Cháu! Thực sự là một người vong ân phụ nghĩa mấy năm qua cũng không cùng chúng ta liên lạc. Bà nội cứ tưởng cháu đã chết!”

“Cháu cũng nhớ vú bà có khỏe hay không?” _ Nghe Dạ Hi vội vàng truy hỏi.

“Vẫn như cũ. Chú mỗi ngày sáng sớm đều mang theo bà đi vận động cho nên thân thể , xương cốt bà rất cường tráng ha ha ha” —— Trần Công cười ha ha sau đó nghiêm mặt nói: “Bà nội ba ngày hai nơi mà nhớ cháu, cháu xem cháu thật không lương tâm!”

“Dạ dạ cháu đã biết, cháu đây phải đi gặp vú” _ Nghe Dạ Hi đi vài bước quay đầu lại không xác định hỏi: “Vú hẳn là còn ở nguyên chỗ bày hàng chứ?”

“Đúng! Chú vốn muốn bà đừng buôn bán đồ ăn khô cứng như vậy, nhưng bà không nghe nói cái gì ... có thể làm việc chính là hạnh phúc, ôi nhìn bà vui vẻ như thế cũng thuận theo bà” _ Trần Công hai tay chống nạnh về mặt bất đắc dĩ.

“Được rồi ! Vậy cháu đi thăm vú”.

Nói xong cô không hề lưu lại nhiều, gần như là khấn cấp hướng chợ đi đến, cho nên không có nghe thấy Trần Công sau đó lại nói

! Đúng rồi ! có một người bạn của cháu cũng ở chỗ bà nội. ...chạy đi thật vui vẻ”. Trần Công lắc đầu lơ đãng trở lại đạo quán

Ngày nghỉ chợ hoàng hôn náo nhiệt cuộn cuộn một đồng lễ mễ, gia đình bà chủ hoặc là chàng trai tốt thời đại mới đều cầm theo cái giỏ đồ ăn đang chen chúc trong chợ qua lại, nhiều người đồng chen chúc nhau, người bán hàng thì loay hoay trông rất náo nhiệt

Mà giữa nhiều quầy hàng như vậy, có một quầy hàng giữ độc quyền về... Hoa quả cùng rau cải. Nơi Quầy hàng làm người khác chú ý bởi vì ông chủ rao hàng bộ dạng cao lớn, nhả nhớt tạt vào miệng lại ngọt khiến một đồng phụ nữ cười đến toe toe.

“Chàng trai, ôi quả táo này bán thế nào? “ _ Một người cầm theo cái giỏ đồ ăn màu hồng, bà đang chọn lựa quả táo.

“Năm quả một trăm. Bảo đảm vừa ngọt lại vừa giòn” _ Đoàn Uyên Kỳ trả lời đến chuyên nghiệp phi thường, lúc vị quý bà đặt câu hỏi, đồng thời rất nhanh, hoạt bát đưa túi giấy để bà chọn, sau đó một bộ nghiêm chỉnh , tại chợ trải qua rất nhiều năm bộ dáng thuần thực

“Thiệt hay giả?” _ Bà còn chưa tin.

“Nếu không tin có thể ăn thử xem” _ Đoạn Uyên Kỳ đang muốn cầm lấy dao gọt trái cây để gọt thử quả táo cho khách ăn,nhưng Trần Tuyết lại giành trước từng bước cắt cho khách ăn thử

“Vú!cháu làm là được rồi”

Không cần đâu!Cậu là một đại thiếu gia làm sao cầm dao? Tới giúp vú là tốt rồi”. Trần Tuyết cười nói. Cái cậu bé Uyên Kỳ này thật là có tình có nghĩa

Lúc trước bà còn tưởng rằng Uyên Kỳ là bạn trai Nghe Dạ Hi,sau khi Dạ Hi xuất ngoại Uyên Kỳ tới quầy hàng tìm bà hỏi thăm tích cô Nghe Dạ Hi,khi đó bà mới biết được hóa ra Uyên Kỳ và Dạ Hi điều không phải như bà tưởng

Bà nói bà không biết Dạ Hi đi nơi nào mặc dù như vậy mỗi khi Uyên Kỳ rảnh rỗi sẽ tới quầy hàng giúp bà chiếu cố,mỗi lần đều giúp bà bán hết toàn bộ rau quả,rau cải trước thời gian ,làm bà đóng cửa về nhà sớm hơn!Trần Tuyết thực sự là tận đáy lòng thích Đoạn Uyên Kỳ. Đáng tiếc Dạ Hi tiểu thư và hán điều không phải một đôi. Ôi

Lúc Nghe Dạ Hi lướt qua trùng trùng đám người đi tới cách quầy hàng năm mét,thì nhìn thấy đó là Đoạn Uyên Kỳ đeo tạp dề của vú đang ở bên trong quầy hàng rao hàng.Tình hình bất ngờ này làm cô xem mắt choáng váng cả người liền ngây ngốc đứng ở bên cạnh quầy hàng căn bản vô pháp nhúc nhích.

“Hắn hán thế nào lại ở chỗ này?”

Nghe Dạ Hi bỗng nhiên hoàn hồn vội vã di động thân thể đi tới góc hẻm lạnh lẽo quan sát một màn trước mắt trong lòng sóng lớn cuộn trào mãnh liệt

Nhìn hán rao hàng hình dạng tựa hồ rất quen thuộc ,hoàn cảnh như vậy mà nhìn hán và một vài phụ nữ trò chuyện với nhau bộ dáng thật vui ,Nghe Dạ Hi không cảm thấy nghi hoặc.

Lần lượt nghi vấn chồng chất ở trong đầu cô nhưng không ai có thể tháo gỡ cho cô

Cứ như vậy Nghe Dạ Hi trong lòng lộn xộn không biết qua bao lâu sắc trời dần dần tối sầm ,trên quầy hàng Trần Tuyết toàn bộ đồ vật đều bán xong hết.Cảnh vật cũng đã dọn dẹp xong,mắt thấy Đoạn Uyên Kỳ cầm lên chìa khóa xe chìa khóa cùng Trần Tuyết nói lời từ tạm biệt,sau đó rời khỏi quầy hàng Nghe Dạ Hi lúc này mới dám hiện thân. Có lẽ là đám đông hơi giảm bớt trong lúc cô khẽ dựa Trần Tuyết liền chú ý đến cô.

“Nghe tiểu thư?” Trần Tuyết kinh ngạc kêu lên. Tiếp theo liền vội vàng đi ra quầy hàng đi đến trước mặt cô vuốt khuôn mặt trắng noãn của cô không dám tin mà hô. “Tiểu thư?Dạ Hi tiểu thư? Thật là cô?Cô đã trở lại?”_Bà vú mừng rỡ như điên nước mắt treo ở hốc mắt.

“Dạ! Vú con đã trở về con rất nhớ vú!” _ Nghe Dạ Hi vừa thấy vú là đã muốn khóc ,biểu tình cũng đi theo đó vành mắt. “Vú đầu bạc hơn nhiều rồi”

“Cũng là vú! Con bé này thật không lương tâm vừa ra nước ngoài liền đi lâu như vậy cũng không trở về thăm vú,hại vú nhớ con đến mức sinh bệnh!”_ Trần Tuyết mặc cho Nghe Dạ Hi gât gao ôm một lúc lâu, lúc này mới lôi kéo tay cô đi vào bên trong quầy hàng.

“Con bất đắc dĩ ! Chính là con lần này trở về sẽ không đi nữa rồi ạ! vĩnh viễn ở tại chỗ này vú bà nói có được không?” _ Nghe Dạ Hi tựa vào trên bả vai Trần Tuyết làm nũng nói.

“Được,được,được đương nhiên được!” _ Trần Tuyết nắm cổ tay của cô nhìn không được oán hận. “Cô đang ở đây ,nước ngoài nhất định không có chăm sóc bản thân tốt,cô xem cánh tay gầy như vậy căn bản không mấy lượng ! Bao vừa đến cô tám phần sẽ bị thổi đi cho xem! Vú cần phải phải giúp cô bồi bổ thật tốt!”

“Nào có khoa trương như vậy?” Nghe Dạ Hi khó nhịn ý cười.

“Mặc kệ mặc kệ! Đêm nay cô nhất định phải ở lại nhà vú ăn cơm ,vú hầm canh bổ cho cô uống được không?” _ Trần Tuyết cười híp mắt mắt trong lòng đã bắt đầu tính toán nên mua những thứ được liệu đi về nhà hầm canh.

“Vẫn là vú đối với con tốt nhất con không bao giờ phải rời xa vú nữa”. Nghe Dạ Hi cảm động vạn phần.

“Đi đi,đi về nhà vú nghỉ ngơi trước đi,đợi lát nữa vú đi mua nguyên liệu về hầm canh sẽ trở về”. Trần Tuyết nắm tay Nghe Dạ Hi đang muốn đi ra quầy hàng lại phát hiện quầy hàng cửa ra vào bị người chặn.

Đối phương cũng không có ý định nhường đường, còn mở miệng hỏi: “Tôi có thể gia nhập được không?” _ Trần Tuyết và Nghe Dạ Hi đồng thời ngẩng đầu nhìn hướng người ngăn trở đường đi ,không ngờ phát hiện là Đoạn Uyên Kỳ!

Hắn không phải đi rồi sao? Tại sao lại đã trở lại? Trong lúc nhất thời Nghe Dạ Hi không thể thu hồi.chính mình biểu lộ ra diện mạo thực sự ,khuôn mặt không chỉ hồng thắm ngay cả ánh mắt cũng không dám nhìn thẳng hắn.

Vừa thấy là hán Trần Tuyết cười nói: “Uyen Kỳ là cậu ?”

“Là cháu đã quên lấy bóp da cho nên lại quanh quẩn trở về.”_ Đoạn Uyên Kỳ tùy ý chỉ vào chỗ bóp da đặt ở một bên

“Ai da!Vật quan trọng như vậy tại sao lại để quên chứ? “_Bà vú mang theo lời trách cứ.

Hắn nhìn chằm chằm Nghe Dạ Hi cười đến sáng lạn có thâm ý khác nói: “May mắn cháu đã quên lấy”_ kỳ thật ban đầu Đoạn Uyên Kỳ đi chưa vài bước liền giật mình nhớ ra mình đã quên lấy bóp da cũng vòng vo trở lại, vừa mới thấy cô đỏ lên hốc mắt không không chế được bộ dáng. Nghĩ đến đây hắn bên môi độ cong trở nên ôn nhu ngay cả từ trước đến nay đôi mắt luôn rõ ràng, sắc bén cũng trở nên dịu dàng

Dờ mặt nạ lạnh như băng xuống cô thật sự là đáng yêu hơn!

“Thật sự là đúng dịp cậu vừa đi Dạ Hi tiểu thư đã tới rồi”_ Trần Tuyết hai tay vỗ tay hoan nghênh nói : “Nếu như vậy Uyên Kỳ cũng cùng nhau đến nhà vú ăn cơm đi”

Đoạn Uyên Kỳ vui vẻ nhận lời. “Đương nhiên được”.

Tại nhà Trần Tuyết dùng xong bữa tối Nghe Dạ Hi giúp đỡ Trần tuyết dọn dẹp mặt bàn ,mắt thấy thời gian đã muộn cô liền hướng bà vú tạm biệt chuẩn bị gọi tài xế Tiểu Phan tới đón cô.

Đang lúc cô lấy điện thoại di động ra muốn bấm số thì Đoạn Uyên Kỳ lại giành trước mở miệng.

“Tôi đưa cô về!”

Không cần tôi bảo tài xế đến đây là được”_ Cô thân nhiên cự tuyệt.

Cần gì phải phải bảo tài xế chạy một chuyến đến đây chứ? Tôi đưa cô đi”_ Đoạn Uyên Kỳ tìm kiếm đồng tình của Trần Tuyết bên cạnh lại nói : “Vú, bà nói đúng không?”

“Đúng! Để cho Uyên Kỳ đưa cô trở về đi! Các người nhiều năm như vậy không gặp,hắn là có rất nhiều lời muốn nói đấy!”_ Trần Tuyết cũng đi theo cổ vũ.

Nghe Dạ Hi đâm lao phải theo lao cũng đành phải đáp ứng thôi.

Sau khi từ biệt Trần tuyết _Nghe Dạ Hi và Đoạn Uyên Kỳ sánh vai cùng nhau hướng cửa ngõ đi đến. Trên đoạn lộ trình ngắn ngủn này hai người đều có tâm sự, im lặng không nói.

Khi bọn hắn đi vào chỗ đất trống Đoạn Uyên Kỳ đỗ xe chỉ thấy một chiếc xe mới tinh BMW to mới,năm đẩy phòng xe đỗ ở nơi này.Đoạn Uyên Kỳ mở cửa xe để Nghe Dạ Hi lên xe tiếp theo mình mới ngồi trên ghế lái.

Một phát di chuyển máy móc trên xe,máy điều hòa nhiệt độ thẩm lạnh bắt đầu truyền đến làm cánh tay Nghe Dạ Hi nổi da gà toàn bộ đứng lên cảm thấy được không khí xấu hổ lại không được tự nhiên cực kỳ.

Cô len lén đánh giá hắn bên cạnh, lần đầu tiên phát hiện hắn bộ dạng nhìn được như thế.

Luôn mang theo ý cười mà hơi gấp, đôi mắt đen bóng giờ phút này chuyên chú nhìn tình hình giao thông phía trước,cái sóng mũi thẳng băng kia làm cho hắn xem ra anh tuấn nhã nhặn mang theo môi mỏng màu sắc tương tự

Ánh mắt dừng lại ở trên môi hắn nhưng tại sao cũng không có cách dời đi. Nghe Dạ Hi giống gấp mê đường như thật sâu nhìn vào,dưới tình hình không bình thường cô chìa lưỡi liếm qua môi khô của mình không hiểu trong lòng đang chờ đón cái gì

“Còn hài lòng không?”_ Hắn đột nhiên mở miệng.

Nghe Dạ Hi bỗng nhiên thanh tỉnh!

Cô nhanh chóng đem mặt chuyển hướng ngoài cửa sổ để che dấu hai gò má nóng của cô.Cô ra vẻ khó hiểu hỏi: “Vừa lòng cái gì? Tôi không hiểu ý tứ của anh.”

“Ngũ quan của tôi”

“Tôi không có gì khiêu thăm mỹ n không thể nói cho anh biết tôi hài lòng hay không.”_ Cô nghĩ một đằng nói một nẻo . Đoạn Uyên Kỳ trầm thấp cười khê, tuyệt không vì cự tuyệt của cô mà cảm thấy hờn giận, ngược lại cảm giác mình còn rất thích bộ dạng xoay xoay,khác biệt này của cô—— ít nhất bộ dạng này chỉ ở trước mặt hiện ra !

Lo lắng hồi lâu Nghe Dạ Hi rốt cục quyết định muốn đem nghi vấn trong lòng hỏi ra khỏi miệng.

Cô chần chừ một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm nói: “Anh tại sao lại xuất hiện ở nơi đó cùng vú?

Đột nhiên trong lúc đó nụ cười đáng lẽ đọng tại bên miệng Đoạn Uyên Kỳ dần dần biến mất từ trước đến nay khuôn mặt tuấn tú mang cười chuyển biến làm mặt không chút thay đổi.

“Cô cảm thấy thế nào?”

Nghe Dạ Hi cắn môi dưới chậm rãi nghiêng đầu nhìn hắn tiến tiến nước trong mắt có tháo gỡ ra nghi hoặc hay không?Cô giống bị hắn làm ma chú thấp

giọng hỏi: “Là có liên quan tới tôi sao?”

Đoạn Uyên Kỳ chính là hơi lơ lửng trên miệng chưa cho đáp án chính xác.

Nghê Dạ Hi nghĩ hoặc nhìn hẩn trong lòng đã tràn ngập rất nhiều dấu chấm hỏi cùng khó hiểu đối với hẩn cảm giác càng ngày càng kì quái, kỳ quái đến chính cô cũng không thể giải nổi.

Đoạn Uyên Kỳ hẩn đến tốt cùng muốn làm cái gì?chẳng lẽ nói muốn thể hiện theo đuổi cô, không phải thực bộ dạng hăng hái với lời nói, thái độ chọc đến mức làm cô phẫn nộ

Đây, căn bản không giống hành động người theo đuổi nên có sao?Vậy là tại sao vậy chứ? Hay là hẩn cho rằng đem cô chọc đến giận tím mặt là một việc rất vui vẻ ?

Cô đoán không ra hẩn !

Kể tiếp từ trước đến nay nói nhiều Đoạn Uyên Kỳ lại tự nhiên cũng giữ im lặng giống như đem toàn bộ lực chú ý đều tập trung ở trong bóng đêm tĩnh hình giao thông.

Mãi cho đến khi đến nhà Nghê gia hẩn mới nói câu. “Tối rồi”.

Cái này Nghê Dạ Hi ngoại trừ xuống xe cũng không biết nên có phản ứng gì.

Cô do dự xuống vẫn là nói: “Cám ơn anh đưa tôi về”.

Hẩn nhú mày cười cười không nói nhiều cái gì liền đem xe chạy nhanh rời đi

Nghê Dạ Hi đứng ở tại chỗ nhìn đuôi xe đèn hẩn đi xa ,giữa ngực chẳng biết tại sao cảm thấy trống rỗng.

Đoạn Uyên Kỳ hẩn đem cô hoàn toàn làm hồ đồ

Vì giải trừ xong nghi hoặc trong lòng Nghê Dạ Hi ở ngày kế thứ hai, buổi sáng ngoại lệ không có vào công ty.Cô yêu cầu Phan Tổng đưa cô đến nhà vú muốn từ nơi vú biết được đáp án.

Trần Tuyết nhìn thấy cô sáng sớm tới chơi kinh ngạc không thôi vội vàng dẫn cô vào nhà.

“Dạ Hi tiểu thư không phải là phải đi làm sao? Tại sao lại rảnh rỗi đến đây?”_ Bà bận rộn chuẩn bị nước trà,điểm tâm sau khi mọi thứ thoả đáng mới ngồi xuống.

“Vú,con..con là muốn hỏi vụ chuyện có liên quan đến Đoạn Uyên Kỳ”

“Uyên kỳ? Làm sao vậy?”

“Anh ta thường đến giúp vú buôn bán sao?”

“Chỉ cần rảnh rỗi đều sẽ đến đây! Ân..”_ Trần Tuyết gãi gãi đầu suy tư lại nói: “Trừ vài năm kia cậu ta xuất ngoại du học ,chỉ cần cậu ấy được nghỉ quay về Đài Loan đều sẽ lại đây thăm vú,còn mang một ít đồ chơi ngạc nhiên ở nước ngoài đến đưa vú”_ Nghê Dạ Hi chuyên chú lắng nghe không muốn để sót mấy may câu chữ có liên quan đến Đoạn Uyên Kỳ

“Đứa nhỏ này thật sự là thân thiết lại hiếu thuận ,tuy rằng bà chỉ là vú của con cùng cậu ta không có quan hệ gì.Nhưng mà bà vẫn cảm thấy được Uyên Kỳ... đứa nhỏ này đem bà trở thành giống như vú của cậu ta đấy! Ta nói thật sự là không hiểu nhiều năm trước thấy con dẫn cậu ta cùng nhau đến sạp bán đồ ăn của vú còn tưởng rằng các con là một đôi đấy! Ai ngờ lại không phải! “_ Bà vũ vũ xuống giống như thực thương tiếc.

“Vốn cũng không phải mà”_ Nghê Dạ Hi dờ khóc dờ cười nói.

Bà vú nghe xong lại nói: “Bà nói Dạ Hi tiểu thư _Uyên Kỳ là một chàng trai tốt cô phải hiểu được phải nắm chắc cậu ta mới được ,bằng không đàn ông tốt giống như cậu ta không biết bao nhiêu cô gái muốn đoạt lấy đâu!”_ Nghê Dạ Hi bị vú vừa nói như thế trong lòng tự dung khản trương nhưng cô thầm trách chính mình chớ suy nghĩ lung tung.

Vú trầm ngâm một lát lại nói tiếp: “À bà nghĩ Uyên Kỳ này hẩn là với con có ý tứ nếu không làm gì đối với bà lão như vú ân cần như vậy?Cậu ta còn hỏi qua vú con đi nơi nào?Bà lão như vú đây nào biết lúc con nói với vú chính là quốc gia nào .Không thể giúp cậu ta chiếu cố cậu ta giống như thực thất vọng Nhưng mà đó cũng là sự tình không có cách nào khác nha!Bá chính là không nhớ được nha!”

Nghe vú nói như vậy một chuỗi dài Nghê Dạ Hi căn bản không thể tiêu hoá, đầu óc oanh ong ong oanh ong ong kêu không ngừng ,ngay cả trái tim cũng không khỏi đập được nhanh!

Cô làm sao cũng không nghĩ đến bề ngoài xem ra nhả nhặn kỳ thật lại hơi du côn ,hẩn vậy mà ởtrong lúc tám năm này làm nhiều chuyện như vậy? Hẩn thay thế cô làm bạn với vú,cái nợ nhân tình này thật sự là quá lớn!

Nếu như là như vậy vì cái gì tối hôm qua hắn không nói chứ?

Giờ phút này Nghe Dạ Hi có một loại xúc động muốn gặp hắn không hiểu sao cô rất muốn rất muốn nhìn thấy hắn ,muốn hỏi hắn tâm ý vì sao!

“Vú!Bà nói đúng,cháu sẽ suy nghĩ nếu anh ta đúng như lời bà nói tốt như vậy, cháu nhất định sẽ thật nắm chắc,bà không cần lo lắng được không?”_ Cô an ủi Trần Tuyết nói.

“Được,được,được. Cũng không phải là vú muốn nhúng tay quản chuyện này của nhóm người trẻ tuổi các cháu, thật sự là Uyên Kỳ đứa nhỏ này quá hiểm có được!”

Hừ! Vú có anh ta cũng không có Dạ Hi? Toàn khen anh ta,cháu sẽ ghen đấy!” Nghe Dạ Hi cong miệng lên cảm giận bất bình oán hận.

“Ha ha a ——Con bé này còn cùng Uyên Kỳ ghen tuông à! Ha ha ha” _ Trần Tuyết bị cô dụ đến thật vui vẻ.

Thấy vú nở nụ cười Nghe Dạ Hi cũng cười theo.

Sau khi biết được đáp án sau cùng vú ăn hết cơm trưa Nghe Dạ Hi mới trở lại công ty.

Hứa Nhạc Nhạc vừa thấy cô đến khăn trương hề hề nói: “Nghe tổng cô đã chạy đi đâu? Tôi nghĩ đến người bị bắt cóc làm tôi sợ muốn chết,cô biến hóa làm trò không ngừng vỗ ngực.

“Chỉ là đi làm chút chuyện cá nhân”

Trước khi tiến văn phòng Nghe Dạ Hi hướng cô ngoái đầu nhìn lại cười,nhưng làm Hứa Nhạc Nhạc sợ cháng váng!

Nghe tổng người này xưng nui người đẹp mỹ nhân,nghe tổng lại có thể ...lại có thể đối với cô nở cười à!” Lúc Nghe giám đốc trở về một năm này cô lần đầu tiên nhìn thấy Nghe Giám đốc phát ra nụ cười nhiệt tình

Nghe Dạ Hi cũng không biết nụ cười của mình làm thư ký sợ cháng váng,sau khi đi vào văn phòng cô ngồi vào giữa ghế da cả người uốn tại trên ghế dựa hai mắt nhìn chăm chăm trên mặt bàn đặt máy điện thoại ngăn người

Cô suy nghĩ đã lâu rốt cục cầm lấy microphone bấm một tổ dãy số tiếp theo khăn trương chờ đợi đầu bên kia hồi âm điện thoại ——

Sau khi vang lên đôi phương bắt máy. “Xin chào tôi là Đoạn Uyên Kỳ.”

Nghe thấy tiếng nói hắn dễ nghe tim cô đập nhanh vỗ. “Ách vâng, là tôi Nghe Dạ Hi”.

Đoạn Uyên Kỳ ở điện thoại đầu bên kia trầm mặc một lát mới khẽ cười nói: thật sự là ngạc nhiên. Tim tôi có việc sao?”

“Tôi nay anh có rảnh không?”_ Cô tay trái nắm microphone, đầu ngón tay phải bắt đầu quán quanh dây điện thoại mức độ khăn trương bởi vậy không phải bàn cãi.

Đoạn uyên kỳ bị chủ động của cô làm hoảng sợ nhưng hắn rất nhanh liền khôi phục trấn định bình tĩnh đáp lại. “Nếu cô là muốn mời tôi ăn cơm tôi bất cứ lúc nào cũng rảnh”.

Hắn đã đồng ý? Nghe Dạ Hi vội vàng nói: “Được,vậy tối nay ở nhà hàng “Dream” của Tiểu Hi bảy giờ rưỡi được chứ?

“Được”

“Được vậy buổi tối gặp”!

Bạn đang đọc truyện *Tình Triền Khốc Mỹ Mi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Sau khi cúp điện thoại Đoạn Uyên Kỳ nhìn điện thoại ,trên khuôn mặt tuần tú tràn đầy nụ cười vui mừng ý cười ,thế nào cũng không nghĩ đến cô sẽ chủ động mời mình ăn cơm.

Cô chủ động mời hắn ăn cơm là vì xin hắn đừng quấy rầy cô nữa hay là có nguyên nhân khác đây? Tạm thời bất luận dụng ý của cô, tóm lại chủ động này của cô có thể xem như chuyện tốt đi?

Đoạn Uyên Kỳ càng nghĩ càng cảm thấy vui vẻ không tự giác ca hát lên

Khi hấn trợ lý Mạch Quang Nghiễm đang cầm một chồng công văn lớn đi vào văn phòng thì nhìn thấy vẻ mặt ông chủ rạng rỡ

Mạch Quang Nghiễm nhìn không được cũng lộ ra tươi cười hỏi: “Đoạn Tổng có chuyện gì làm ngài vui vẻ như vậy ? Vừa giao dịch được Case gì lớn sao?”

“Tiểu Mạch này anh sẽ không đã hiểu chuyện này so với nhận được Case càng làm cho tôi vui vẻ”. Đoạn Uyên Kỳ chuyển động bút máy trong tay rõ ràng tâm tình vô cùng tốt

“? Thật sự?” _ Mạch Quang Nghiễm cảm thấy nghi hoặc liền hỏi: “Đoạn tổng tôi.. có thể nghe một chút xem rốt cuộc là chuyện gì?”

Đoạn Uyên Kỳ đột nhiên một cái nghiêm nghị tức nuối lắc đầu. “Không được”.

“Cái gì không được à?”

Mạch Quang Nghiễm thất vọng thu hồi tươi cười. Hấn đẩy đẩy gọng kính màu vàng trên mũi trở nên khôi phục, lấy bộ dạng giải quyết việc chung nói : “Đoạn tổng đây là văn kiện khẩn cấp ngài trước hết phê duyệt còn lại tôi đặt ở trong này” _ . Nói xong hấn muốn lui ra ngoài.

Đoạn Uyên Kỳ đột nhiên mở miệng kêu hấn lại: “Tiểu Mạch.”

“Đoạn Tổng chuyện gì?” _ Mạch Quang Nghiễm trong lòng vui vẻ vội vàng quay đầu lại nghĩ đến ông chủ muốn cùng hấn chia đôi tâm sự ai ngờ...

“Tôi hôm nay muốn đứng giờ tan việc, anh cũng phải tăng tốc bước chân phối hợp với tôi.”

“Cái này...” Mạch Quang Nghiễm có chút chần chờ chưa trả lời. Muốn đứng giờ tan việc có chút khó khăn đây? Một đồng công tác còn đang chờ liệt!

Đoạn Uyên Kỳ ngăn một bên khóe miệng cười như không cười nói: “Nếu làm lỡ đến thời gian của tôi, tôi muốn anh ăn không hết ôm lấy đi hiểu rõ không?”

Mạch Quang Nghiễm cả kinh vội vàng gật đầu như giả vờ. “Vâng vâng tôi đã rõ, tôi đã rõ vậy tôi phải đi vội ắt phải để cho Đoạn tổng đứng giờ tan việc”.

Cuối cùng Mạch Quang Nghiễm có thể nói là lộn nhào rồi đi văn phòng giám đốc.

Theo Đoạn tổng vài năm vẫn là lần đầu tiên bị hấn uy hiếp là như thế nào! Đoạn Tổng yêu cầu đứng giờ tan việc không được chậm trễ rốt cuộc là vì có chuyện gì?

Năm giờ 20’ đúng Đoạn Uyên Kỳ từ dưới phòng dưới đất lái xe lên đường trở ra theo hướng nhà chạy đi

Ban đầu trước khi tan việc hấn gọi điện thoại cho Nghe Dạ Hi nhận được sự đồng ý của cô ở 7h đúng đến Bắc Đầu Nghe gia đón cô ra ngoài điều này làm cho tâm tình của hấn lại càng thật tốt!

Ước chừng 30’ sau hấn trở lại Đoạn Trạch bắt đầu rửa mặt chải đầu thay đồ BOSS Tây phục mà quần gia ủi thẳng lúc này mới xuống lầu.

Lầu một phòng khách Đoàn phu nhân đang lật xem tạp chí thời trang mới vừa do chuyên viên nhà xuất bản đưa đến cơ quan để chọn mua thêm quần áo mới nhất.

Nhìn thấy con trai tinh thần sáng khoái mà chuẩn bị ra ngoài Đoàn phu nhân chau lên lông mày khẽ gọi nói : “Uyên Kỳ con hôm nay tan ca sớm vậy muốn đi xã giao sao?”

Đoạn Uyên Kỳ ánh mắt lóe lóe không có ý định nói sự thật ra tránh cho lại bị bắt hỏi lung tung làm chậm trễ thời gian hấn đi đón Nghe Dạ Hi

“Là đi xã giao.”

“Xã giao với ai? Tại sao lại đặc biệt rửa mặt chải đầu thay quần áo? Bình thường thời gian này con không phải hấn là ở công ty bận rộn đến trời đất mù mịt sao?” _ Đoàn phu nhân nhảy bèn đưa ra mấy vấn đề.

“Mẹ !đối phương là vị tiểu thư lại là nhà giàu ,con cũng nên mặt mày khéo léo một chút để tỏ vẻ hợp tác thành ý chứ?” _ Đoạn Uyên Kỳ hướng mẹ nháy mắt mấy cái nhả nhẹn trên khuôn mặt lộ vẻ tao nhã mỉm cười.

Như vậy ngăn ngừa Đoàn phu nhân cũng không tiếp tục nghi ngờ. “ Bà không quên dặn dò nói : được rồi! ra ngoài cẩn thận một chút !”

“Đã biết. “ _ Sau khi chào mẹ Đoạn Uyên Kỳ vội vàng đi lên báo tài xế chuẩn bị xe ổn thỏa tự mình lái xe theo hướng Bắc Đầu Nghe gia lái đi.

Sau khi đến Nghe gia Đoạn Uyên Kỳ xuống xe lưng dựa cửa xe giờ cổ tay lên ngắm mặt kim đồng hồ thấy chỉ vào bảy giờ hấn tiếp tục kiên nhẫn yên lặng chờ đợi

Qua không bao lâu liền thấy Nghe Dạ Hi theo phía sau cửa đi ra.

Một thân sợi tơ đến gói âu phục thoải nhẹ, cảm giác làm cho cô giống tiên nữ đoạt hồn lòng người hôn.

Mà một đầu tóc dài rối tung trên vai của cô kiểu tóc làm tôn thêm sự mảnh mai của cô, trên gáy buộc lên một vòng cổ trân châu trắng nhạt màu hồng, và trên lỗ tai cô hoa tai hồng nhạt làm bằng ngọc trai hợp ại càng tăng thêm khí chất của cô gia tăng vài phần. trên tay cô cầm theo một túi xách đồ cổ giá cả không rẻ theo cô đựng đưa mà còn lấp lánh tỏa sáng

Nghê Dạ Hi có khác với lúc đi làm cách ăn mặc cẩn thận tỉ mỉ để cho ánh mắt hấn hơi bị sáng ngời!

Đoạn Uyên Kỳ trong khoảng thời gian gần cảm thấy hoa mắt không thôi đã quên chào hỏi, mãi cho đến khi Nghê Dạ Hi đi tới trước hấn, người đứng lại hấn vẫn như cũ dùng ánh mắt nóng cháy như vậy nhìn cô.

Bị hấn nhìn có chút không được tự nhiên Nghê Dạ Hi liền nói : “Có thể đi rồi chứ?”

Cô cũng không hiểu tại sao mình vì bữa tiệc này mà tan ca sớm trang điểm cách ăn mặc? Dù sao đúng là không khỏi muốn lấy tư thế hoàn mỹ xuất hiện ở trước mặt hấn. cho nên hôm nay cô ngoại lệ tan ca sớm ngạc nhiên một ngàn người —— chính là nhân viên công ty và cha mẹ ——

Đoạn Uyên Kỳ thu hồi ánh mắt cười một tiếng xoay người mở cửa xe cho cô, sau khi chờ đợi người cô ngồi hấn mới trở lại trên ghế lái xe ra đi.

Thấy cô ăn mặc phong phanh Đoạn Uyên Kỳ lo lắng hỏi: “sẽ lạnh không? Có muốn hay tôi mở máy điều hòa nhỏ một chút không?”

Nghê Dạ Hi nhẹ nhàng lắc đầu đáp: “không sao không cần.”

Ngoài trừ cuộc đối thoại đơn giản này bọn họ không có nói chuyện với nhau nhiều hơn nữa. Trên đường giữ nguyên trầm lặng đi đến chỗ nhà hàng Dream của Hạ Tri Hi. Quản lí nghe theo tự mình đem vị trí đến gần cửa sổ.

Sau khi ghi món ăn cơm rượu xong thì bọn họ mới ngẩng mặt nói chuyện với nhau

“Nghê tiểu thư” _ Đoạn Uyên Kỳ dùng cười hỏi: “thứ cho tôi mạo muội xin hỏi nếu chúng ta là quen biết cũ tôi có thể gọi thẳng tên của cô hay không? Tựa như là Tiểu Hi gọi cô vậy?”

Giống như Hiểu Hi gọi thẳng cô là Tiểu Dạ ?Không phải rất thân mật hay sao? Nhưng mà cẩn thận tưởng tượng rồi lại không gạt bỏ Nghê Dạ Hi khê cần xuống môi nội tâm do dự.

Cuối cùng cô gật đầu đồng ý: “Được rồi”.

“OK Tiểu Dạ có thể xin hỏi lý do cô mời tôi dùng cơm hôm nay hay không?” _ Đoạn Uyên Kỳ ánh mắt lóe sáng đối diện cô có chút ý thẹn thùng, mắt hỏi được trực tiếp.

Nghe hấn xưng hô với mình như vậy, tim cô đập rối loạn mấy nhịp lại vẫn cố tự trấn định thân nhiên đáp: “Là vì cảm ơn anh mấy năm qua thay thế tôi làm bạn của vú”.

“Thì ra là thế” _ . Đoạn uyên kỳ như trước duy trì tươi cười để che dấu mắt mát trong lòng. Nhưng hấn cổ vũ chính mình đừng liền nhụt chí như vậy ít nhất cô chịu chủ động !

“Anh cũng có thể nói vì sao lại muốn đi đến chỗ của vú hay không?” _ Nghê Dạ Hi hăm hở lấy dũng khí nhìn lại hấn. Câu hỏi này làm cô bối rối không thôi, thời gian chờ đợi hấn trả lời câu hỏi càng khiến nội tâm cô cũng không khỏi khẩn trương và bất an.

“Là bởi vì tôi cảm thấy vú là một người tốt. Mà cô đi rồi chắc hấn vú sẽ cảm thấy rất cô đơn, tôi chỉ là không muốn nhìn thấy bà bộ dạng cô đơn cho nên mới đến chăm sóc bà” _ . Đoạn Uyên Kỳ nói đến nhẹ nhàng thoải mái, đối với chuyện mình hỏi thăm tâm tích của cô không nói một chữ

“oh?” Cô lại xác nhận hỏi: “Chỉ có vậy?”

“Chỉ có vậy”. Hấn nhún mày trả lời.

Nghê Dạ Hi chậm rãi cúi đầu không nói.

Hấn vừa nói như thế cô lại có thể cảm thấy vô cùng vắng vẻ

Là làm sao vậy? Chẳng lẽ cô hi vọng hấn nói ra “Tôi làm những việc này là bởi vì cô sao? Nếu không thì vắng vẻ ở chỗ nào chứ?

“Mấy năm nay vú bao giờ cũng nhắc tới cô, nói đến chuyện của cô không khó phát giác bà nhớ cô bao nhiêu, có khi còn có len lén lau nước mắt”

Kể tiếp Đoạn Uyên Kỳ bắt đầu nhất nhất kể ra mấy năm nay hấn và vú ở chung từng ly từng tý làm Nghê Dạ Hi nghe đến mê mẩn ,thỉnh thoảng cùng hấn kể sự kiện chợt buồn chợt vui mấy năm qua. khoảng cách giống như nhất nhất bỏ sung vào hoài niệm như thế chẳng?

Hấn thay mặt cô ghi chép này từng ly từng tí toàn bộ chuyện phát sinh trong thời gian tám năm trong nhà!

Nghê Dạ Hi nhìn hấn xuất thần trong lòng không biết làm tại sao một trận kích động!

“Hiện tại cô đã đã trở lại nhớ kỹ bớt nhiều thì giờ đi giúp đỡ, chăm sóc cho bà ,cùng bà trò chuyện bà liền sẽ rất cao hứng”_ . Đoàn Uyên Kỳ thản nhiên nói.

Trải qua hần vừa nói như thế Nghe Dạ Hi nháy mắt hoàn hồn. Cô héch lên thản thấp nói : “Tôi đã biết.”

Lúc này bồi bàn đưa com lên bọn họ mới ngừng nói chuyện với nhau chuyên tâm dùng com.

Việc dùng com ,một đoạn sau Đoàn Uyên Kỳ cầm lấy khăn tay chà lau khöhe miệng hai mắt nhìn chăm chăm động tác tao nhã khi cô dùng com

Khi hần dùng ánh mắt bóng của người nhìn soi mói Nghe Dạ Hi dĩ nhiên làm cô mất đi muốn ăn, cô gọi bồi bàn dọn dẹp com ,cầm lên ly để cao mượn nhâm nhấp rượu đỏ để che dấu động tác không được tự nhiên của mình.

Hần có thể dừng nhìn cô chòng chọc nữa được không? Nghe Dạ Hi nôn nóng khó có thể bình an trầm nghĩ.

Một lúc lâu Đoàn Uyên Kỳ mới đánh vỡ trầm mặc hỏi: “Mấy năm nay ở Vancouver quả thật cũng không tệ lắm phải không?”

“Quả thật rất tốt, quen biết Tiểu Hi là thu hoạch lớn nhất của tôi”. Nhắc tới Hạ Tri Hi cô cuối cùng lộ ra một chút mỉm cười ngọt đến làm cho người khác không nỡ dời tầm mắt.

Tiểu quý - Tiểu Hi không có tâm trí kia lại kết bạn với một người đáng giá như vậy. Đoàn Uyên Kỳ chậm rãi thu mắt hồ hững hỏi: “Như vậy mấy năm nay ở nước ngoài có đối tượng nào hay không?”

Thời điểm câu hỏi của hần Nghe Dạ Hi đang nhâm nhấp rượu đỏ. Lập tức cô cầm ly tay run rẩy tần suất hơi thở liền rối loạn

Cô không để lại dấu vết làm một cái thờ sâu mới đáp: “Không có. Tôi đối với con trai nước ngoài cùng ABC đều không có hứng thú.”

“Oh? Như vậy ý của cô là đối với con trai quê hương Đài Loan mới có thiện cảm? Giờ phút này Đoàn Uyên Kỳ đã không thể không tươi cười, khi hần hé ra khuôn mặt tuần tú nụ cười càng lớn hơn

“Vẫn là duyên phận tương đối quan trọng”. Trong lời nói hần tiện thể nhấn lời làm Nghe Dạ Hi vội vàng sửa miệng ,nhưng mà phút chốc tim nhảy lên bất định ,làm thế nào cũng vô pháp bình ổn.

Cũng đúng. Dù thế nào cường cầu đều do duyên phận an bài. Cho nên cô sẽ lại xuất hiện ở trước mắt hần, lại thay mặt hần và cô trong lúc đó là có duyên phận tồn tại.

Đạt được đáp án thỏa mãn Đoàn Uyên Kỳ cũng cầm lấy ly rượu cùng cô đối diện rót uống trong lòng tràn đầy tình cảm vui mừng loại!

Hần không hề mở miệng cứ như vậy lẳng lặng nhìn chăm chú vào cô phát hiện mình mỗi lần nhìn vào cô liếc mắt một cái ,trong lòng lại muốn ôm cô,xúc động lại càng không ngừng tăng vọt

Hần phát hiện mình yêu cực kỳ nhất cử nhất động của cô, chính là bộ dáng cô luôn thích ra vẻ kiên cường lãnh mạc khó chịu hần đều thích.

Có lẽ tám năm trước hần đường đột hôn mê cô không chỉ là đơn thuần muốn trêu đùa cô mà thôi !

Ai thật không biết đến tột cùng nên làm như thế nào mới có thể cảm động trái tim của cô đây?

Cách ngày sáng sớm Đoàn Uyên Kỳ vừa mới đến công ty liền phát hiện trong văn phòng đã có người đang chờ hần. Vừa thấy cô gái ngồi ở trên ghế salon chờ hần Đoàn Uyên Kỳ khó nén kinh ngạc ——

“Tiểu Dao?”

Thẩm Linh Dao là Thư Hương thế gia ,sau đó Thẩm gia và Đoàn gia từ trước đến nay vẫn duy trì quan hệ tốt đẹp mà hần cũng từ đầu đến cuối đem Tiểu Dao trở thành em gái đối đãi.

Nhưng từ lần trước hần vì chuyện của Nghe Dạ Hi đi tìm tiểu dao nói chuyện làm rõ lúc trước Hạ Dạ Hi sợ dĩ đột nhiên tránh xa nước ngoài ,chuyện tình hai người nhiệt náo có chút tan rã không vui .Sau đó hần liền không gặp qua Tiểu Dao.

Ngay lúc ấy đồng thời hần cũng hiểu rõ tình cảm Tiểu Dao đối với mình;cho nên hần muốn có lẽ không cùng cô gặp mặt sẽ khá hơn một chút ,dù sao mình đối với cô một chút ý tứ cũng không có,cũng không nên khiến cô trong lòng có chờ đợi

Có lẽ chính cô ta cũng cần nên hiểu rõ lúc trước thủ đoạn như vậy không quang minh quang minh đến cỡ nào cho nên cũng rất thức thời không có lại hiện ra trước mặt hần.

Mà hôm nay như thế nào sẽ đột nhiên tới chơi đây?

Thẩm Linh Dao trên mặt lộ vành mắt đen rõ ràng hiển nhiên một đêm không ngủ. Vừa thấy được Đoàn Uyên Kỳ cô lập tức đỏ mắt vành mắt một bộ chịu hết ủy khuất,bộ dáng đau đớn đáng thương

“Làm sao vậy?” _ Cho dù hành động của cô làm cho người ta không hiểu và bỏ qua lắm, thấy cô bộ dáng hoa lệ đầm mưa Đoạn Uyên Kỳ vẫn giống anh trai mềm mòng lên tiếng hỏi.

“Em,em...” _ Thẩm Linh Dao nhất thời nghẹn ngào nói không ra lời. Đợi cho đến khi hơi thở bình ổn lúc này mới nói : “Anh Uyên Kỳ tối hôm qua ...tối hôm qua anh,anh... người với anh cùng nhau ăn cơm là ai?”

Đoạn Uyên Kỳ một đôi mày kiếm vén lên trong lòng thầm nghĩ: không nghĩ tới chuyện hấn và Nghê Dạ Hi cùng đi ăn tối nhanh như vậy liền truyền ra, xem ra không cùng Tiểu Dao gặp mặt ,cô vẫn là rất chú ý cử động của hấn. Có nên đem sự tình nói rõ với cô hay không đây?

“Một người bạn”. Hấn hồ hững đáp cũng không tính toán nói rõ.

“Chính là bạn sao?Anh Uyên kỳ “ _ Thẩm linh dao nắm chặt hai đấm tay trong lòng hồi hộp không thôi.

Đoạn Uyên Kỳ thở ra một hơi hai tay vuốt thẳng thấn đáp: “Được rồi kỳ thật anh thực thích ncô ấy đang ở ý định theo đuổi cô ấy”.

Thẩm Linh Dao xem ra một bộ dạng bị đá kích lớn.Cô trừng lớn mắt khốc lóc kể lể nói: “Anh Uyên Kỳ anh.. làm sao anh có thể ,chẳng lẽ anh không ra nhìn tâm ý của em đối với anh sao? Từ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt —— em bị gây rối anh giúp em giải vây sau đó em đã ta yêu anh nha!Em yêu anh hơn mười năm làm sao anh có thể không thích em chứ? Làm sao anh có thể”

“Tiểu Dao tâm ý của em anh hiểu được, chính là anh không thể nhận” _ Đoạn Uyên Kỳ nhẹ nhàng lắc đầu. “Yêu một người cũng không phải bắt buộc đối phương nhận tâm ý của mình em hiểu không?”

“Em không hiểu! Em hoàn toàn không hiểu!” _ Thẩm Linh Dao đột nhiên bịt lấy lỗ tai, kích động đứng lên. “Em chỉ biết em yêu anh cũng muốn anh yêu em ngoại trừ điều này ra em cái gì cũng không hiểu !”

“Nếu như vậy thật sự thật xin lỗi.” _ Trong nháy mắt trên khuôn mặt tuấn tú của Đoạn Uyên Kỳ tươi cười biến mất hầu như không còn ,trở nên một mảnh lãnh khốc.

“Thật xin lỗi?” Hấn lại có thể nói với cô thật xin lỗi?

Đoạn Uyên Kỳ mặt không chút thay đổi rồi nói tiếp: “Tiểu Dao đừng đem tình cảnh biến thành quá khó nhìn ,đừng để cho chúng ta ngay cả làm bạn bè , anh em cũng không được”.

“Em không thích nghe! Em không thích nghe “ _Sau khi to lớn hét xong Thẩm Linh Dao buông che cái lỗ tai hai tay lớn tiếng kêu khốc nói : “Em vĩnh viễn cũng sẽ không buông tha cho anh! Vĩnh viễn cũng sẽ không!”

Sau khi Khóc hô xong cô liền đầu đá lung tung rồi đi lầu lớn Đoàn thị xí nghiệp

Cô nhất định phải đi tra ra đối phương là ai cô nhất định phải ngăn cản anh Uyên Kỳ yêu người khác!

Nhìn nàng bóng lưng rời đi Đoạn Uyên Kỳ chỉ có thể thở dài.

Chỉ mong Tiểu Dao không nên một mực khăng khăng.

Còn có nếu cô dám liều lĩnh xúc phạm tới Nghê Dạ Hi hấn sẽ không để ý có làm thương giao tình hai nhà Đoạn,Thẩm hay không?bất luận cái gì cũng tuyệt đối sẽ không tha cho cô.

Thời gian trà chiều Nghê Dạ Hi như cũ không được rỗi rảnh. Cô mang theo Hứa Nhạc Nhạc đi vào nhà công ty bách hóa Địa nhai nhai tuần tra một cửa hàng nhỏ chuyên kinh doanh món nướng Phao Phù.

Trước kia lúc cửa hàng Phao Phù bởi vì kinh doanh không tốt thiếu chút nữa gặp phải số phận đóng cửa ,bởi vậy ông chủ tìm tới công ty tiêu thụ vạn năng trợ giúp cửa hàng Phao Phù của hấn trọng chấn sinh cơ.

Sau khi công ty tiêu thụ vạn năng tiếp nhận ,đầu tiên là an bài ba mươi cá nhân thử tới nhà hàng thưởng thức món nướng Phao Phù ,tiếp theo đem món ăn thử,tổng hợp sửa sang lại theo khẩu vị hoa phù, thay đổi vật liệu trong nhân bánh,thậm chí không tiếc an bài ông chủ lấy kinh nghiệm ,rất cục nửa tháng sau cửa hàng Phao Phù lại tiến lên,ngày nào công ty bách Địa nhai nhai cũng buôn bán thật tốt,khách tới xếp hàng chờ đợi mua

Ngày hôm nay lúc Nghê Dạ Hi cùng Hứa Nhạc Nhạc đã đến thì thấy công ty buôn bán hưng thịnh thuận lợi,ông chủ cùng với nhóm thợ cả bận đến tựa hồ không có thời gian nhàn hạ đến tiếp đón các cô.

“Nghê tổng chúng ta đến bên cạnh ngồi đi! Xem ra bọn họ còn đang rất vội trong chốc lát đây! “Hứa Nhạc Nhạc chỉ hướng cái bàn dùng bữa bên cạnh cửa hàng.

“Cũng được”. Nghê Dạ Hi chọn vị trí cách cửa hàng Phao Phù nhỏ gần nhất ngồi xuống, hai mắt qua lại nhìn hoàn cảnh chung quanh mình.

“Tôi đi mua ly cà phê cho ngài” _ Hứa Nhạc Nhạc để bao giấy tờ vừa lớn vừa nặng xuống rất nhanh rồi đi cửa hàng ,lên lầu một Tinh Buck đi mua cà phê.

Nghê Dạ Hi một mình một người ngồi ở trên ghế ngồi, tầm mắt cuối cùng dừng ở dòng người đang xếp hàng âm thầm buồn bực nói: “Những người này đều không phải đi làm sao? Tại sao lại rảnh rỗi đến xếp hàng mua Phao Phù?” _ Bất quá trái lại ngẫm lại nhờ những người khách nhàn nhả này cửa hàng nhỏ Phao Phù mới có thể buôn bán tốt như vậy.

Nhìn thấy khách nhàn đến lại đi cô không khỏi bắt đầu dờ ra

Tuần lễ trước cùng Đoạn Uyên Kỳ nếm qua một bữa cơm sau đó cô liền phát hiện trong đầu mình thỉnh thoảng sẽ hiện lên khuôn mặt luôn mang theo tươi cười nhả nhặn—— là Đoạn Uyên Kỳ mà lúc hần đang nhìn đôi mắt có thâm ý khác kia cũng làm cô khó có thể quên ,còn cảm giác được tìm đập nhanh một chút

Mỗi lần nghĩ đến hần nghĩ đi nghĩ lại cô không do tự chủ mặt đỏ tìm đập thậm chí bắt đầu đoán rằng giờ phút này hần đang làm những thứ gì, còn muốn chủ động gọi điện thoại cho hần, chẳng biết tại sao mỗi khi loại phản ứng xúc động này nổi lên làm cô không biết như thế nào cho phải.

Có khi cảm thấy tâm phiền ý loạn muốn ép mình đem hần trục xuất khỏi trí óc, hết lần này đến lần khác luôn làm sai ý nguyện. Càng không có ý không thêm nghĩ tới hần nữa hình ảnh của hần ở trong đầu càng sáng rõ, loại tình huống này lần nào cũng đúng.

Ôi loại này cảm giác mất mát buồn bã này thật khiến cho người ta chán ghét!

Đang lúc Nghê Dạ Hi nhìn chằm chằm dòng người xếp hàng sững sờ thì chợt đột nhiên giữa đám người có một bóng dáng lén lút khiến cho cô chú ý.

Cô nhanh chóng phục hồi tinh thần lại một đôi thủy mâu lợi hại nhìn chằm chằm nhất cử nhất động bóng dáng lén lút kia

Cái này vừa nhìn cô phút chốc tưởng lớn mắt phát hiện người nọ rõ ràng đang xếp hàng, trước hần là một vị quý phu nhân ! Nhìn kỹ người nọ lén lút vươn tay mục tiêu là cái vòng cổ trên gáy quý phu nhân!

Có lẽ là tên trộm kỹ xảo cao siêu quý phu nhân lại rõ ràng cũng chưa cảm giác được mình đã bị người đem thành dê béo theo dõi vẫn còn rất vui vẻ chen chúc ở giữa đám người, cùng một đồng người xếp hàng mua Phao Phù.

Mấy ngày hôm trước mới qua tin tức mới nhất thấy được loại tội phạm này phương pháp đặc biệt ăn cắp nhẫn, bông tai, vòng cổ của người ta, phương pháp thần không biết quỷ không hay rất lợi hại! Không nghĩ tới ngày hôm nay cô lại tận mắt thấy, nói gì thì nói cô cũng không thể làm bộ như không phát hiện.

“Đáng chết!” _ Nghê Dạ Hi thấp giọng rủa một tiếng bây giờ nhìn không nổi nữa. Cô tức khắc đứng dậy thẳng tắp hướng tên trộm mà đi.

Vốn muốn thừa dịp tên trộm không chú ý khi một phen bắt hần ai ngờ tên trộm kia vô cùng tinh táo vừa thấy cô thỉnh thoảng tới gần rất nhanh rút đi vòng cổ của phu nhân ra về không có việc gì, hướng mục tiêu cầu thang lầu một đi đến hiển nhiên là muốn chuồn. Mà người phu nhân kia giống như Nghê Dạ Hi đoán rằng căn bản không phát hiện vòng cổ của mình sớm không cảnh mà bay, vẫn như trước hưng trí ngẩng cao sắp hàng.

Nghê Dạ Hi lạnh xuống mặt cười có ý lên tiếng: “Vị tiên sinh phía trước xin chờ một chút”.

Người nọ thỉnh thoảng nhìn lại cô cũng không dừng bước chân lại vì thế bước chân cô đuổi theo nhanh hơn.

Trận này xô xao nhỏ này khiến cho dòng người xung quanh bắt đầu chú ý, có người liên tiếp nhìn quý phu nhân kia, tựa hồ cũng đã nhận ra bà khó chịu sờ sờ cái cổ trống rỗng lúc này mới cả kinh kêu lên: “Vòng cổ của tôi”

Lúc này Nghê Dạ Hi một phen đặt tại bả vai tên trộm trẻ tuổi gầy nhỏ thành công ngăn trở bước chân của hần. Cô lạnh giọng mở miệng: “Đem đồ vật giao ra đây, tôi sẽ tha cho anh một cái mạng”

Gã đàn ông nhỏ gầy mắt thấy người ngăn mình lại một là một cô gái bộ dáng hết sức mảnh khảnh, xinh đẹp nghĩ đến đối phương không có gì uy hiếp liền du côn du côn trả lời: “Cái gì vậy? Tôi không hiểu ý tứ của cô.”

“Muốn tôi nói rõ chút sao?” _ Nghê Dạ Hi thần nhiên nhún mày : “Cái vòng cổ trong túi anh”.

Gã đàn ông hai mắt không được tự nhiên lóe ra phủ nhận nói : “Tôi vẫn là không hiểu ý tứ của cô cái vòng cổ gì? Tôi không có thói quen đeo dây chuyền”

“Rất khó biết phải không?” _ Nghê Dạ Hi cười lạnh nói xong đột nhiên một phen nắm lấy vạt áo nhỏ gầy của gã đàn ông, một cái dùng sức quăng qua vai _____

Trong nháy mắt chỉ thấy gã nam tử chặt vật nằm trên mặt đất miệng không ngừng kêu rên vẫn còn gầy dựa không nổi!

Nghê Dạ Hi bất chấp mình mặc quần bó đến gối không kiên nhẫn chia một cước cao ba tấc, gót giày không nặng không nhẹ dẫm ở trên lồng ngực gã đàn ông làm cho hần thở không nổi.

Người vây xem càng ngày càng nhiều còn có người vì Nghê Dạ Hi làm việc nghĩa mà vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Mà bị quý phu nhân bị trộm vòng cổ thì đứng ở một bên chờ đợi về mặt cảm kích nhìn thấy việc nghĩa hăng hái Nghê Dạ Hi làm. Sau đó bảo vệ chạy tới thấy Nghê Dạ Hi nổi hung hãn như thế cũng chỉ có sùng sờ đứng ở một bên.

Mà trong bụng nổi giận Nghê Dạ Hi hoàn toàn không chú ý đám người chung quanh, cô tăng thêm lực đạp dưới chân giẫm cọt hỏi: “Anh rốt cuộc có hiểu ý của tôi không?”

Gã đàn ông sắp bị áp bách đến thở không nổi vội vàng gật đầu đáp lại.

“Tôi hiểu, tôi hiểu... tiểu thư nói cái này có đúng này không?” Hắn vội từ trong miệng túi lấy ra một vòng cổ kim cương lờ lờ tỏa sáng. Về mặt nịnh hót lấy hai tay dâng tới trước mặt Nghê Dạ Hi mời cô xem xét, rất sợ cô không hài lòng lại dùng dùng gót giày giẫm lên hắn.

Nghê Dạ Hi vươn đầu ngón tay mảnh khảnh theo vòng cổ kẻ trộm lấy từ trong tay túi xách ra đặt ở trước mắt xem kỹ một phen. Đến khi xác nhận vòng cổ này không có bị đánh tráo là thật không có lầm lúc này mới đem vòng cổ nắm chặt ở trong tay dự định đợi lát nữa đưa vật về chủ cũ.

Cô lộ ra nụ cười hài lòng nhìn quét bốn phía thấy trợ lý Hứa Nhạc Nhạc đang cầm hai ly cà phê giờ phút này đang há to miệng ngơ ngác nhìn mình và kẻ trộm nằm trên mặt đất tựa hồ nhất thời không thể tiếp nhận hành động anh hùng của cô.

Nghê Dạ Hi cũng không cảm thấy bất ngờ dù sao Nhạc Nhạc không biết cô sẽ biết Judo. Nhưng mà cũng không cần phải biểu hiện đến giật mình như thế chứ?

Nghê Dạ Hi thấy Hứa Nhạc Nhạc biểu tình ngây ngốc như cũ, tức giận cười hướng Nhạc Nhạc phất phất tay lúc này mới thấy Hứa Nhạc Nhạc chậm rãi di chuyển chạy tới.

“Nghê, Nghê Tổng đây là cái tình hình gì?” Cô vừa mới đi lên lầu mua cà phê, tại sao lên lầu một chút liền biến thành một màn hỗn loạn này chứ? Nghê tổng bây giờ nhìn lại chân tướng vốn là đặc biệt dừng mảnh.

. Nghê Dạ Hi thân nhiên phân phó Hứa Nhạc Nhạc báo cho cảnh sát.

Hứa Nhạc Nhạc nháy mắt hoàn hồn đứng vững tinh lực dồi dào trả lời: “Vâng!”

Lúc này nhóm bảo vệ công ty bách hóa mới tiếp nhận công việc chăm sóc kẻ trộm, mãi đến khi cảnh sát tiến đến xử lý, dòng người vây xem lúc này cũng mới lập tức giải tán.

Nghê Dạ Hi cầm vòng cổ đi đến trước mặt quý phu nhân lập tức phát hiện phu nhân quả nhiên thân thể không tầm thường. Trước tiên không nói chuyện, ban đầu cô theo kẻ trộm đoạt lại vòng cổ kim cương trong tay trị giá vài ca ra. Chiều theo túi sách LV trên cổ tay bề ngoài luồn vài sợi tổng hợp cùng với hình con rồng lột bên trên, hương thơm trên người làm bộ đồ nổi lên mức độ quý phái.

Cô không khỏi buồn bực: Người phụ nữ quý phái như vậy ra ngoài hẳn là sẽ có tài xế đi theo, tại sao lại tự mình chạy tới xếp hàng mua Pháo Phù chứ? Thật khiến cho người ta khó hiểu. Mà diện mạo phu nhân làm cô cảm thấy được có chút quen mắt rồi lại nghĩ không ra gặp qua tại nơi nào.

“Đồ của bà” . Nghê Dạ hi đem vật bị mất đưa cho chủ cũ vẫn không quên dặn dò. “Bà phải cẩn thận một chút, nơi công cộng là ăn cắp nhiều nhất. không có người đến giúp bà mãi đâu?”

Phu nhân vốn là ngượng ngùng trả lời: “Tôi tự mình tới mua là muốn cảm thụ một chút cảm giác xếp hàng mua đồ mới mẻ, lần trước ta ném qua pháo phù nhà hàng này liền nhớ mãi không quên, hôm nay mới đi qua, liền bảo tài xế thả tôi xuống không nghĩ tới gặp sẽ gặp chuyện không vui này” Tiếp theo phu nhân liền không ngớt lời cảm ơn: “Cám ơn cô cám ơn cô tiểu thư nếu không nhờ cô tôi nhất định sẽ khó sống mất. Vòng cổ này là lễ vật này theo tôi cùng chồng kết hôn đây ba mươi năm đấy! May mắn có cô ngăn chặn”

Phu nhân nắm tay Nghê Dạ Hi về mặt cảm tạ một chút cao ngạo cũng không có.

Nghê Dạ Hi cười cười nói: “Bà lần tới phải cẩn thận một chút nếu không lại sẽ trở thành mục tiêu cho bọn đạo chích ngấp nghé á!”

Vừa mới dứt lời Hứa Nhạc Nhạc liền dựa đi tới nhỏ tiếng báo cáo: “Nghê tổng cảnh sát đã tới chúng ta cũng nên trở về. Công ty điện báo có người khách đến thăm nghe nói tổng giám đốc bảo tới tìm cô”

Nghe như vậy Nghê Dạ Hi hướng phu nhân thật có lỗi nói: “Thật ngại tôi có việc phải đi trước, tạm biệt” Cô hướng phu nhân phất tay chào tạm biệt.

“Được tôi đây không quấy rầy cô cám ơn cô!” Phu nhân cũng vui vẻ phất tay. Mãi đến khi Nghê Dạ Hi rời đi phu nhân mới tỉnh linh nhớ tới mình rõ ràng đã quên hỏi danh tính đối phương thật sự là thất lễ đến cực điểm!

Bất quá không có vấn đề gì hữu duyên tự nhiên sẽ gặp lại.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Triền Khốc Mỹ Mi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Vừa về tới công ty Nghệ Dạ Hi liền vội vàng trở lại văn phòng một mặt là vội vàng xử lý ở công ty, công việc một mặt là tò mò tại sao cha muốn ai tự mình đến thăm.

Mà khi Nghệ Dạ Hi trở lại văn phòng nhìn thấy bình yên như thường, người đàn ông ngồi ở khu tiếp khách trên ghế sofa lon .khi cô nghi hoặc nhíu mày xác thực tin chính mình không quen biết người này.Nhưng mà Nhạc Nhạc lại nói người nọ là thông qua cha cô đến thăm hỏi cô

Cuối cùng là chuyện gì xảy ra?

Cho dù cảm thấy nghi hoặc Nghệ Dạ Hi vẫn là lo liệu đãi khách ,trước hết bảo Hứa Nhạc Nhạc dâng trà lúc này mới đi vào khu tiếp khách cùng người tới chơi tiến hành lần đầu tiên tiếp xúc.

“Xin chào tôi là Nghệ Dạ Hi.” Tuy nói đang ở thương trường nhưng cô vẫn không có thói quan tùy ý cùng người khác bắt tay ,cho dù đối phương là khách hàng lớn thì vẫn như thế.

Sau khi tự giới thiệu Nghệ Dạ Hi liền cùng khách nhân ngồi ở trên ghế sofa lon một người một bên cách nhau cái bàn trà.

Cô không để lại dấu vết mà quan sát đối phương ——Anh chàng này đầu bóng, mặc một thân Tây phục, trang phục Rolex bên ngoài cùng ,hai ngón tay giữa cũng khoắc lên chiếc nhẫn kim cương lớn, cho thấy tiền bạc của hắn.

Trên mặt bàn đặt một bó hoa hồng to đẹp,cô liếc mắt một cái liền mặt nhăn một đường mi —— Cô thật sự không hiểu cha muốn hắn tới là dụng ý gì?

“Nghê tiểu thư xin chào!Tôi họ ‘Vương’ tên ‘Hiếu Thích’ vốn là Tổng giám đốc Nghệ muốn tôi tự mình đến thăm hỏi cô.

Vương Hiếu Thích đứng lên đưa danh thiếp. Động tác này khiến chiếc nhẫn kim cương trên tay lóe lóa tỏa sáng làm Nghệ Dạ Hi cảm thấy chói mắt đồng thời cũng cảm thấy phản cảm.

Cô lễ phép cười nhạt tiếp nhận danh thiếp vừa thấy ——Danh thiếp ghi công ty cổ phần công ty hữu hạn nghiệp vụ nội dung chính là các loại thiết bị tập thể hình, thực phẩm khỏe mạnh,vân vân... tương tự ghi các công việc của công ty ,tầng lớp có chút danh tiếng.

“Xin chào”. Nghệ Dạ Hi tiếp tục cùng hắn khách sáo nói chuyện với nhau chờ hắn chủ động nói ra ý.

Sự tình là như vậy

Vương Hiếu Thích hắng giọng nói : “Từ lần trước ở bữa tiệc mừng sinh nhật tổng giám đốc gặp qua Nghệ tiểu thư ,sau đó tôi đã đối với Nghệ tiểu thư rất có thiện cảm. Lúc sau tôi hỏi thăm qua tổng giám đốc Nghệ thiết nhiều lần tổng giám đốc Nghệ mới bằng lòng chấp nhận tôi. Nhưng ông ấy bảo không biết ý tứ của cô như thế nào muốn tôi tự mình nỗ lực một chút.Cho nên tôi lo lắng đã lâu ngày hôm nay mới dám tiến đến mời cô cùng đi ăn tối ,không biết ý của cô thế nào?”

Nghê Dạ Hi đối với hắn hoàn toàn không có thiện cảm làm sao có thể sẽ nhận lời mời của hắn đây? Nhưng Vương Hiếu Thích và cha quen biết ,con gái phải nể mặt cha,cô cũng không tiện đuổi người

Việc này xem ra cô chỉ hiểu khách giả bộ từ chối khéo: “Chính là công ty nghiệp vụ bận rộn tôi chỉ sợ không thể đáp ứng.”

“Không sao tôi có thể đợi cô thu xếp xong” _ Vương Hiếu Thích cười tựa hồ sớm đoán được người đẹp sẽ trả lời như vậy cho nên khéo léo tìm cớ ở lại.

Nghê Dạ Hi rửa thăm một tiếng ngoài mặt miễn cưỡng cười vui nói : “Chính là theo tiến độ công việc hôm nay xem ra tôi sẽ bận đến khuya”

“Dù rất trễ tôi đều bằng lòng chờ” _ Vương Hiếu Thích âm thanh không nhanh không chậm rõ ràng.

Nghê Dạ Hi âm thầm nắm tay cố gắng áp lực lửa giận không vui xuống giữa ngực .Trong khoảng thời gian ngắn cũng không tìm được lời từ chối thích hợp ,chỉ có thể tạm thời ăn binh bất động đi từng bước tính từng bước.

“Anh đã kiên trì như vậy...” _Nghê Dạ Hi đứng dậy. “Vậy mời anh ngồi tôi vội đi trước” _Nói xong cô liền trở lại sau bàn công tác để hoàn thành đồng số liệu báo cáo chồng chất.

Hắn muốn chờ thì để cho hắn từ từ chờ đi! Dù sao thời gian tan việc cũng sắp đến rồi tới lúc tan việc thấy cô như trước bận rộn thức thoi người cũng sẽ tự động cáo từ?

Lời tuy như thế nhưng Nghệ Dạ Hi không biết là —— Vương Hiếu Thích căn bản là cái người không biết điều.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua ,trong khi đó Nghệ Dạ Hi đang cố gắng làm việc rất nhiều ,không biết tổng cộng hưởng chỗ vị trí Vương Hiếu Thích nhìn bao nhiêu lần —— Chỉ thấy hắn như trước ngồi ngay ngắn ở nơi đó, không còn tài liệu gì cũng xem tạp chí tựa như lão tăng bình tĩnh một mực ngồi yên,ngay cả vừa tiếng chuông vừa mới tan ca cũng không có quá nhiều đến hắn ,làm cho người ta cơ hồ cần hoài nghi hắn có phải đang ngủ hay không,nếu không sao có thể bình tĩnh như thế?

Mất thấy thời gian tan việc đã qua nửa giờ hán còn không có máy may di động làm Nghe Dạ Hi cảm thấy vô cùng nhụt chí và tức giận!

Từ ban đầu đến bây giờ cô luôn luôn bận rộn vội vàng đến lúc tan việc trôi qua hán như cũ ngồi ở chỗ kia cô thật sự cảm thấy buồn bức rồi lại không biết như thế nào cho phải.

Thật sự là kỳ quái Đoạn Uyên Kỳ cũng từng đi vào văn phòng như vậy quấy rầy qua cô, chính là vì cái gì lúc ấy cô lại không cảm thấy khó chịu như thế chứ? Nghĩ đến đây cô không khỏi đỏ mặt trong lòng bàn tay mơ hồ đỏ mồ hôi!

Vừa nghĩ tới Đoạn Uyên Kỳ trong đầu cô dần dần hiện lên một cái ý niệm

Chẳng lẽ phải như vậy sao?

Cô không do dự.

Nhưng khi 20' đã qua nàng phát hiện Vương Hiểu thích như cũ ngồi ngay ngắn tại chỗ thì cô liền quyết định cầm lấy di động đi hướng phía sau văn phòng có thiết lập thêm phòng nghỉ. Cô đè nén quả đấm kinh hoàng không thôi, bên trái ngực cầm di động một tay kia run rẩy đề xuống điện thoại bộ tìm kiếm một cái tên

Đoạn Uyên Kỳ 02-2776-58! 0

Cô nhìn chằm chằm màn ảnh di động biểu hiện tên cùng dãy số ngắn người thật lâu cuối cùng mới quyết định đề xuống phím——đỏ đỏ——đỏ đỏ

Không đầy một lát đầu bên kia điện thoại có người bắt máy. “Xin chào tôi là Đoạn Uyên Kỳ”.

Nghe thấy tiếng nói hán trầm thấp sang sảng cô cả người đều cảm thấy rung động ngay cả hô hấp cũng khó khăn lấy ôn hòa.

Một lúc lâu cô mới ngáp ngừng lên tiếng: “Vâng, là tôi Nghe Dạ Hi”.

Microphone một chỗ khác trầm mặc một lát mới truyền ra trầm thấp tiếng cười nói: “Thật là hiếm thấy đây là lần thứ hai cô chủ động tìm tôi. Cô thực biết tính thời gian,tôi vừa mới xuống phi cơ trở lại văn phòng liền nhận được điện thoại của cô. Chủ động gọi điện có chuyện gì không?”

Do dự sau một lúc lâu Nghe Dạ Hi mới khó chịu nói: “Anh,anh,anh có thể giúp tôi được không?”

“Giúp cô cái gì?”Ở một đầu điện thoại khác Đoạn Uyên Kỳ giật cao đôi mắt mi cảm thấy bất ngờ rất nhiều, lại nổi lên càng nhiều nghi vấn.

Cô từ trước đến nay là quật cường hiện nay lại có thể sẽ cầu hán giúp đỡ,thật sự là trời muốn mưa rồi

“Anh,anh....anh”

Nghe Dạ Hi áp ứng nửa ngày Đoạn Uyên Kỳ tính khí chờ đợi cũng tốt không có thúc giục.

Thật không dễ dàng!Cô nổi lên một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm nói: “Anh có thể tới đón tôi tan ca được không?”

Sau khi câu hỏi ra khỏi miệng Nghe Dạ Hi càng thêm đề lại trái tim,cảm thấy tim mình đập như nổi trống,dường như là nín thở đang chờ đợi hán đáp lại.

Không nghĩ tới hán không có hỏi nguyên nhân liền sáng khoái nhận lời:”OK.Chờ tôi vài giờ đi?”

Hô —— hán đã đáp ứng!

Nghe Dạ Hi lúc này mới nhẹ nhàng thở ra rốt cuộc kềm nén không được đỏ hai gò má nói: “Anh cho thời gian thuận tiện đi”.

“Như vậy nửa giờ sau được không? Đến dưới lầu công ty của cô tôi sẽ gọi điện thoại cho cô”.

Hán không phải không hỏi nguyên nhân mà là không vội ,mà hiện tại chờ gặp mặt tiếp tục làm rõ nghi vấn cũng không muộn.

“Được”

Sau khi cúp điện thoại Nghe Dạ Hi thở ra một hơi lấy điện thoại nắm đến thật chặt!

Cô cũng không hiểu được mình tại sao lại tìm hán giúp đỡ, trực giác đúng là muốn tìm hán. Có lẽ trên người hán làm cho cô có cảm giác tin tưởng!

Cô cứ thế nở nụ cười sáng lạn vô cùng.

Sau khi cúp điện thoại Đoạn Uyên Kỳ xách áo khoác âu phục muốn đi đến hướng công ty vạn năng tiêu thụ

Khi hán đi qua trước bàn làm việc của Mạch Quang Nghiễm, Mạch Quang Nghiễm đầu tiên là sững sờ rồi sau đó mới nghĩ đến điều gì đó lập tức truy hỏi: “Tổng giám đốc,tổng giám đốc ngài muốn lên đến nơi đâu?”

Bọn hắn vừa mới thử Newyork trở về ,vừa mới xuống phi cơ liền trở về công ty hiện tại tổng giám đốc lại không được rồi rảnh không biết muốn đến nơi đâu. Trải qua đường dài bay trên không hắn đã muốn cảm thấy mệt mỏi,tại sao tổng giám đốc thoát nhìn vẫn là tinh thần sáng láng như vậy?

“Hôm nay tới đây thôi anh tan ca trước đi, tôi có việc phải xử lý”_ Nói xong không để cho Mạch Quang Nghiễm tiếp tục cơ hội líu lo,xui khiến Đoàn Uyên Kỳ rất nhanh lên thang máy chuyên dụng tốc hành xuống bãi đỗ xe ngầm lấy xe, sau đó liền lái xe ra theo hướng công ty vụn vặt tiêu thụ công ty mà đi.

Đúng lúc tan việc nhét xe thật là khó khăn,nhưng may mắn hắn đã giao hẹn trong nửa giờ đến dưới lầu làm việc của Nghê Dạ Hi. Hắn gọi điện thoại thông tri báo cho cô,bất ngờ nghe thấy giọng âm thanh của cô mang theo một chút vui mừng,ngạc nhiên làm cho hắn lộ ra tươi cười theo.

Không có bao lâu liền thấy Nghê Dạ Hi cầm theo một đồng công văn đi xuống lầu. Mà phía sau cô lại đi theo một gã đàn ông hình dáng cường tráng.Cô mặt lộ vẻ khó khăn chỉ vào chỗ Đoàn Uyên Kỳ dừng xe không biết nói những thứ gì. Tên đàn ông kia nhìn xe Đoàn Uyên Kỳ liếc mắt một cái tâm không cam lòng không muốn rời đi.

Thoáng chốc Đoàn Uyên Kỳ biết đại khái là chuyện gì xảy ra.

Thấy Vương Hiểu Thích đi rồi Nghê Dạ Hi lúc này mới nhẹ nhàng thở ra. Cô cần môi dưới tận lực duy trì mặt không chút thay đổi đi đến bên cạnh xe Đoàn Uyên Kỳ ,thông qua cửa kính xe kéo xuống cùng hắn mặt đối mặt.

“Cám ơn anh”_ Cô không được tự nhiên nói cám ơn.

Đoàn Uyên Kỳ giật mi mắt về nhận. “Lên xe trước đi”.

Nghê Dạ Hi trong lòng không khỏi thấp thỏm lên xe, trong lòng bàn tay tự dưng bốc lên mồ hôi.

Đem xe một lần nữa chạy nhanh ra đi Đoàn Uyên Kỳ biết rõ vừa mới là chuyện gì xảy ra ngoài miệng lại cố ý hỏi: “Vừa rồi là chuyện gì xảy ra? Gặp phải phiền toái?”

“Đó là bạn bè của cha tôi, từ buổi chiều xuất hiện lúc sau liền luôn luôn không chịu rời đi bắt luận tôi nói rõ ,ám chỉ thế nào vẫn là không đi .Bất đắc dĩ tôi chỉ đành phải tìm anh giúp đỡ”_ Nghê Dạ Hi ngượng ngùng thừa nhận.

“Xem ra tôi phải nỗ lực nhiều một chút”_ . Đoàn Uyên Kỳ vẫn là duy trì tươi cười mắt thấy đối thủ cạnh tranh xuất hiện lại không một chút căng thẳng.

Hắn có tuyệt đối tự tin nếu Nghê Dạ Hi không phải đối với hắn nhìn với con mắt khác ,ngày hôm nay gặp phải phiền toái sẽ tuyệt đối không có thể tìm hắn giúp đỡ. Cho nên hắn vẫn là ở vào ưu thế tuyệt đối ,cũng nhất định phải thêm chút sức lực nữa.

Hắn tâm ý không rõ,lời nói nhất thời chọc đến Nghê Dạ Hi mặt đỏ tím đập!

Cô thở khẽ dốc một hơi vội vàng chuyển chủ đề : “Mấy ngày nay anh đi công tác à?”

“Ừ đã đi bốn ngày hôm nay mới vừa quay về văn phòng liền nhận được số điện thoại của cô chúng ta coi như hữu duyên.”_ Đoàn Uyên Kỳ tâm tình rất tốt nói.

Nghê Dạ Hi quay sang chải tóc không có trả lời Trên thực tế là luống cuống không biết nên trả lời như thế nào.

Hắn vừa mới nói câu “xem ra tôi phải nỗ lực” đó là có ý gì? Hắn chẳng lẽ không hiểu nói lập lờ nước đôi như vậy sẽ làm người ta miên man suy nghĩ sao? Cô không muốn tự mình đa tình,mối sợ ôm hy vọng quá lớn cuối cùng nhận được thất vọng cũng càng lớn nha!

Một trận trầm mặc đi qua Đoàn Uyên Kỳ dẫn đầu nhẹ nhàng mở miệng.

“Tôi không nghĩ tới cô sẽ tìm ta giúp đỡ cô thiếu tôi một lần.”

Nghê Dạ Hi nhất thời cảm thấy hai má cơ ở run rẩy. Không nghĩ tới hắn lại có thể là người như vậy đã giúp nàng một lần nhất định phải theo cô lấy lại. Cô nhìn sai hắn sao?

Cô cố nén xuống không vui hỏi: “Anh muốn thế nào?”

Đúng lúc này vừa mới gặp được đèn đỏ Đoàn Uyên Kỳ vững vàng dẫm ở phanh xe quay khuôn mặt tuần tú cười như không cười nhìn cô .Nhìn thấy được mặt cô hồng,tim đập lúc này mới lấy giọng khàn và nhỏ tiếng nói : “Tôi muốn cô tới nhà của tôi”.

Oanh một tiếng không biết là tức giận hay là thẹn đỏ mặt làm cho một cổ thẹn thùng tập trung ở trên hai gò má trắng như tuyết của cô ngay cả bên tai cũng đỏ.

Hắn thật sự là cái loại người mặt thú tâm gia hỏa sao? Cô nhìn nhầm sao? Vô số dấu chấm hỏi ở trong đầu Nghê Dạ Hi ong ong tranh cãi âm ỉ không ngớt.

“Khái ,khái nhà của anh?”_ Nghê Dạ Hi nuốt nước miếng một cái ra vẻ trấn định hỏi: “Khái ,khái nhà anh để làm chi?”

Thấy cô không khờng chế được bộ dáng Đoàn Uyên Kỳ thấp giọng cười khề.Cũng biết cô sẽ nghĩ lệch nhưng mà hấn lại yêu cực kỳ bộ dạng mặt hồng của cô,cảm giác cả người không hề giả tạo thành núi băng ngược lại là cô bé thân thiết đáng yêu—— lúc này mới xác thực là cô!

“Này”_ Cô không kiên nhẫn thúc giục.

“Cô đừng hiểu sai tôi mời cô đến nhà của tôi là vì bữa tiệc sinh nhật của mẹ tôi. Tám năm trước cô cũng tham gia đấy thôi. Nhớ rõ năm đó mẹ của tôi hình như rất thích cô,nếu bà ở tám năm sau lại nhìn thấy cô chắc chắn cảm thấy vui mừng.”_ Vốn đã nghĩ muốn hẹn cô đến đây, nhưng thật hay hấn đã có cơ mời cô đến,cái này hấn dám cam đoan cô hấn là không thể không đáp ứng”.

“Hóa ra là như vậy.”_ Nhẹ nhàng thở ra đồng thời Nghe Dạ Hi cũng vì ý nghĩ tà ác của mình mà cảm thấy thực ngượng ngùng. Cô cô giả bộ ra trấn định bộ dáng do dự hỏi: “Như vậy có tốt không?”

“Có chỗ nào không tốt sao?”_ Hấn mỉm cười lại hỏi.

“Được rồi.”_ Theo dõi hấn giống như mang theo ma pháp tỏa sáng hai tròng mắt,Nghe Dạ Hi chậm rãi gật đầu đáp ứng.

Bất quá chính là cái tiệc rượu công khai, trường hợp khó có thể...tại sao phải sợ hấn ăn mình chứ?

Tiệc rượu sinh nhật Đoàn gia phu nhân hiện trường giống như tám năm trước phô trương tái hiện, khác nhau chính là tiệc rượu này so với xu hướng HomeParty người tham dự hội nghị tựa hồ cũng là bạn bè thân,ngoài ra không có mời những người khác như là người ở công ty khách hàng hoặc là công ty hàng hiệu hay lui tới.

Cho nên cho dù Đoàn trạch bộ trí xa hoa nhưng ít đi so với năm đó.nơi này không có những kẻ đầu cơ xã giao thay vào đó không khí ấm áp hạnh phúc hơn nhiều.

Nghe Dạ Hi thừa lúc Đoàn Uyên Kỳ lái xe đi vào đoạn trạch trước,người liền cảm nhận được một cỗ hơi thở ấm áp .Vốn là buộc chặt cơ lập tức tắt cả đèn trầm tĩnh lại. Cô hít một hơi thật sâu cuối cùng nở rộ tươi cười.

Đoàn Uyên Kỳ đem xe giao cho người gác cổng sau đó lại đến bên cạnh cô,thấy cô nở nụ cười hấn không nhịn được cũng cười.

“Chuyện gì vui vẻ như vậy?”_ Hấn hỏi.

Nghe Dạ Hi nháy mắt thu lại tươi cười nhưng không có mặt lạnh ngược lại mang chút thẹn thùng nói: “Không có gì chính là cảm thấy được không khí này rất tuyệt, một chút cảm giác áp bách đều không có”.

Đoàn Uyên Kỳ biết cô nhất định là đang nhớ lại cảnh tượng giống vậy tám năm trước.

Hấn cười đáp: “Năm nay là mẹ tôi yêu cầu đơn giản hoá bữa tiệc sinh nhật,bà không cần đủ kiểu khách mời tặng lễ vật quý báu chỉ cần người trong nhà tụ tụ lại là được rồi”.

Nghe vậy Nghe Dạ Hi không đồng nhất sững sờ.

“Nhưng mà,nhưng mà tôi không phải là người nhà các người”_Những lời này buột miệng nói ra cô mới giật mình ,mình nói giống như có chút thất lễ nhịn không được đỏ mặt.

Đoàn Uyên Kỳ chỉ cười không nói nhưng hai tròng mắt lại thật sâu nhìn cô, ánh mắt kia có thâm ý khác.

“Đi thôi mẹ của tôi nếu thấy cô nhất định sẽ rất vui vẻ”.

Nghe Dạ Hi hơi chút sửa sang quần áo,sơi tóc trên người .Lúc này mới mang thấp thỏm bất an trong lòng theo Đoàn Uyên Kỳ đi đến gần Đoàn phu nhân.

Vừa nhìn thấy đang bận rộn hàn huyên cùng bạn bè thâm giao,Đoàn phu nhân này gương lương thiện làm cho Nghe Dạ Hi ngây ngốc tại chỗ

Hai ngày trước cô ở công ty bách hóa địa Nhai Nhai bắt tên trộm ,lúc ấy phu nhân bị trộm vòng cổ phu nhân lại là Đoàn phu nhân? Có phải thật trùng hợp hay không?”

Đoàn Uyên Kỳ không chú ý tới diễn cảm khác thường của cô,hấn đi đến bên cạnh mẹ,nắm tay của mẹ đi đến trước mặt Nghe Dạ Hi nói: “Mẹ còn nhớ rõ vị tiểu thư này không?”

Đoàn phu nhân vừa nhìn thấy Nghe Dạ Hi thoáng chốc tròng lớn mắt tiếp theo liền kinh hi kêu lên: “! Là cô! tiểu thư tốt bụng”

Nghe Dạ Hi ở tại ánh mắt nghi hoặc của Đoàn Uyên Kỳ nghi xấu hổ cười trả lời: “Cô có khỏe không lại gặp mặt hóa ra cô chính là Đoàn phu nhân”.

“Ai da! Ngày đó vốn là cảm ơn cô,cô lại vội vội vàng vàng bỏ đi tôi cũng đã quên hỏi tên của cô,sau khi về nhà tôi còn phiền muộn rất lâu đấy”_ Đoàn phu nhân hai tay nắm chặt hai tay Nghe Dạ Hi lòng cảm kích không cần nói cũng hiểu cảm giác đối với Nghe Dạ Hi thật là tốt tiêu thẳng đến điểm cao nhất.

“Tôi đúng là nhắc tay làm phiền!”_ Đoàn phu nhân nhiệt tình làm cô cảm thấy thực ngượng ngùng nhưng lại cảm thấy ấm áp tựa như tám năm trước cũng thế.

Đoàn Uyên Kỳ hai tay vòng ngực bạn tới mắt mà vẫn thông dong mở miệng: “Xin hỏi hai vị có ai vui lòng tốt bụng tháo gỡ nghi hoặc của tôi? Các người tại sao bộ dạng rất quen như nhau?”

“Mấy ngày hôm trước mẹ không phải đề cập với con chuyện vòng cổ cha tặng mẹ suýt chút nữa bị trộm sao?”_ Thấy Đoàn Uyên Kỳ gật đầu Đoàn phu nhân lại nói tiếp: “Lúc ấy ra tay giúp mẹ lấy lại vòng cổ chính là cô gái tốt bụng này! Ngày đó mẹ còn nghĩ có duyên nhất định sẽ gặp lại quả nhiên mẹ và cô ấy có duyên!”

“Mẹ có biết cô ta là ai không?”_ Đoàn Uyên Kỳ giờ lên hàm dưới hướng Nghe Dạ Hi chỉ .

“Ách ai?”

“Nghe Dạ Hi ,con gái tổng giám đốc Nghe ‘ ‘ công ty tiêu thụ vạn năng”,tám năm trước cũng từng tới tham gia qua bữa tiệc sinh nhật mẹ có nhớ không?”

“Cái gì?Cô là cô bé năm đó?”_ Đoàn phu nhân vừa mừng vừa ngạc nhiên hỏi.

Nghe Dạ Hi ngượng ngùng gật đầu.

“Thật sự là duyên phận”_ Đoàn phu nhân không kềm được ại cảm thán lên ,thật là duyên phận kỳ diệu. “Cháu hôm nay tại sao lại đến đây? Uyên kỳ mời cháu tới sao?”.

“Dạ đúng”. Nghe Dạ Hi lén nhìn Đoàn Uyên Kỳ liếc mắt một cái đã thấy hân mang theo ý cười hai tròng mắt cũng nhìn mình,cô cảm thấy được trong thân thể có nắm lửa đang dồi dào thiêu đốt lên muốn đem cô hòa tan

Đoàn phu nhân từ đầu tới cuối nắm chặt hai tay Nghe Dạ Hi không buông. Lúc này bà tựa hồ phát hiện cái gì bắt đầu đem hai người bọn họ từ trên xuống dưới, trái phải,phải trái đều nhìn một lần sau đó ám muội nở nụ cười.

“Con trai con nói thực ra Dạ Hi và con là quan hệ như thế nào?”

Đoàn Uyên Kỳ nhú mày trả lời: “Mẹ tại sao không hỏi cô ấy?”

Đoàn phu nhân quay đầu hỏi: “Dạ Hi cháu có phải là bạn gái uyên kỳ hay không?”_ Nếu như là đúng bà tuyệt đối giờ hai tay hai chân tán thành,bà càng nhìn Dạ hi càng thích thế nào!

“Không phải, không phải.”_ Nghe Dạ Hi nhanh chóng lắc đầu phủ nhận.

“Không phải?”_ Đoàn phu nhân rõ ràng rất thất vọng. Nhưng mà bà rất nhanh liền phản chấn tinh thần thay con trai nói chuyện: “Dạ Hi cháu không nên nhìn Uyên Kỳ một bộ dạng công tử nhà giàu,lúc chưa tiếp nhận sự nghiệp trong nhà thì nó đã từng giao tiếp với mấy người bạn gái; nhưng mà từ khi trở về từ Đài Loan tham gia làm chủ ‘Đoàn thi’ sau đó liền không có dính líu tới bất cứ cô gái nào.Cũng chưa từng thấy nó đưa bất cứ cô gái nào về nhà đến cho cô xem,điểm này cô có thể cam đoan nha”_ Đoàn phu nhân suýt chút nữa giờ tay phải lên thề.

Nghe Dạ Hi càng nghe càng xấu hổ cuối cùng ngay cả tầm mắt cũng không dám đối diện Đoàn Uyên Kỳ đành phải buồn bực đầu không nói.

“Mẹ hại con thật ngượng ngùng”_ Đoàn Uyên Kỳ nhẹ nhàng nắm cổ tay phải Nghe Dạ Hi bị mẹ cầm đem tay cô thoát khỏi bị mẹ nắm giữ. “Cô cả mới tới đây mẹ nhanh đi cùng cô tâm sự nghe nói cô mang theo trang sức Saint Laurent mới muốn tặng mẹ”

“Ai da! Mẹ ở đây có phải trách mẹ quấy rầy các con hay không?”_ Đoàn phu nhân che miệng ha ha cười nói: “Được được được không quấy rầy các con mẹ tìm cô cả tiếp đãi chứ? Đêm Hi chơi vui về!nhớ thường đến nhà cô chơi!”_Sau đù kiểu dạn dỏ Đoàn phu nhân mới cam tâm rồi đi để lại lời chăm chọc tại chỗ hai người.

“Ừm tôi nghĩ tôi muốn đi dạo?”_ Nghe Dạ Hi buồn bực nói. Cô cúi đầu theo dõi tay hân nắm chặt cổ tay mình,bàn tay to này chưa từng có cảm giác thân mật làm cho cô tim đập nhanh!

“Tôi đi cùng cô”_ Đoàn Uyên Kỳ buông ra bàn tay nắm chặt cô,hai tay đút vào túi quần đi theo phía sau lưng cô.

Bọn họ một trước một sau chậm rãi tản bộ vòng quanh đoạn trạch . Theo bản năng Nghe Dạ Hi đi vào phía sau sân Đoạn trạch ,nơi kia cô từng bị Thẩm Linh Dao đánh một bạt tai .

Nơi này yên tĩnh và sân trước ấm áp náo nhiệt đã hình thành đối lập thật lớn. Cô hồi tưởng lại mình lúc trước cùng Thẩm Linh Dao ở trong này động thủ đã cảm thấy có chút buồn cười ,buồn cười rất nhiều ngoài ra vẫn có chút tức giận.

Nếu không phải Thẩm Linh Dao cầm đơn khám nghiệm tổn thương uy hiếp cô,cô cũng sẽ không rời khỏi Đài Loan lâu như vậy .nghĩ đến năm đó bị chọc tức cô bắt đầu cảm thấy có chút buồn.

Đang suy nghĩ gì? Từ đầu đến cuối ở sau lưng cô im lặng không nói Đoàn Uyên Kỳ hỏi.

“Anh có mang thuốc không? Có thể cho tôi một điếu không?” _ Cô xoay người đến gần bỗng nhiên hấn hỏi được

Đoạn Uyên Kỳ cười nói: “Con gái hút thuốc không hấp dẫn”.

“Toàn là chủ nghĩa của con trai” _ Cô hừ lạnh.

Đoạn Uyên Kỳ chau mi cảm thấy được tình huống rất có hứng thú liền đưa cho cô một điếu thuốc, vẫn còn vì cô hút thuốc mà trong lòng thầm nghĩ lo lắng cô sẽ sặc thuốc giống như năm đó

Ai ngờ cô lại thông thạo hút thuốc một chút bộ dạng sặc cũng không có?

“Cô học được hút thuốc rồi.Cô có thói quen hút thuốc sao?”

“Mấy năm trước rời khỏi Đài Loan,tôi hút thuốc tương đối hưng ác,về sau lại cảm thấy hút thuốc tổn thương phổi lại tổn hại sức khỏe lúc sau liền không bao giờ hút nữa. Ngày hôm nay xem như ngoại lệ.”

Không biết là cố ý hay là vừa vận nhớ tới Đoạn Uyên Kỳ như có suy nghĩ gì nói: “Tôi nhớ được cô tám năm trước còn bị sặc chết đi sống lại”

Nói đến tám năm trước khiến cho người khác thẹn thùng một màn. cô mặt đỏ lên tay cứng tại không trung,trong khoảng thời gian ngắn không thể nhúc nhích cảm giác muốn phát sinh cái gì

Đoạn uyên kỳ đột nhiên tới gần cô đưa tay lấy xuống điếu thuốc trong tay cô dập tắt,sau đó thuận tay ném đi,trong nháy mắt nghiêng thân tới gần cô thấp nói : “quay lại quá khứ một chút được không?Tôi thực nhớ môi của cô”

Nghe Dạ Hi căn bản phản ứng không kịp nữa chỉ có thể trơ mắt nhìn thấy hấn cúi đầu hôn hít mình.

Môi của hấn lại mềm vừa nóng giống kẹo đường nhẹ nhàng chậm chạp lướt qua môi cô,mà lưỡi của hấn như là trấn an, hoặc như là giễu cợt lần nữa ở trong miệng cô xuyên làm cho cô không biết làm thế nào!

Trong ngực toàn bộ dưỡng khí tiêu hao hết.cô giống như sắp hít thở không thông,hoi thở gấp càng ngày càng kịch liệt thậm chí chia hai tay nắm ở cổ hấn giống như không bao giờ muốn khống chế tình cảm của mình đối với hấn nữa

Cô để mặt hấn cọt nhả mình như vậy cũng đã thay mặt cô,kỳ thật chẳng hề ghét hấn sao? Thậm chí ...thậm chí còn có thể là thích hấn! Cô thích hấn

Vừa hôn xong Nghe Dạ Hi lại đi vào bối rối không biết nên làm thế nào cho phải, ý niệm đầu tiên trong đầu chính là xoay người muốn chạy trốn.

Đoạn Uyên Kỳ nhanh chóng đưa tay giữ chặt cô nhứt chỉ nói: “tôi biết tôi mạo phạm cô thật sự thật xin lỗi.” _ Đối với cô hấn luôn là như thế này,có lẽ hấn đợi lát nữa lại phải ăn một cái tát nữa đây! Hấn cười khổ nghĩ.

“Biết, biết là tốt rồi.” _ Nghe Dạ Hi cắn môi dưới hừ nói. “Ông trời môi thật nóng!”

Thật sự thật có lỗi nhưng tôi phải nói với cô hôn môi mùi vị rất tuyệt” _ Hấn giả vờ thoải mái mà nói.

Cô đỏ mặt thấp nguyên rủa: “Chết tiệt”

“Tôi nghĩ có lẽ tôi nên chịu trách nhiệm mới đúng.”

“Không cần tôi cũng không phải cho anh”. Cô cười lạnh.

“Được rồi!” Đoạn Uyên Kỳ đi đến trước mặt cô hơi cúi thân hình cao lớn cùng với cô mắt đối mắt,,làm cho cô thấy rõ tình cảm bản thân trong mắt của hấn. Đoạn Uyên Kỳ thẳng thắn nói:

“Tuy rằng cô luôn khuôn mặt lạnh giống như toàn bộ thế giới đều sụp đổ,lại giống như không thân thiện quả thực là tòa núi băng. Nhưng bộ dáng bướng bỉnh ngược lại làm tôi muốn chăm sóc cô”. Hấn tạm dừng nói thẳng không che đậy: “tôi thích cô không có lý do chính là thích cô ,không biết cô có bằng lòng cho tôi cơ hội để cho tôi giao du với cô hay không?”

Nghe Dạ Hi cảm thấy được tim cô sắp ngừng đập,tri giác mất đi. Cô một tay đè ngực chỉ cảm thấy được trái tim ùm ùm đập không ngừng,được không biết như thế nào cho phải đành phải im lặng không nói

Cô căn bản không có ý từ chối ,thậm chí bởi vì hấn đã mở miệng hơi thở cô mới thở gấp. Nếu không phải hấn mở miệng trước có lẽ cô sẽ kiềm khắc chế không chủ động nói ra rồi!

“Được không?” Hấn tập trung vào mắt của cô mời cô nhìn thấy thành ý của mình.

Như là bị ánh mắt của hấn mị hoặc cô chậm rãi gạt đầu hấn cười vui vẻ

Bạn đang đọc truyện *Tình Triền Khốc Mỹ Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8

Vì thế Đoạn Uyên Kỳ và Nghê Dạ Hi bắt đầu chính thức kết giao.

Bọn họ giống như là một đôi bạn tình tuổi trẻ, trong thời gian sau thường thường dính cùng một chỗ, chia sẻ công việc lẫn nhau đạt thành tựu cao, cùng sinh hoạt hi nộ ái ố.

Tại thời gian ngày nghỉ bọn họ sẽ cùng đi giúp vú bán đồ ăn, cũng vì thế quầy hàng làm ăn càng thêm tốt vô cùng, làm vú biết bọn họ đang kết giao sau đó cũng hết sức kinh ngạc vui mừng, càng vui khi thấy bọn họ tiến một bước phát triển.

Vú còn vỗ vỗ đắc ý nói: “Hừ! Từ lần đầu tiên nhìn thấy Uyên Kỳ vú đã biết các con có vấn đề! Vú đã biết sẽ thăm thiết thế này!”

Bộ dạng vú vui vẻ làm cho bọn họ nhìn cũng cảm thấy mỉm cười.

Cứ như vậy trải qua mấy ngày nay ở chung bọn họ càng thêm hiểu biết lẫn nhau, làm Đoạn Uyên Kỳ bất ngờ chính là đỡ xuống mặt nạ lạnh như băng Nghê Dạ Hi thật xinh đẹp đáng yêu không ngờ, khi hấn trêu đùa động một chút lại đỏ mặt làm cho hấn trêu nên không thôi!

Ngày hôm nay Đoạn Uyên Kỳ tại 6 giờ rưỡi thì rời khỏi văn phòng, khoảng 7:10 đi đến văn phòng Nghê Dạ Hi quả nhiên thấy cô vẫn đang làm việc, bộ dạng dự định treo đèn chiến đấu ban đêm. Cùng cô kết giao lúc sau hấn mới rõ cô là cái người từ đầu đến cuối làm việc điên cuồng.

Mỗi ngày hấn sau khi tan việc đều sang đây một chuyến, dùng hết các phương thức cắt đứt công tác của cô, cuối cùng cô mang theo không tình nguyện cùng nhau cùng đi ăn tối.

Hôm nay đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Đoạn Uyên Kỳ vừa đến, bên ngoài phòng làm việc Nghê Dạ Hi _ Hứa Nhạc Nhạc lập tức vui vẻ theo trên ghế ngồi nhảy dựng lên thân thiện hô: “Đoạn tổng ngài tới rồi!” _

Nghê tổng vẫn đang vội vàng nhờ có Đoạn Uyên Kỳ cứu vớt cô thoát khỏi nỗi khổ vực sâu mỗi ngày tăng ca

Gần đây bởi vì Đoạn Uyên Kỳ mỗi ngày đều tới quầy rầy Nghê tổng làm công việc, làm Nghê tổng không thể không tan ca sớm một chút mà đi theo, tan ca sớm cô cuối cùng cũng có thể tham gia các hoạt động quan hệ bạn bè, nếu không cô sẽ mau chóng không ai thèm lấy đến lúc đó ai tới chịu trách nhiệm?

“Mừng không? Các cô một lát cũng có thể tan ca.” Đoạn Uyên Kỳ nhả nhặn trên khuôn mặt mang theo ý cười.

“Dạ dạ! Đoạn tổng ngài mau vào đi thôi tôi đang gấp gấp bây giờ rưỡi sẽ tham dự buổi họp bạn bè” _ Hứa Nhạc Nhạc thỉnh thoảng nâng tay xem, bên ngoài khẩn trương không cần nói cũng hiểu.

Đoạn Uyên Kỳ lắc đầu bật cười như thể Nhạc Nhạc mong muốn tiến vào văn phòng.

Như cũ hấn đoán Nghê Dạ Hi căn bản không chú ý hấn đến.

Cô một tay chống cằm mắt long lanh nước nhìn chằm chằm số liệu báo cáo trên mặt, vô ý thức cắn cây bút trong tay phải làm vào trong trầm tư

Hấn lẳng lặng nhìn cô, phát hiện bất kể cô là cái dạng biểu tình gì mình cũng yêu cực k, mỗi lần nhìn thấy cô hấn không thể lập tức một phen gắt gao ôm cô

Nhìn đủ rồi sau đó thì khi chậm rãi tới gần mà cô căn bản không phát hiện sự tồn tại của hấn còn thấp giọng thì thầm tự nói không biết nói cái gì đó để cho hấn cảm thấy cô vừa đáng yêu lại buồn cười.

Bỗng nhiên hấn vươn tay hai tay, một trái một phải đặt tại bàn công tác giống một bức tường rắn chắc vây quanh tại cô, đem cô ôm tại thế giới của mình.

Bên cạnh bàn bất thành linh xuất hiện một đôi bàn tay to làm Nghê Dạ Hi nho nhỏ hoảng sợ!

Cô buông ra công việc trong tay, sau đó dựa vào hướng trong lòng ngực của hấn mang theo ý cười gắt giọng: “Anh định hù chết em à?”

Lúc này Đoạn Uyên Kỳ chú ý tới bên cạnh bàn công tác bày đặt một bó hoa hồng đỏ theo thường lệ hỏi: “Vị Vương tiên sinh kia lại tặng hoa sao?”

Vị Vương tiên sinh này chính là Vương Hiểu thích.

“Dạ! Hấn chỉ tặng hoa người không xuất hiện em bảo người cửa hàng bán hoa chuyển cáo hấn đừng tặng nữa vẫn là vô dụng.” _ Nghê Dạ Hi vì thế cũng

cảm thấy quấy nhiễu không thôi.

“Quên đi em coi như làm mỗi ngày cũng có hoa làm phần thưởng đừng đi phiền não nữa” _ Đoạn Uyên Kỳ nghiêng nửa thân hình môi mòng áp tại tai của cô bờ nói nhỏ: “Cục cưng đã đói bụng chưa? Đi ăn cơm được không?”

Nghe Dạ Hi thẹn thùng trách mắng: “Không nên gọi em là cục cưng thật buồn nôn nha!”

“Em vốn là cục cưng của anh! Vì cái gì không thể gọi?” _ Hấn bởi vì ý cười mà hơi gấp đôi mắt yêu thương nhìn cô về mặt thẹn thùng.

“Được rồi! Đây không phải là điểm tựa” _ Nghe Dạ Hi xoay người đối mặt hấn,ngón trỏ mảnh khảnh chỉ vào hấn lời mang cảnh cáo nói: “Em cảnh cáo trước ,anh hôm nay không được áp em tan ca,Em có rất quan trọng rất quan trọng văn kiện khẩn cấp hôm nay nhất định phải chuẩn bị cho tốt!” _

Ngày mai mặc dù là ngày nghỉ phép cô vẫn là dự định đến công ti tăng ca đây!

Đoạn Uyên Kỳ du côn du côn cười nói: “Nếu anh mạn phép muốn nh?”

“Anh!” _ Nghe Dạ Hi cắn môi dưới hai gò má tức giận hai mắt trừng hướng hấn.

“Ngoan ngoãn đi,nếu không anh sẽ huỷ hoại em không thể làm việc. Còn nhớ rõ em đã đồng ý anh chuyện gì không? Chúng ta mỗi ngày đều phải cùng nhau ăn bữa tối,trừ phi có bữa tiệc từ chối không được,còn nhớ rõ không?” _ Hấn lạnh lạnh nhắc nhở.

“ây!” _ Nghe Dạ Hi nhứt chí không thôi.

“Ngoan! Em dọn dẹp đồ vật chúng ta ăn bữa tối xong sau đó anh sẽ giúp em,cùng nhau làm hoàn hảo được không?” _ Đoạn Uyên Kỳ vừa đám vừa xoa phải muốn cô không thể không đầu hàng.

“Anh cũng nói như vậy em có thể nói không sao?” _ Nghe Dạ Hi lườm hấn một cái ngoan ngoãn đứng dậy ,chỉnh đốn văn kiện khẩn cấp này tắt cả cắt vào trong cặp làm việc của cô.

Đoạn Uyên Kỳ nhận lấy chiếc cặp công việc trọng lượng không nhẹ kia của cô,một tay nắm tay nhỏ bé mềm non của cô đi ra ngoài miệng nhắc đi nhắc lại nói : “Trước kia em còn chưa có cùng anh ở cùng một chỗ ,thời gian bận rộn đến hôn mê bất tỉnh,ba bữa cơm cũng không bình thường ,anh là chưa có quyền can thiệp; nhưng hiện tại em theo anh ở cùng một chỗ ,anh không cho phép em ngược đãi chính mình như thế.Anh nói rồi sẽ chăm sóc em thật tốt, chính là muốn đem em nuôi đến béo béo mập mập.” (giống nuôi heo quá vậy=’=)

“em,em mới không cần béo béo mập mập!” _ Cô kích động ồn ào nhưng lại cảm thấy thực uất tức. Cùng hấn kết giao sau đó cô mỗi ngày đều quả thật vui vẻ —— sống đến hơn hai mươi tuổi chưa từng cảm thụ qua hạnh phúc. Càng cùng hấn ở chung cô phát hiện mình đối với hấn ý lại, yêu thích đều càng thêm sâu.

Trước kia đau khổ hoặc vui sướng đều chỉ có thể chính mình tiếp nhận, hiện tại lại có thể cùng hấn chia sẻ,cái cảm giác cùng chung hoạn nạn này thật sự là tốt đến ngây người!

Giọng điệu cô kích động dẫn tới Đoạn Uyên Kỳ tiếng cười sang sảng

Hứa Nhạc Nhạc vừa thấy bọn họ đi tới liền tò mò hỏi: “Đoạn tổng chuyện gì vui mà cười như vậy?”

Nghe Dạ Hi mắt thấy Hứa Nhạc Nhạc đã sắp mặc áo khoác ngoài xong xuôi,cặp cũng đã ở trên tay một bộ đội cô đi rồi sẽ vọt đi liền tức giận hừ nói: “Hứa Nhạc Nhạc cô lại muốn đi gặp gỡ bạn bè sao?”

Dạ! Hứa Nhạc Nhạc đỏ mặt trả lời.

“Được rồi nhanh đi” _ Nghe Dạ Hi hướng cửa thang máy khẽ giương lên hàm dưới,chưa tới vài giây đồng hồ Hứa Nhạc Nhạc đã muốn vọt vào trong thang máy không thấy bóng dáng.

Nghe Dạ Hi cùng Đoạn Uyên Kỳ liếc mắt với nhau một cái bật cười nói: “Hứa Nhạc Nhạc này vợ và lập gia đình như vậy? Giống đầu tàu rõ thật là...”

Đoạn Uyên Kỳ dắt cô đi vào thang máy chuyên dụng ẩn xuống phím tầng trệt chờ thang máy vững chắc hạ xuống,khi hấn quay đầu nhìn cô cười hỏi: “Vậy còn em?Không vội gì cho anh à?”

Nghe Dạ Hi đột nhiên ửng đỏ mặt ấp úng nói: “Anh,anh đang ở đây nói cái gì!” _ Đoạn Uyên Kỳ chỉ cười không nói.

Trải qua trong khoảng thời gian ở chung này hấn cảm giác thật sâu được mình và cô gần như hoàn mỹ phù hợp ,hắn độ mai sau người được chọn làm vợ của hấn ngoại trừ cô _Nghe Dạ Hi ra không có nghĩ tới người thứ hai. Nhưng hấn sợ cô sợ hãi cho nên hấn sẽ tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi một chút.

Nghe Dạ Hi em chạy không thoát!

Sau khi dùng xong bữa tối Nghe Dạ Hi về nhà tắm rửa một cái ,lau xuống lớp trang điểm trên mặt cùng kính sát tròng mang mắt kính bình thường và mặc một thân quần áo ở nhà cùng Đoạn Uyên Kỳ cùng nhau trở lại tư nhân nhà trọ của hấn.

Thình thoảng bất được nhàn rồi bọn họ sẽ cùng nhau ở tại nơi này xem đĩa phim, hoặc là gặp phải quấy nhiễu thì cũng có thể cùng nhau giải quyết.

Đêm nay Nghe Dạ Hi mang theo một ít đồ lớn công văn tiến vào nơi này của Đoàn Uyên Kỳ. Chỉ thấy trong phòng khách trên bàn trà chất đầy kẹp công văn mà Nghe Dạ Hi thì cuộn tròn ở bàn trà tại ghế sofa, lúc rảnh rồi thật sự mà chuyên tâm phê duyệt công văn.

Đoàn Uyên Kỳ không có âm thầm về phòng trước gọi đầu

Rửa mặt chải đầu xong hần vác lên một đầu ướt trở lại tiến đến phòng khách, cái gì cũng không làm an vị ngồi ở trên ghế sofa nhìn đối diện cô.

Có lẽ là một mối xử lý một lượng lớn công văn đến một nửa cô lại ngủ thiếp đi như vậy

Giờ phút này Nghe Dạ Hi son phấn trên mặt chưa lau sạch, tóc dài tự nhiên rối tung ở trên vai, cảm giác lúc ngủ tăng thêm phần tính trẻ con; mà g trên sống mũi cô mắt kính đã muốn trượt xuống cô cũng chưa phát giác. Hần mềm nhẹ cười đứng dậy đi đến bên cạnh cô trước gỡ xuống mắt kính của cô lại đem cô một phen ôm lấy.

Nghe Dạ Hi miễn cưỡng mở mắt ra vừa thấy là hần liền đưa tay ôm cổ hần, nhấc đầu tựa vào vai hần, thoải mái giống như mèo con được yêu thương tiếp tục đi vào giấc ngủ

“Mau ngủ”. Hần nói nhỏ.

Sau khi đem cô ôm ấp Đoàn Uyên Kỳ đắp kín chăn bông lại cho cô, nhìn cô một lúc lâu mãi đến khi hần cảm thấy được thỏa mãn lúc này mới đi ra cửa phòng đi vào thư phòng.

Ban đầu khi cô đang bận rộn hần chỉ cô lấy quan sát nhất cử nhất động của cô, hiện nay cô ngủ hần còn có việc chưa xử lý hiện tại đối là hần bận rộn

Leng keng —— leng keng —— đinh đinh đang đang đinh ——

Cách ngày sáng sớm đột nhiên không biết từ đâu truyền tới một trận chuông điện thoại di động ở bên trong vang lớn!

Ngủ ở trên ghế sofa Đoàn Uyên Kỳ tỉnh lại trước, tìm một lúc lâu mới phát hiện tiếng chuông đến từ điện thoại nằm ở trên thảm, tay mang theo buồn ngủ hần không muốn nghĩ liền lập tức bắt máy ——

“Xin chào tôi là Đoàn Uyên Kỳ.”

Điện thoại kia quả thực là một trận lặng im buồn chán

Đoàn Uyên Kỳ nghi hoặc nhíu mày nhắc lại nói: “Xin chào tôi là Đoàn Uyên Kỳ xin hỏi là ai vậy?”

Điện thoại đầu bên kia sau khi người xác định chính mình không có nghe sai đột nhiên tuôn ra một tiếng: “Tại sao lại là anh? Anh Uyên kỳ?”

Cái này đúng là Đoàn Uyên Kỳ hoàn toàn thanh tỉnh đồng thời cũng phát hiện chuyện hần và Nghe Dạ Hi kết giao có lẽ đã nổ bung. Lúc trước bọn hần ước định qua phải đợi tình trạng kết giao ổn định một chút mới tiếp tục công khai.

Bất quá hiện tại cũng là thời gian công khai

“Tiểu Hi đừng kích động đích thật là anh.”

“Anh, anh, anh... anh anh Uyên Kỳ anh nói thực ra tại sao anh lại nhận điện thoại của Tiểu Dạ? Rốt cuộc là sao lại thế này? Tiểu Dạ đâu?” _ Hạ Tri Hi gần như bệnh tâm thần chất vấn.

Đoàn Uyên Kỳ ở trong đầu nhanh chóng sửa sang lại, Tiểu Hi giống như súng máy liên phát hỏi, sau khi bình tĩnh liền trả lời: “Tiểu Hi anh và Tiểu Dạ đang kết giao hiện tại Tiểu Dạ đang ở trong phòng anh”

“Cái gì?!” _ Hạ Tri Hi hiển nhiên nhất thời không thể tiếp nhận.

“Đã giấu giếm mọi người thật sự xin lỗi” _ Đoàn Uyên Kỳ lấy hai câu nói đơn giản để giải thích.

“Thật có lỗi? Oa! Đáng ghét vậy, anh Uyên Kỳ anh lừa gạt như thế, anh giấu diếm em còn chưa tính, Tiểu Dạ rốt cuộc có phải là bạn của em hay không? Ngay cả Tiểu Dạ cũng giấu diếm em, em thật là khổ sở ô ô ô...” _ Hạ Tri Hi hướng về microphone bắt đầu khóc trời đập đất một bộ dạng bị bán đứng bị lừa gạt

“Em trước tiên bình tĩnh một chút chờ Tiểu Dạ sau khi tỉnh lại anh sẽ bảo cô ấy gọi điện thoại cho em xin lỗi được không?” _ Đoàn Uyên Kỳ làm yên lòng cô trước.

“Mặc kệ mặc kệ hiện tại em muốn cùng Tiểu Dạ nói chuyện!”

“Được được được anh đi kêu cô ấy.” _ Đoàn Uyên Kỳ bất đắc dĩ cầm điện thoại đi vào trong phòng đánh thức Nghe Dạ Hi. Thấy cô về mặt mờ mịt nghi hoặc hần lấy điện thoại đưa cho cô đạm nói: “Tiểu Hi tìm em”.

Nghê Dạ Hi nháy mắt thanh tỉnh. Cô trừng lớn mắt hỏi: “Tìm em?”

“Đúng”. Hấn ngồi ở mép giường hai tay ôm ngực xem cô ứng đối như thế nào.

Chỉ thấy Nghê Dạ Hi buồn rười rượi cầm lấy điện thoại vừa mới ghé vào bên tai nói câu “Này” liền thấy cô nháy mắt đem ống nghe cầm cách bên tai, mà trong loa thì truyền đến Hạ Tri Hi gầm lên giận dữ hình như là nói “cô không phải là bạn bè”...linh tinh...

Đội nạng cô xong Nghê Dạ Hi mới lần lượt giải thích.

Thấy thế Đoạn Uyên Kỳ nhin không được bật cười hần nghĩ thấu qua chuyện Tiểu Hi tuyên truyền hấn và Nghê Dạ Hi là giấu không được.

Cũng tốt. Quang minh chính đại kết giao còn cần giấu diếm sao?

Sau khi tình cảm lưu luyến công khai Đoạn Uyên Kỳ và Nghê Dạ Hi cuộc sống cũng không có bị ảnh hưởng, chính là bạn bè chung quanh không ngừng than thở.

Mà tiếng than thở này không phải không đồng ý mà là đối với hành động bọn họ cố ý giấu diếm cảm thấy bất mãn.

Từng bị Đoạn Uyên Kỳ xếp đặt hăm hại Lôi Dập đứng mũi chịu sào quẳng xuống lời hung ác nói muốn trả thù Đoạn Uyên Kỳ; trải qua gần gũi bà xã Lê Tiên An một phen khuyên bảo lúc này mới bỏ qua ý niệm trong đầu, nhưng vẫn là nảy sinh ác độc không ngừng nguyên rủa Đoạn Uyên Kỳ đường tình cảm gặp ghênh khó khăn không ngừng. Mà Hạ Tri Hi sau khi trải qua Nghê Dạ Hi lần lượt nói rõ chuyện cô và Đoạn Uyên Kỳ qua lại dây dưa đến bây giờ ái mộ mến nhau, sau đó mới cuối cùng tiêu tan còn liên tiếp ồn ào lên đây là một chuyện tình đẹp quá đẹp quá

Ngày kế tiếp lại trở về quỹ đạo chỉ là một chút chuyện đáng ghét thì vẫn còn đang phát sinh

Sau buổi chiều Nghê Dạ Hi mới vừa dùng xong cơm Đoạn Uyên Kỳ bảo quản gia đặc biệt đưa tới, sau còn chưa có thở qua thì Hứa Nhạc Nhạc liền thông báo —— Vương Hiểu Thích tới chơi.

Cô chau mi cảm thấy khó hiểu.

Từ sau khi cùng Vương Hiểu Thích gặp mặt qua một lần sau đó hấn đã chưa từng xuất hiện ,tại sao ngày hôm nay lại tới nữa?

Căn cứ vào lễ phép cô cũng không có thể từ chối gặp khách đành phải cố mà mời hấn vào cũng nhân cơ hội này nói rõ với hấn bảo hấn đừng tới quấy rầy nữa.

Vương Hiểu Thích theo thường lệ ôm mộ bó hoa hồng màu đỏ tiến vào như cũ là khoa trương như vậy, trang phục Rolex bên ngoài cùng hai tay nhẫn kim cương đều lờ lờ tỏa sáng, chiếu sáng cả gian văn phòng.

“Nghê tiểu thư xin chào.”

Nghê Dạ Hi cũng không có mời hấn ngồi đứng đáp lại nói : “Vương tiên sinh chào ngài. Mạo muội xin hỏi ngài hôm nay tới chơi có chuyện gì quan trọng?”

“Nghê tiểu thư tôi...”_ Vương Hiểu Thích vẻ mặt thành ý nói : “Tôi muốn mời Nghê tiểu thư đêm nay cùng tôi đi ăn tối.”

Hấn thật đúng là bá mết không tha lần trước bảo Đoạn Uyên Kỳ tới cứu viện lúc sau hấn đã không xuất hiện qua, hôm nay lại tự nhiên đến còn là muốn mời cô ăn cơm? Vương Hiểu Thích này thật là một người kỳ quái.

“Thật xin lỗi Vương tiên sinh tôi không tiện cùng người đi ăn tối”_ Nghê Dạ Hi thẳng thắn cự tuyệt.

Vương Hiểu Thích có chút kinh ngạc hấn mang theo xấu hổ lại quỹ dị cười hỏi: “Vì cái gì không tiện?Tôi chờ cô tan ca,chờ cô thu xếp xong!”

Nghê Dạ Hi cảm thấy một chút không kiên nhẫn liền nói thẳng nói : “Bởi vì tôi có người yêu,cho nên có thể xin ngài không nên trở lại được không?”

Vương Hiểu thích đột nhiên chấn động không nghĩ tới đối tượng mình trúng ý lại có thể đã bị nhanh chân đến trước? Đối phương là ai?

“Tôi,tôi có thể xin hỏi là ai chăng?”_ Giờ phút này Vương Hiểu Thích trong mắt lại lóe quỹ dị quang mang ,đang cố gắng nghĩ làm như thế nào mời hấn đi Nghê Dạ Hi cũng không có chú ý tới tình trạng dị thường của hấn”

Do dự một lát Nghê Dạ Hi mới nói: “à ‘Đoàn thị xí nghiệp’ Đoạn Uyên Kỳ cho nên xin ngài đừng tặng hoa cho tôi nữa cảm ơn”

Lời nói thẳng thắn của cô làm Vương Hiểu Thích cảm thấy vô cùng khó chịu, trong lòng hấn dấy lên hùng hực lửa giận cố nén xấu hổ bị cự tuyệt, hấn ở mặt ngoài vẫn là mang theo cười nói: “Tốt như vậy đi tôi đây sẽ không tiếp tục quấy rầy chúc người hạnh phúc”_ Sau khi nói xong hấn buông ra bó hoa trong tay thực rõ ràng rời đi.

“Nghê Dạ Hi cô là của tôi,tôi nhất định phải có được cô! Không từ một thủ đoạn nào đều phải có được cô!”_ Vương Hiểu Thích ở trong lòng lần lần hò hét lên.

Mà hấn ung dung rời đi hành động cũng không có làm Nghe Dạ Hi đem lòng sinh nghi.

Đang lúc cô nhẹ thở phào nhẹ nhõm dự tính mệt mỏi công việc thì lại có một người khách khác không mời mà đến chơi ngay cả Hứa Nhạc Nhạc và bảo vệ cũng không thể ngăn cản cô ta.

“Nghe tổng vị tiểu thư này kiên quyết muốn tìm ngài!” _ Hứa Nhạc Nhạc vẻ mặt quấy nhiễu nói. Nghe Dạ Hi ngẩng đầu có chút không kiên nhẫn hướng phía cửa nhìn lại ——

Vừa nhìn cô hoàn toàn há hốc mồm đứng ở cánh cửa cái kia cô gái lửa giận lên cao, không phải là năm đó sử dụng thủ đoạn hạ lưu bức cô rời khỏi Đài Loan _ Thẩm Linh Dao sao?

Ngày hôm nay thật không may hết sức, Vương Hiểu Thích vừa mới cất bước lại đây, người Thẩm linh Dao lại đến thật sự là nhiều chuyện! Cô lại làm cái gì đây? Vì sao lại đến? Xem ra nhất định cũng có liên quan đến Đoạn Uyên Kỳ không thoát được.

“Lại là cô”. Thẩm Linh Dao nói đến không đầu không đuôi.

Nghe Dạ Hi không có đứng dậy đón khách bày tỏ lễ phép đối với người tới chơi, cô nghĩ Thẩm Linh Dao cũng không coi trọng lễ phép đâu?

“Thẩm tiểu thư đã lâu không gặp” _ Cô thân nhiên nói.

“Cô còn nhớ rõ tôi?” _ Thẩm Linh Dao đi tới trước bàn làm việc Nghe Dạ Hi híp mắt hỏi.

“Rất khó quên. Cô để lại cho tôi ấn tượng quá sâu khắc” _ Nghe Dạ Hi nói xong khen chê nửa nọ nửa kia, tâm ý không rõ trong lời nói chọc đến Thẩm Linh Dao vô cùng khó chịu

“Tại sao cách xa nhau nhiều năm như vậy cô vẫn là muốn cướp anh Uyên Kỳ của tôi?” _ Nếu ngày hôm nay cô không đi Đoàn gia thăm hỏi Đoàn phu nhân cô còn không biết chuyện này đâu! Là Đoàn phu nhân trong lúc vô tình cùng cô nhắc tới anh Uyên Kỳ có bạn gái đúng là “toàn năng tiêu thụ _ Nghe Dạ Hi không nghĩ tới Nghe Dạ Hi đã trở lại.

Cô nghe xong quả thực không thể tin được lập tức thẳng hướng công ty không nói hai lời xông vào quyết tâm muốn chơi một cái rõ ràng để tránh đêm dài lắm mộng.

Xem ra anh Uyên Kỳ đem Nghe Dạ Hi bảo vệ rất tốt mới có thể làm cô tra không ra đối tượng của hấn là ai, mãi cho đến khi Đoàn phu nhân nói ra cô mới biết được hóa ra chính là Nghe Dạ Hi

Nếu anh ấy thật sự là của cô cho dù ai cũng thể cướp đi được, đúng không? “ _ Thẩm Linh Dao đến quả nhiên là vì Đoạn Uyên Kỳ. Nghe Dạ Hi muốn rầu rĩ

Từ đầu đến cuối đứng ở cửa Hứa Nhạc Nhạc mắt thấy tình huống hết sức không bình thường liền thực thông minh gọi điện thoại báo cho Đoạn Uyên Kỳ bảo hấn tiến đến một chuyến, để tránh chút nửa tình huống không khống chế được.

“Sự xuất hiện của cô phá hủy tất cả!” _ Nhớ trước đó không lâu Đoạn Uyên Kỳ còn muốn cô hết hi vọng, Thẩm Linh Dao ngực lửa giận càng rực cháy! Cô cảm giận chỉ trích : “Nếu không phải tại cô anh Uyên Kỳ sớm hay muộn đã là của tôi. Anh Uyên kỳ, anh ấy đối với tôi không phải hoàn toàn không có cảm giác, nếu không anh ấy ở tám năm trước anh ấy đã không cứu tôi còn luôn miệng nói phải bảo vệ tôi, đều là cô đều là cô hại anh ấy chán ghét tôi!”

Nghe Dạ Hi nghe xong không chỉ có cảm thấy tức giận còn cảm thấy khó chịu

Đoạn Uyên kỳ nói sẽ bảo vệ Thẩm Linh Dao? Trước tiên tạm thời bất luận thiệt giả cô nghe xong vẫn là cảm thấy được có chút mùi vị không phải.

Là do tâm cô ghen tị quá nặng sao? Nếu không tại sao lại bởi vì lời nói của Thẩm Linh Dao kia không biết là thật hay giả liền cảm thấy một trận chua xót đây?

“Cô nói những lời này với tôi là có dụng ý gì?” _ Nghe Dạ Hi mặt lạnh.

“Không có ý gì chỉ là muốn mời cô cách anh Uyên Kỳ xa một chút!” _ Thẩm Linh Dao mãnh liệt nói.

“Tôi không thể” _ Nghe Dạ Hi lạnh giọng đáp lại.

“Cô!” _ Thẩm Linh Dao sắp tức nổ!

Cô chỉ vào Nghe Dạ Hi lớn tiếng kêu gào nói : “Tôi cảnh cáo cô tốt nhất cách anh Uyên Kỳ xa một chút ,tôi sẽ không dễ dàng buông tha anh ấy!” _ Nói xong cô ngưỡng cao thấp vênh váo đắc ý rồi đi. Cô vừa đi tâm Nghe Dạ Hi cũng không làm việc cô cảm áo khoác, ngay cả chiếc cặp công việc từ trước đến nay bất ly thân cũng không cầm lấy, lại càng không để Hứa Nhạc Nhạc đi theo bên cạnh, cứ như vậy mặt không chút thay đổi rời khỏi công ty.

Cô đi chỗ nào căn bản không nhìn nhử. Chờ Đoạn Uyên Kỳ đuổi tới đã không thấy bóng dáng Nghe Dạ Hi nữa. Hứa Nhạc Nhạc gấp đến độ giống như

kiến bò trên chảo nóng , hấn hỏi nửa ngày cũng hỏi không ra nguyên có vì sao. Chuyện cho tới bây giờ chỉ có thể tìm được Nghe Dạ Hi để hỏi rõ ràng mới có thể tìm được đáp án.

Ở trong lòng nhiều lần đoán, suy tính những nơi Nghe Dạ Hi có khả năng đi tới,sau khi loại bỏ ra Đoạn Uyên Kỳ đoán rằng cô nhất định là đã đến chỗ vú.

“Nhạc Nhạc cô không nên gấp tôi tìm được Nghe Tổng sẽ bảo cô ấy gọi điện thoại cho cô” _Sau khi làm yên lòng và lo lắng của Hứa Nhạc Nhạc xong Đoạn Uyên Kỳ liền lập tức hướng nhà vú mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Triền Khốc Mỹ Mi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

“Dạ Hi tiểu thư cô bị sao thế? Tại sao không nói chuyện cũng không ăn cái gì vậy? Uyên Kỳ đâu? Tại sao không có đi cùng?” _ Trần tuyết trong lời nói tràn đầy lo lắng,lời cũng giống vậy không biết hỏi mấy lần.

Trần Tuyết nghiêng đầu nhìn Nghe Dạ Hi ngồi ở bên cạnh,thấy cô vẻ mặt hoảng hốt hai mắt sưng nhóngó chừng nơi nào đó,gắt gao cắn chặt môi dưới thật giống như bị chuyện gì quấy nhiễu

Đại khái nửa giờ sau Dạ Hi đột nhiên chạy tới, không nói hai lời,trước tiên nhào vào trong ngực bà khóc lớn một trận cho dù bà thế nào cũng hỏi không ra nguyên có,sau khi khóc xong liền ngồi ở trên ghế giống như xuất thần vậy , hỏi tại sao cũng không đáp,gọi thế nào cũng không trả lời

Ai thật làm cho bà lo lắng! Rốt cuộc là thế nào?

Cũng không thấy Uyên kỳ tới sẽ không phải là bọn nhỏ mới cãi nhau sao? Có nghiêm trọng như thế sao? Thiệt là

Đang lúc Trần Tuyết hết đường xoay xở thì cửa xuất hiện một bóng dáng cao lớn khiến Trần Tuyết buông ra chân mày nhíu chặt,lộ ra vẻ tươi cười.

Bà đi về phía đi trước nhỏ giọng nói: “Uyên Kỳ!Dạ Hi tiểu thư tính tình tương đối mạnh cậu cần phải nhường một chút mới tốt! Mới vừa rồi cô ấy khổ sở để khóc một trận,hiện tại tâm tình rất sa sút đây!Lựa lời gì tốt nói,đừng hờ hết cô ấy biết không?”

Đoạn Uyên Kỳ vỗ vỗ bà vai bà vúcười khổ nói: “Cháu biết rồi vú. Xem ra vú hiểu lắm”.

“Bà sẽ để không gian cho bọn người trẻ tuổi các con lê la tán dóc.” _ Trần Tuyết trước khi đi còn lo lắng thỉnh thoảng nhìn lại trong nhà.Sau khi Trần Tuyết rời đi Đoạn Uyên Kỳ liền chậm rãi nhích tới gần đưa lưng hấn về phía Nghe Dạ Hi

Không biết cô suy nghĩ cái gì thế nhưng cũng không có nhận thấy được hấn nhích tới gần cho đến khi hấn nhẹ nhàng chậm chạp ngồi đối diện trên bàn trà hướng về phía cô, lúc này cô mới chú ý tới hấn.

Vừa thấy được Đoạn Uyên Kỳ _Nghe Dạ Hi trong nháy mắt suy sụp xuống, mặt khác cô mờ tằm mắt giận dữ không muốn nhìn về phía hấn. Chỉ cần vừa nghĩ tới Thẩm Linh Dao nói hấn từng nói phải bảo vệ cô ta Nghe Dạ Hi liền cảm thấy trái tim một trận co rút nhanh!

“Tại sao khóc?” Đoạn Uyên Kỳ một tay vỗ về gương mặt yêu thương khóc sưng hai mắt lạnh như băng của cô

“Không cần anh lo.” Cô tay của hấn ra

“Quả nhiên rất tức giận.” _ Đoạn Uyên Kỳ hai tay đặt ở trên làm một cái hít sâu mới lại hỏi: “Tiểu Dao đến tìm em,tại sao em không sớm báo cho anh biết?”

“Tiểu Dao? Anh có thể gọi đến thân thiết một chút nữa!” _ Cô lúc này mới đối diện mắt của hấn khẩu khí dậm mùi thuốc súng dày đặc. Thật sự là cô đang ghen nhưng đồng thời vừa ảo não mình vì sao phải ghen.

“Em rốt cuộc là sao thế?” _ Đoạn Uyên Kỳ đối diện mắt của cô hỏi thật nghiêm túc.

Cô mím môi không trả lời hai người giằng co một lúc,thế nhưng hấn lại đảo qua từ nghiêm túc đổi thành giọng thoải mái hỏi: “Không phải ghen tị chứ”

Nghe Dạ Hi vừa nghe phút chốc đứng lên. “Ai,Ai ghen tị?Em tại sao phải ghen tị?Anh đã cứu cô ta còn nói phải bảo vệ cô ta những việc này không có liên quan đến em,em tại sao phải ghen? Quá buồn cười!”Cô kích động phủ nhận.

Hấn đã hiểu. Đoạn Uyên Kỳ trong mắt hiện lên một tia bùng tình.

“Ở dưới tình huống đó ai cũng sẽ ra tay cứu giúp? Một nữ sinh nhỏ suýt chút nữa đã bị nguy hiểm,chỉ là anh không nghĩ tới lúc ấy chỉ một câu ‘ Anh bảo

vệ em ’ lại làm Tiểu Dao nghĩ nhiều như vậy.” _ Thời điểm giải thích cô khó chịu quay lưng, Đoạn Uyên Kỳ không nhịn được đưa tay từ phía sau cô ôm chặt cô lại,lúc cô giấy dựa không ngừng thì sức lực dần ông lại đem cô kéo vào ngực mình làm cho cô không thể động đậy.

“Anh,anh tại sao lại ôm em như vậy?” _ Vùng quấy không ra khỏi người hắn,Nghê Dạ Hi từ bỏ giấy dựa cô thất vọng nói: “Anh cần gì phải giải thích những thứ này với em chứ? Anh cùng cô ta như thế nào, nói lời gì,từng nói lời thề gì cũng là chuyện giữa hai người,em không can dự,cũng không muốn can dự” _ Cô càng nói càng không khống chế được nước mắt treo ở hốc mắt, ngay cả cô cũng không hiểu vì sao mình rơi lệ.

“Anh đương nhiên phải giải thích,anh không muốn em đối với anh có mấy may hiểu lầm. Hôm nay Tiểu Dao đi tìm em,anh thật bất ngờ, nhưng anh bảo đảm sẽ không có lần nữa đâu”.

Đoạn Uyên Kỳ nhẹ giọng dụ dỗ cô,đồng thời ở trong lòng đã quyết định: Nếu Tiểu Dao không hiểu chuyện như thế, vậy cũng đừng trách hắn không khách khí. Hắn sẽ đi cùng Tiểu Dao nói rõ, nếu như cô ta dám quấy rầy Tiểu Dạ nữa,hắn sẽ không có để ý tình cảm cuối cùng cùng cô trở mặt. Nghê Dạ Hi cúi thấp đầu ngay cả từ trước đến nay bà vai nhỏ luôn thẳng tắp cũng hướng hai bên rũ xuống.

Đột nhiên trong lúc cô nghẹn ngào nói nhỏ: “Anh thật đáng ghét như thế,em...”

Đoạn Uyên Kỳ càng thêm ôm chặt cô thử dò xét hỏi: “Em thế nào?”

“Em lại có thể nổi máu ghen với Thẩm Linh Dao,em biết rất rõ ràng cô ta nói ra lời này căn bản không thể tin ,vẫn là bị trúng kế”

Cô bị Đoạn Uyên Kỳ xoay người nhưng lại cảm thấy ngược ngùng không dám nhìn hắn,liền đem mặt chôn ở trong lồng ngực tản ra ấm áp của hắn, đắm chìm ở trên người hắn,ở giữa hơi thở dần ông nhẹ nhàng khoan khoái. Cô ý xấu đem nước mắt nước mũi lau ở trên bộ quần áo giá tiền không rẻ của hắn, trả thù việc hắn làm cho mình nổi máu ghen tị

“Nếu biết vậy còn chạy loạn? Em có biết anh lo lắng rất nhiều hay không? Nếu không phải Nhạc Nhạc thông minh hiểu được phải báo cho anh, nếu không anh hôm nay tìm không được em nhất định sẽ đem cả thành phố Đài Bắc này vén lên.” Đoạn Uyên Kỳ vỗ vỗ lưng cô đang kích động phập phồng, trấn an tâm tình bất an của cô.

“Nếu như anh không thấy em thực sự có lo lắng?” Nàng hỏi ngu dần dần vãn đề.

“Dĩ nhiên!”

Nghê Dạ Hi hai tay vây quanh bên eo của hắn cảm giác mình quyến luyến cực kỳ nhiệt độ này,hơi thở này tựa hồ cũng nữa không thể rời bỏ rồi, loại cảm giác này chưa bao giờ trôi qua làm cho cô tim đập mạnh và loạn nịp nha!Hai người cứ như vậy ôm nhau không có ai mở miệng nói chuyện phá hư sự yên tĩnh này,cho đến khi một cái ý niệm trong đầu hiện lên trong đầu óc Đoạn Uyên Kỳ ,lúc này hắn mới mở miệng ——

“Cục cưng”

‘Dạ?’ _ Cô rất tự nhiên đáp lại cũng đã có buồn nôn vì chuyện này.

“Kết hôn được không?” _ Hắn đề nghị thật dễ dàng.

“?,nhưng cái này...” _ Cô ngây người.

“Em Kết hôn với anh.” Đoạn Uyên Kỳ đem cô đẩy cách mình một chút cười nhìn cô ứng hồng mặt.

“Chuyện này có phải là...quá nhanh hay không?” _ Nghê Dạ Hi Cà Lăm hỏi hiển nhiên nhất thời không cách nào tiếp nhận đề nghị của hắn.

“Không một chút nào. Anh yêu em cực kỳ, ở trước mặt người ngoài bộ dáng quật cường cũng yêu cực kỳ ,em ở trước mặt bộ dáng đáng yêu của em làm anh không bao giờ muốn đem em nhường cho những người khác nữa”. Hắn dịu dàng cười. “Nếu như em đồng ý thì yes được không?”

Nghê Dạ Hi cắn môi dưới ruột gan rồi bởi một hồi cho đến khi đối diện ánh mắt mờ ám của hắn đang không lay động nhìn mình

Cô chậm rãi cười.

“yes em đồng ý”.

Sau khi hai người quyết định muốn kết hôn Nghê Dạ Hi liền đem Đoạn Uyên Kỳ đưa về nhà gặp cha mẹ ,một mặt là công bố chuyện hôn sự của mình,một mặt là xin cha nói lại với Vương Hiểu Thích xin hắn đừng tới gây phiền nhiễu nữa.

Khi vợ chồng Nghê Gia sau khi biết con rể tương lai dĩ nhiên là Đoàn thị xí nghiệp đại danh đình đình _ Giám đốc Đoạn Uyên Kỳ sau đó cũng đại biểu tán thành,đối với con rể tương lai này tán thưởng không dứt.

Mà kể từ khi tin tức bọn họ sắp đính hôn truyền ra, truyền thông rồi rít tranh tin tức liên quan, trong đó một tờ báo nào đó vô cùng thần thông quảng đại lại đào ra tin tức Nghê Dạ Hi và Đoạn Uyên Kỳ thời trung học học chung trường,thậm chí còn đào ra thông tin Thẩm Linh Dao năm đó cầm giấy khám nghiệm bị đã thương bức bách Nghê Dạ Hi rồi xa quê hương,tin tức sự thật này mấy ngày tới bị làm cho ầm ầm

Trải qua việc bị truyền thông công bố Thẩm gia mới biết con gái gây nên đại họa. Ngay sau đó Thẩm gia hầu như là liền đem cô đưa ra nước ngoài để

tránh những thứ rối rít hỗn loạn này. Nguyên nhân chính là như thế Nghe Dạ Hi và Đoạn Uyên Kỳ cuối cùng thoát khỏi Thẩm Linh Dao như quả bom không biết khi nào bùng nổ.

Chuyện sớm nên kết thúc mỹ mãn rồi.

Tiếc rằng tin tức nóng bỏng kia cũng truyền vào tới tai Vương Hiểu Thích; cộng thêm Nghe Bang An tự mình gọi điện xin hân hoan tha cho Nghe Dạ Hi còn ra nói khuyên bảo hân nên theo đuổi người con gái khác sẽ tốt hơn—— đây quả thực nặng nề kích nện đến lòng tự tin của hân rồi, để cho hân tức đến nóng giận một lòng chỉ muốn đến chỗ Nghe Dạ Hi để cho hân cứu vãng mặt mũi một chút.

Vì thế tại một ngày gió mát, đẹp đã như mọi khi, sau buổi chiều hân đi tới công ty vạn năng tiêu thụ, giống như trước đi qua chỗ Hứa Nhạc Nhạc thông báo muốn gặp Nghe Dạ Hi

Hứa Nhạc Nhạc mặc dù cảm thấy nghi ngờ nhưng vẫn là gọi nội tuyến thông báo cho tin tức kia cho Nghe Dạ Hi. “Nghe tổng! Vương tiên sinh tới chơi báo là muốn chúc mừng cô. Cô hiện tại có rảnh rồi gặp Vương tiên sinh không?”

Hân lại tới làm cái gì? Thật sự đơn thuần là chúc mừng sao? _ Nghe Dạ Hi nhìn chằm chằm máy điện thoại trên bàn trăm mối vẫn không có cách giải thích, không muốn gặp rồi lại phải gặp.

Suy nghĩ một hồi lâu Nghe Dạ Hi mới nói: “Được rồi mời Vương tiên sinh vào đi”.

Bên ngoài Hứa Nhạc Nhạc liếc Vương Hiểu Thích một cái phát hiện hân không chú ý đến mình, thích thú vô cùng thấp giọng nói: “Nghe Tổng để tôi giúp cô báo cho Đoạn Tổng đến đây một chuyến, như vậy tương đối an toàn, để tránh người này đùa bỡn gạt cô có được không?”

“OK!” Nghe Dạ Hi đồng ý. May là Nhạc Nhạc cẩn thận cô cũng là không có nghĩ quá nhiều. Sau khi thông báo xong thoáng cái Vương Hiểu Thích liền tiến vào.

Hôm nay trên tay hân không có cầm bó hoa hồng đỏ tươi, nhưng mang theo một cái túi giấy lớn cỡ A4, tay cầm túi thân vẫn là một chút khoa trương, lại trang phục thô bỉ.

“Xin chào Vương tiên sinh.” _ Nghe Dạ Hi mời người khác ngồi căn cứ vào lễ phép hay, vẫn là chào hỏi hân trước

“Chào cô” _ Vương Hiểu Thích ôn hòa mỉm cười, cất dấu một tia tà ác không muốn người biết. Hôm nay hân sẽ phải có được Nghe Dạ Hi rồi

“Nghe nói cô sắp kết hôn tôi đặc biệt tới chúc mừng”.

Nghe Dạ Hi nhàn nhạt mỉm cười đáp lại: “Cám ơn.”

Đây là lễ vật kết hôn tôi muốn đưa cho cô hi vọng cô sẽ thích.” _ Đột nhiên Vương Hiểu Thích đứng lên đưa ra túi giấy hân mới vừa đề cập đến, bên miệng hân nụ cười càng thêm quý dị.

Nghe Dạ Hi do dự một lát nhưng vẫn không nghi ngờ có lừa gạt liền nhận lấy túi giấy.

“Mở ra xem một chút đi!”

Vương Hiểu Thích giắt giây xuống, Nghe Dạ Hi mở ra túi giấy vừa nhìn —— bên trong rõ ràng là một quả bom hẹn giờ được chế luyện tinh vi!

Trong lúc nhất thời cô u mê cũng sửng sốt, không có ngờ tới Vương Hiểu Thích lại có thể đưa đến một đại lễ như thế. Mà giờ khắc này bên tai cô truyền đến tiếng rắc, bom hẹn giờ bắt đầu khởi động, tiếp theo liền nghe từng giây tí tách truyền đến

“Có thích không?” _ Vương Hiểu Thích lộ ra cười đắc ý, từ trong túi áo hân lấy ra một dụng cụ kẹp nổ so với bàn tay còn nhỏ hơn, hướng cô phoi bày ra.

“Anh điên rồi sao?” _ Nghe Dạ Hi đóng băng nụ cười, ở trong lòng liều mạng bảo mình đừng hốt hoảng

“Cũng do cô! Nếu như không phải do cô cự tuyệt tôi muốn cùng Đoạn Uyên Kỳ kết hôn tôi cũng sẽ không làm như vậy!” _ Vương Hiểu Thích kích động gầm rú xong lại ôn nhu nói: “Nếu như cô muốn thoát khỏi loại sợ hãi này, vậy thì cùng tôi kết hôn, tôi lập tức đem bom hủy đi có được hay không?”

Vương Hiểu Thích giống như tinh thần phân liệt, người trong chốc lát tức giận dữ tợn một lát lại không ngừng lấy lòng cô làm cho người ta cảm thấy lông tóc dựng đứng!

“Không được”. Nghe Dạ Hi lạnh lùng trả lời.

Cô muốn mình hết sức tỉnh táo lại ngàn vạn lần không nên bởi vì bối rối mà loạn tay chân. Một đôi mắt cô thỉnh thoảng chú ý tới kẹp nổ trong tay Vương Hiểu Thích bắt đầu nghĩ tới nên làm thế nào túm lấy kẹp nổ.

“Cô lại dám không đáp ứng? Cô không tin tôi dám cùng chết với cô à?” _ Vương Hiểu Thích giận tím mặt gầm rú. Cô gái này nhất định sẽ đầu hàng trên đời này mọi người đều sợ chết cô nhất định sẽ khuất phục.

“Mặc dù tôi rất không muốn cùng chết với anh, nhưng tôi vẫn sẽ không đồng ý”. Nghe Dạ Hi nhẹ nhàng đem cái túi để trên mặt đất trả lời đến nhẹ nhàng

thoải mái

“Cô!”_ Vương Hiểu Thích đột nhiên không cách nào. Hắn suy tư lại nói: “Tôi cho cô một giờ suy nghĩ tôi sẽ ở tại chỗ này đợi câu trả lời của cô”.

“Không...”_ Nghe Dạ Hi bỗng nhiên cảm thấy bối rối. Cô vốn là muốn nói: “Không cần cho dù anh cho tôi một năm suy nghĩ tôi vẫn là không thể nào đồng ý”.

Nhưng mà cô thầm nghĩ lại, không bằng nhân lúc này để kéo dài thời gian, dù sao Nhạc Nhạc đã vừa mới bảo sẽ gọi Uyên Kỳ tới. Một canh giờ là đủ rồi. Cô tin tưởng hẳn nhất định có thể nghĩ biện pháp để cứu mình ra.

Cho nên cô sửa lời nói: “Tùy cô”.

Vương Hiểu Thích lấy ra một đồng dây thừng nhỏ, vốn là muốn buộc chặt cô nhưng khi nhìn thấy bộ dáng cô nhu nhược không lực, cùng thân mềm mại làm cho hắn không nỡ xuống tay

Hắn nghĩ thầm: Dù sao Nghe Dạ Hi bất quá là một cô gái yếu đuối, hẳn là không tạo sự uy hiếp. Cho nên hắn ném mở sợi dây bỏ qua ý nghĩ trời cô.

Sau lại bọn họ lại một người chiếm cứ một bên giống như giằng co, tựa như giằng co chẳng được

Ước chừng mười phút đồng hồ sau trôi qua một trận chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên —— Hóa ra là điện thoại đặt ở trên bàn làm việc của Nghe Dạ Hi vang lên

Nghe Dạ Hi vốn định di chuyển nhưng Vương Hiểu Thích lại giương cao kịp nỡ ý bảo cô biết điều một chút ngồi nguyên tại chỗ, rồi sau đó hắn một mặt nghiêng về quán chè Nghe Dạ Hi – một mặt lui về phía bàn làm việc bắt máy điện thoại ——

“A lô?”

Đối phương trầm mặc một lát Vương Hiểu Thích không chịu nổi lại nói: “A lô?”

Đầu bên kia điện thoại Đoạn Uyên Kỳ trong lòng nổi lên dự cảm xấu. Hắn bình tĩnh tiếng nói mở miệng hỏi: “Xin hỏi Nghe Dạ Hi có ở đó không? Tôi là chồng chưa cưới Đoạn Uyên Kỳ”.

“Là này? Hừ!”_ Vương Hiểu Thích đi trở về đối diện chỗ ngồi Nghe Dạ Hi ngồi xuống dương dương đắc ý nói: “Cô ta hiện tại đang ở trong tay của tao”.

“Anh muốn rút cuộc muốn cái gì? Tiền sao? Muốn bao nhiêu? Tôi cho anh, trước tiên thả cô ấy ra rồi hãy nói.”_ Đoạn Uyên Kỳ giọng nói âm trầm toàn cơ thể căng thẳng!

Tao không lấy tiền tao muốn người của cô ta”_ Vương Hiểu Thích cười ha ha nói. “Mày không nên uống phí tâm tư, cô ta bây giờ đang ở bên cạnh tao, bên chân để quả bom hẹn giờ tao đưa cho cô ta nếu như mày dám đi vào cô ta sẽ gặp nguy hiểm” Vương Hiểu Thích tàn bạo uy hiếp.

Đoạn Uyên Kỳ ở trong lòng khê nguyên rủa một tiếng: “Đáng chết”_. Tiếp theo liền cúp điện thoại liền nhấn chân ga dưới chân đồng thời liên lạc cảnh sát, xin cảnh sát lập tức đến xử lý. Giờ phút này trên mặt Đoạn Uyên Kỳ không còn thoải mái như thường mà nghiêm túc ánh mắt để lộ ra cơn lạnh cả người

Vương Hiểu Thích dám cả gan làm tổn thương Dạ Hi hẳn sẽ từ trên người Vương Hiểu Thích đòi lại cả vốn lẫn lời!

Mới vừa nãy Nhạc Nhạc thấy Vương Hiểu Thích lâu như vậy cũng không rời đi tò mò mở cửa vào nhìn ngó lại bị Vương Hiểu Thích thét ra lệnh dứt ngay đi muốn cô bớt lo chuyện người khác, Nhạc Nhạc bị hù dọa mặt trắng không còn chút nào, vội vàng lui ra ngoài lập tức gọi điện thoại cho Đoạn Uyên Kỳ biết Đoạn Uyên Kỳ đã báo cảnh sát xin cảnh sát đến đây xử lý lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Đang chờ đợi trước khi cảnh sát đến Hứa Nhạc Nhạc cũng không dám xem thường tình huống xuyên thấu qua bức rèm cửa sổ kéo không chặt lên dò xét tình huống bên trong, chuẩn bị đợi lát nữa báo cáo cảnh sát chuẩn bị.

Trong phòng làm việc Nghe Dạ Hi ngồi ở trên ghế ngồi kiên nhẫn chờ đợi.

Trong lúc bất chợt Vương Hiểu Thích đứng lên nhìn hai bên xung quanh hỏi: “Trong phòng làm việc, phòng rửa tay ở đâu?”

Nghe Dạ Hi hướng một ngón tay chỉ phòng nghỉ ngơi của mình.: “Bên trong”_ Có lẽ cô có thể thừa dịp hắn đi vệ sinh thì ngay lúc đó thoát ra ngoài

“Ồ bên trong?”_ Vương Hiểu Thích nhíu mày. “Cô đi theo cùng tôi”

Nghe Dạ Hi cho dù mọi cách không muốn nhưng vẫn là đứng dậy, khi hắn cố chấp cưỡng ép đi vào phòng rửa tay, hắn cũng là độ lượng liền quay lưng lại bắt đầu đi tiểu tựa hồ chắc chắn cô không dám nhìn trộm.

Nghe Dạ Hi vừa thấy liền tận dụng thời cơ đột nhiên lấy ra con dao hướng phía sau cổ Vương Hiểu Thích cổ bỏ tới.

Ai ngờ Vương Hiểu Thích da thô dày lại không có vì vậy ngắt đi, hắn quay người lại liền hai mắt xanh giận dữ trừng Nghe Dạ Hi không có ngờ tới cô sẽ động thủ.

“Cô lại dám...”——

Nghê Dạ Hi vừa thấy Vương Hiểu Thích tựa hồ muốn điên rồi cũng ý thức được sức của mình đánh không lại hắn, ngay sau đó xoay người chạy đi. Vương Hiểu Thích thấy thế cũng theo sát ở phía sau. Nghe phía sau tiếng bước chân dồn dập đuổi theo Nghê Dạ Hi căng thẳng đến nín thở.

Đang lúc Nghê Dạ Hi sắp tới tay cầm cánh cửa thì bả vai lại bị bức bách ở phía sau Vương Hiểu thích vương tay vất lên, tình huống đang hết sức nguy hiểm

Nghê Dạ Hi đột nhiên cả kinh trực giác phản ứng chính là hai tay cầm chắc cầm chặt bàn tay hắn đặt lên bả vai mình, lấy quyết tâm một trận quyền chiến đến cùng, dùng hết lực toàn thân lực đem cả người hắn quăng qua vai ——

Vương Hiểu Thích nhất thời sợ ý lại bị cô quật ngã xuống đất!

“Hứa Nhạc Nhạc vào mau”

Nghê Dạ Hi hoảng hốt kêu to thừa dịp Vương Hiểu Thích còn chưa kịp đứng dậy lại, cô dùng sức lấy mũi giày nhọn hướng trán Vương Hiểu Thích đập một cái ——

Trong nháy mắt Vương Hiểu Thích trợn lớn mắt, năm giây trôi qua bỗng nhiên hắn mở to mắt chậm rãi rũ xuống, thân thể cũng mềm nguyền cả người ngất đi!

Vì đề phòng hắn đột nhiên tỉnh lại Nghê Dạ Hi vội vàng lục soát miệng túi Vương Hiểu Thích lấy ra dụng cụ kíp nổ, lúc này mới thật to thở phào nhẹ nhõm. Lúc này cô mới hiểu được nỗi sợ!

Mất to bị nước mắt sợ hãi ăn mòn, cô phút chốc muốn ngừng đập

Sau khi Nghê Dạ Hi lớn tiếng gọi xông vào không phải là Hứa Nhạc Nhạc mà là vẻ mặt điên cuồng của Đoạn Uyên Kỳ, ngay tổ thành viên cơ động cũng vác súng tiến vào.

Đội quân cảnh sát xông vào giống như trận chiến chuẩn bị tấn công người trong phòng làm việc, ai ngờ đi vào chỉ thấy Vương Hiểu Thích đã ngã xuống đất ngất đi mà Nghê Dạ Hi thì vẻ mặt kinh hồn chưa ổn định; nhìn thấy cô lông tóc không có tổn thương Đoạn Uyên Kỳ lúc này mới hơi an tâm nhưng gương mặt tuấn tú vẫn căng thẳng!

Tổ thành viên cơ động khẩn trương hỏi: “Bom ở đâu? Kíp nổ đâu?”

Nghê Dạ Hi chỉ vào chỗ ghế sa lon kế bên đặt quả bom cũng giao ra kíp nổ đoạt được.

“Nơi này giao cho tổ cơ động chúng tôi đi! Trong lầu lớn tất cả người đều sơ tán rồi các người cũng rời đi nhanh lên.” _ Cảnh sát thần sắc nghiêm túc xua đuổi bọn họ.

Đoạn Uyên Kỳ liền bước lên phía trước ôm Nghê Dạ Hi nhanh chóng rời đi lầu lớn.

Hắn mang cô lên xe trước tiên lái xe hướng hẻm nhỏ vùng lân cận vắng vẻ, xong xuôi hắn dừng xe gắt gao ôm chặt cô, sắc mặt của hắn khó coi đến mức hai tay hoàn toàn vây quanh cô mơ hồ run rẩy!

“May là em không có chuyện gì!”

Nghê Dạ Hi cũng gắt gao quay lại ôm hắn cố gắng thoải mái mà cười nói: “Em dĩ nhiên không có chuyện gì! Hắn bị em chế ngự rồi mà! Không nghĩ tới em sức lực lớn như vậy lại vẫn có thể cho hắn một cú ném qua vai.”

Chớp mũi bay tới hơi thở đàn ông của hắn, lại bị hắn chặt chẽ ôm lấy cô, tâm bất an cuối cùng trở ổn định còn có thể nói giỡn đây!

“Làm anh sợ muốn chết em biết không?” _ Đoạn Uyên Kỳ đem mặt chôn ở nàng bên cổ thấp giọng nói.

Nghê Dạ Hi sừng sốt tiếp theo bật cười nói: “Lần đầu tiên thấy anh mất không chế.”

Biết hắn đến nay hắn luôn là giữ vững nụ cười ưu nhã thanh thản, chưa từng thấy mất khống chế như thế? Có thể thấy cảnh ngộ mình hôm nay dọa sợ hắn.

“Anh nhất định phải làm cho Vương Hiểu Thích đi ngòi tù!” _ Hắn cả người phát run gằn nhẹ.

Nghê Dạ Hi vỗ về sợi tóc phía sau cổ hắn trấn an hắn nóng nảy mà loạn cảm xúc một lòng bởi vì hắn triu mến mà trưởng đến tràn đầy cảm động thật lâu không tiêu tan

“Em không cần lo lắng đề phòng nữa chúng ta mau sớm kết hôn được không? Anh sẽ bảo vệ em và tuyệt đối không để cho người khác tổn thương em nữa!” _ Đoạn Uyên Kỳ nắm hai vai cô vội vàng nói

Nghê Dạ Hi rung rung gật đầu. “Kết hôn chúng ta mau sớm kết hôn.”

Cô cũng muốn được hân hạnh chờ thật tốt!

Sau khi biết hân cô mới biết được thì ra hạnh phúc được thương yêu chính là như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tình Triền Khốc Mỹ Mi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Sự tình này sinh cùng ngày hôm ấy Vương Hiểu Thích bị bắt ,sau đó liền bắt đầu tiến hành bắt giữ liên quan, dò hỏi, mở phiên toà vv.... Không có bao lâu hình phạt khẳng định Vương Hiểu Thích vào tù cũng vì việc nhất thời huyền não dùng bom cường ép, bản án vạch xuống chấm hết.

Mà lúc Vương Hiểu Thích vào tù ngày đó Đoạn Uyên Kỳ cùng Nghê Dạ Hi hai vợ chồng đi máy bay, cười ngửa để bù lại việc ông xã đi công tác hai tháng. Hành trình kéo hai tuần lễ

Bờ biển xanh thẳm, bờ cát xộp, mặt trời ấm áp làm cho người ta cảm giác sung sướng nhàn nhã ,nhất là đối với bọn họ ,đối với đôi vợ chồng bận rộn mà nói hai tuần lễ này nhân rồi quả thực giống như lên trời ban thưởng lễ vật.

Đoạn Uyên Kỳ nằm ở trên ghế dựa trên bờ cát bãi biển ,trên thân lộ ra đôi ngực rắn chắc gầy gò; mặc một bộ Bermuda quần đùi mà trên sống mũi hân thì đeo một cặp kính mát che đi ánh mặt trời chói mắt, cũng làm cho Nghê Dạ Hi ở bên cạnh không thể đoán được hân giờ phút này là tỉnh hay vẫn là đang ngủ.

Nghê Dạ Hi mặc T-shirt, quần đùi vốn nằm trên ghế bãi biển đứng lên đi đến bên cạnh Đoạn Uyên Kỳ ,cô nghịch ngợm cười tiếp theo cả người hướng trên người Đoạn Uyên Kỳ nằm úp sấp tiếp cận vừa vịn hân

“Muốn đè chết anh?” Hân phát ra tiếng cười khoái trá hai tay ở chỗ mẫn cảm của cô hạnh gãi gãi chọc trúng cô cười khanh khách không ngừng cầu xin tha thứ.

“Ha ha được rồi được rồi không cần làm em cười đến mức thật mệt!” Hai tay cô để ở lồng ngực của hân khởi động nửa người trên,từ trên cao nhìn xuống cùng hân nhìn nhau.

Nghê Dạ Hi lấy ra mắt kính trên sống mũi hân nhìn vào trong mắt của hân không biết suy nghĩ cái gì.

Cảm giác nồng đậm ở tại ánh mắt hai người triển khai không tiếng động truyền lại

“Em thật sự rất yêu anh”_ Cô đột nhiên thì thào thông báo.

Đoạn Uyên Kỳ vui sướng trong lòng ,đúng là văn chương khó có thể hình dung đây là cô lần đầu tiên cô trực tiếp đối với hân thể hiện tình yêu,đúng là tràn đầy quý báo biết bao nhiêu.

Hân gọi lên khoe miệng cười đến có chút du côn duỗi tay dài ra nâng chặt mặt cô đem cô hướng mình đè thấp.

“Anh sớm biết như thế, nếu không làm sao em chịu gả cho anh?”_ Bất quá bọn hân môi càng ngày càng tới gần hân hầu như là để lên môi hé mở của cô nói chuyện. Dưới sự trầm ngâm hân cười nhẹ nói : “Nhưng mà nhìn em nhiệt tình thẳng thắn như vậy,anh sẽ chấp nhận lời tỏ tình của em”

“Cái gì tỏ tình ừm.ừm...”_ Nghê Dạ Hi bị hân lấy môi che đầy lại không muốn cho cô nói quá nhiều

Dưới biển ngọc trời xanh bọn họ nhiệt tình ôm hôn,mặt trời treo cao trên không chứng kiến cũng xấu hổ mà trốn sau lớp mây rình coi

Cuối cùng Nghê Dạ Hi vẫn là chạy không khỏi Đoạn Uyên Kỳ bám riết không tha ,truy đuổi triền miên nay về sau tình cảm chặt chẽ quấn quanh lấy bọn họ làm cho bọn họ vĩnh viễn không chia lìa

Bạn đang đọc truyện *Tình Triền Khốc Mỹ Mi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.